

karanlık kitaplık

NATHAN BALLINGRUD

cehennem atlası

cehennemin sınırından altı öykü

ithaki

"Bu kitapta yazarın peşinden cehenneme seve seve gidip (belki) geri geleceksiniz."
—*Paul Tremblay*

Çağdaş korku edebiyatının güçlü kalemlerinden biri olan Nathan Ballingrud'un dört kısa öyküsü ile iki uzun öyküsünün bir araya geldiği bu kitap, karanlık bir evrenin kapısını aralayıp bizi başka dünyaların okült dehşetleriyle karşılaştırırken, kâbusların ölümcül oldukları kadar dokunaklı da olabileceklerini gösteriyor.

Cehennemden gelen eserlerin yerini gösteren sıradışı bir atlas, leşçil melekler, canavarlarla alışverişe girişen efsuncular, bir hortlağın misafiri olan çocuklar, lanetli bir panayır, yamyam rahibin kızına âşık olan genç bir satanist, cehennemin sınırında gezinen haritacılar... Satır aralarında birbirlerine göndermelerde bulunan bu öyküler karşımıza ilmik ilmik örülmüş bir cehennem mitolojisi çıkarıyor.

Şehir âdeta, uyanıp anlatıncaya veya uykusunda ölünceye dek kimsenin fark etmeyeceği, kendine has bir kâbustan mustaripti.

Çeviren: Kerem Sevinçli

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 442039

/ithakiyayinlari

NATHAN BALLINGRUD

1970'te Massachusetts'te doğdu. North Carolina Üniversitesi ile New Orleans Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. *North American Lake Monsters* [Kuzey Amerika Göl Canavarları] başlıklı ilk öykü kitabıyla Dünya Fantazi ile Bram Stoker Ödülü'ne aday olurken Shirley Jackson Ödülü'nün de sahibi oldu. "Görünür Pislik" adlı uzun öyküsü *Wounds* [Yaralar] adıyla Babak Anvari yönetmenliğinde sinemaya uyarlandı.

Cehennem Atlası
Cehennemin Sınırından Altı Öykü

Nathan Ballingrud
Orijinal Adı: *Wounds: Six Stories from the Border of Hell*

İthaki Yayınları - 1911
Karanlık Kitaplık - 42

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün & Yankı Enki*
Yayına Hazırlayan: *Yankı Enki*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Haziran 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7442-03-9
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Kerem Sevinçli, 2021
© Nathan Ballingrud, 2019
© İthaki, 2021

Bu eser Massie & McQuilkin Literary Agents ile AnatoliaLit Ajans aracılığıyla yapılan anlaşmaya göre yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Nathan Ballingrud

Cehennem Atlası

Cehennemin Sınırından Altı Öykü

Çeviren
Kerem Sevinçli

ithaki

Mia için

İÇİNDEKİLER

CEHENNEM ATLASI
9

EFSUNCU
36

KAFAKÖVÜK
53

ÇIRTLAK
89

GÖRÜNÜR PİSLİK
108

KASAP MASASI
172

TEŞEKKÜRLER
263

"Şu anda hayatının kavşağında duruyorsun ve
önündeki tüm yollar tuhaf yerlere çıkıyor."
Mike Mignola, *Hellboy: The Third Wish*

CEHENNEM ATLASI

"Öldüğünün farkına bile varmadı. Herifi başından vurmuşum, hâlâ karşımda dikilmiş, bana ahkâm kesiyor. Bana nasıl belalı bir tipin adamı olduğunu anlatıyor, doğduğuma pişman olacağımı söylüyor. Bilirsin işte... Yüzünden oluk oluk kan akıyordu. Kahrolası gözlerine girdiğinden artık göremiyordu bile. Ben de elimdeki silaha bakıp, ne oluyoruz, dedim. Bu alet bozuk mudur nedir? Belki de puşt herif haklıdır, belki boyumu aşan bir işe kalkışmışımdır, diye düşünmeye başladım. Yani, korkudan içim kıyıldı. Saçlarım çizgi filmdeymişiz gibi dimdik oldu. Adama bakıp 'Yere yat! Sen öldün! Seni vurdum!' dedim."

Yanındaki sehpada bir kadeh buzlu bourbon duruyor. Bir yudum alıp tam olarak kadehin masada bıraktığı ıslak lekenin üzerine geri koyuyor. Bunu büyük bir titizlikle yapıyor.

"Anlaşılan bunu duymayı bekliyormuş ki, ben söyler söylemez... Güm. Herif kütük gibi devrildi."

Benden ne beklediğini bilmiyorum. Gerginlikten bacağım sekiyor. Durduramıyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sözcükler yerine gergin bir kahkaha çıkıveriyor.

Kuşkuyla bana bakıyor ve başını yana eğiyor. Patrick, iri yarı bir adam; ama benim gibi etine dolgun değil. Onca etin altı kasla dolu. Adam et yumruları dikilerek bir araya getirilmiş, üstüne kıyafet giydirilmiş gibi görünüyor. "Ne gülüyorsun?"

"Bilmiyorum. Komik bir hikâye diye anlattığını sandım."

"Hayır, seni bunak pezevenk... Komik bir hikâye değildi. Senin derdin ne?"

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve New Orleans'ta, Magazine Sokak'tan bir blok kadar uzakta, sahibi olduğum kurtlu, küçük kitap dükkânının karanlık bir köşesinde, kahve lekeli bir kanepede oturuyoruz. İsmim, Jack Oleander. Binanın üst katında, küçük bir stüdyo dairede kalıyorum, ama Patrick yarım saat önce kapıma dayandığında orada oturmak yerine onu buraya getirdim. Onu evime sokmak istemiyorum. Burada olması bile hiç hayra alamet değil.

Dükkânımın adı, Oleander Kitabevi. Daha çok ikinci el kitaplar satıyorum ve küçük bir müşteri kitlesine hizmet ediyorum: Çoğu, minik gönülleri Kierkegaard'a ve Salinger'a olan aşklarından sarhoş olmuş öğrenciler ve muhalif gençler. Benim için hava hoş. Kitapların çoğu yıllardır raflarda, yerli yerinde duruyor ve onlarla bir tür bağ kurmuşum gibi hissediyorum. İçlerinden biri yuvadan uçtuğunda içten içe üzülüyorum.

Pek tabii, hayatımı kitabevinin geliriyle idame ettirmiyorum. O iş arka odada sattığım kitaplara ve belgelere kalıyor. Arka odayı sayılı insan biliyor ama bilenler epey iyi para ödüyor. Patrick'in patronu Eugene de onlardan biri. Bir yıl kadar önce bozuşarak ayrılmıştık. Onu bir daha asla görmeyecektim. Patrick'in buradaki varlığı beni korkutuyor ve korktuğumda sözümü sakınmıyorum.

"Eh, komik bir hikâye değilse, nasıl bir hikâyeymiş? Çünkü burada oturmuş, yirmi dakikadır içiyoruz ve işe dair tek kelime etmedin. Savaş hikâyeleri paylaşmak istiyorsan, bunu başka bir buluşmaya bırakmamız gerekecek."

Yüzünü ekşiterek bana bakıyor ve kadehini eline alıp gözlerini dikerek buzu içinde döndürüyor. Benden hep nefret etmiştir. Burada olmaktan kendisinin de pek memnun olmadığının farkındayım.

"Dostun olmamı hiç kolaylaştırmıyorsun," diyor.

"Dost olduğumuzu bilmiyordum."

Çenesindeki kaslar kasılıyor.

"Vaktimi boşa harcıyorsun, Patrick. Senin ekibin izbandutu olduğunu biliyorum; belki buna kafan basmıyordur ama arka odada yaptığım bu iş çok emek istiyor. Uyku benim için çok kıymetli. Ka-

nepeme oturdun, viskimi içtin ve neredeyse yarım saatimi lafı geveleyerek çarçur ettin. Daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum."

İş yaparken takındığı yüz ifadesini takınıyor. Birçok adamın ışıklar sönmeden hemen önce gördüğü o ifadeyi. Gayet güzel; ben de iş tavrını takınmasını istiyordum. Bu odaklanmasını sağlıyor. Şimdi asıl mesele, onu şiddete meyletmeden evvel dizginlemekte. Böyle adamları kukla gibi oynatacaksın. Zamanında bu işte epey ustalaşmıştım.

"Dikkat et," diyor. "Tavrına dikkat et."

Avuçlarımı açıp elimi öne uzatıyorum. "Hadi ama," diyorum.

"Sana arkadaşça yaklaşıyorum. Sana saygıyla yaklaşıyorum."

Palavra, ama her neyse... Onu yola getirme vakti geldi. Bu maço tipler, minik, kırılgan birer çiçektirler. "Bak... Üzgünüm. Sahiden. Uykumu alamadım. Yorgun olduğumda alıklaşıyorum."

"Kötü bir özellikmiş. Ayıl da beni dinle. Sana bu hikâyeyi anlatmamın iki sebebi vardı. Birincisi; şimdi söylediğin gibi aptalca şeyler söylemeni önlemek. Sana kiminle aşık attığını hatırlatmak. İşe yaramadığını görebiliyorum. Belki haddinden fazla üstü kapalı konuşmuşumdur."

"Patrick, sahiden... Ben—"

"Sözümü bir daha kesersen sağ elini kırarım. Bu hikâyeyi anlatmamın ikinci sebebiyse, sana ömrüm boyunca insanın kanını donduracak şeyler gördüğümü izah etmekti ve buna istinaden, sana birazdan anlatacağım şeyin ödümü kopardığımı söylediğimde, belki ağzımdan çıkanlara kulak verirsin."

Konuşmayı kesip gözlerini bana dikiyor. Birkaç saniye geçince, artık konuşmak serbest olsa gerek, diye düşünüyorum.

"Seni pürdikkat dinliyorum. Bana anlatacağın şu mesele her neyse, iletmeni Eugene mi istedi?"

"Elbette Eugene istedi. Yoksa niye buralara kadar geleyim?"

"Patrick, biraz sakin olur musun? Seni kızdırdığım için üzgünüm. Bir kadeh daha ister misin? Sana bir kadeh daha koyayım."

Hâlâ öfkeden gözlerinin velfecri okuduğunu görebiliyorum ve onu fazla zorladığımı düşünmeye başlıyorum. Acaba ne kadar hızlı koşabilirim, diye merak etmeye başlıyorum.

Ama sonra arkasına yaslanıyor ve yüzüne bir tebessüm yerleşiyor, ama pek oraya aitmiş gibi görünmüyor. "Çok boşboğazsın ulan. Bu kadar boşboğaz olmak senin gibi bir herifin nasıl yanına kalıyor?" Kadehindeki buzu sallıyor. "Tamam. Pekâlâ. Bir kadeh daha koy. Barış çubuğunu tüttürelim."

İkimize de biraz daha viski koyuyorum. Koca bir yudumda mideye indiriyor ve biraz daha koyayım diye kadehini uzatıyor. Ben de koyuyorum. Gevşiyormuş gibi görünüyor.

"Pekâlâ... Bak. Bir herif var. Tobias George denen, alçak, üçkâğıtçı herifin teki... Şehirde sinsice dolanan, başını derde sokan, kendi hayatını bok eden şu sıçanlardan biri... Böylelerini fark etmezsin bile. Nasıldır, bilirsin."

"Evet." Bu ismi ben de biliyorum ama bunu ona söylemiyorum.

"Ondan haberimiz olmasının tek sebebi, arada bir kendi küçük planlarından birini uygulayıp Eugene'e komisyonunu fişeklemesi. Alan memnun, satan memnun. Bir gün, bu pezevengin hırslanacağı tuttu. Eugene'in düzenlediği poker oyunlarından birini bastı, tonla parayı alıp kaçtı. Herhalde canına susamış. Kimbilir kafasında neler kurdu? Sanki koca bir hayal herifin götüne girip şemsiye gibi açılmış. Peşine düştük ama ortalıktan kayboldu. Güneye doğru gittiğine, bataklıkta gözden kaybolduğuna dair bir duyum aldık. Ama Fourchon Limanı'na falan gitmemiş; herif resmen bir tekne bulup bataklığa girmiş. Tabii, Eugene küplere bindi. Eugene'i bilirsin. Birkaç gün ortalığı birbirine katar ama er geç siktir et deyip geçer. Herifi bulacağız diye timsahlarla güreşecek hâlimiz yok ya. Biz de bir süre sonra, ölüp gitmiştir dedik. Neyse..."

"Ama ölmemiş."

"Hayır, ölmemiş. Birkaç ay sonra bir duyum aldık. Yepyeni bir sektöre gitmiş. Cehennemden çıkarılmış eserler satıyormuş. Ve bu işten epey para kazanıyormuş."

"O da düzmecedir," diyorum, kesinlikle öyle olmadığını bilerek.

"Değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Sen orasını kafana takma. Biliyoruz."

"Adamın biri para çalıp kaçmış. Bu kulağa benden çok senin uzmanlık alanınmış gibi geliyor, Patrick."

"Evet. Orasını da kafana takma. Vakti gelince icabına bakacağım. Detaylara girmeyeceğim çünkü önemi yok, ama uzun lafın kısası, Eugene de o sektöre girmek istiyor. O serseriyi yerin dibine soktuktan sonra, bu sektörü kendisi yaşatmak istiyor. Tobias'ın ona o eserleri nerede bulacağını gösteren bir kitabı olduğunu biliyoruz. Bir atlas. O kitabı bulup nasıl işlediğini öğrenmek istiyoruz. Bu da *senin* uzmanlık alanın, Jack."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Ne diyeyim?"

"Hayır. Demek istediğim..." Boğazım kuruyor. Bacağım yine sekmeye başlıyor. "Eugene, işimizin bittiğini söylemişti. Kendisi söylemişti. Sözünden dönüyor."

"Senin çenen yine açıldı." Patrick içkisini bitirip ayağa kalkıyor. "Haydi. Ona kendin söyle de neler olacağını gör."

"Şimdi mi? Ama saat gecenin körü!"

"Merak etme, onu rahatsız etmiş olmayacaksın. Bu sıralar pek rahat uyuyamıyor."

Ömrümü burada geçirdim. Düzgün bir anne babanın, orta direk iş esaretinin gri sahalarında basmakalıp bir istikbali olan, sıradan, şişko, beyaz ve beceriksiz çocuğu olarak yetiştim. Ama bir noktada raydan çıktım. Eski kitaplar beni cezbetti. Ömrümü parşömen tozu ve eski tutkaldan mürekkep bir sisin içinde geçirmek istedim. Rene Aucoin adında, sonradan büyü kitaplarını yeniden ciltlemek üzerine güzel bir ek iş yapan bir büyücü olduğunu öğreneceğim

huysuz, Fransız asıllı bir ciltçinin çırağı oldum. Ondan öğrendiğim bir iki şey üzerine, Ursuline Akademisi'nin Kamufle Kütüphanesi'nde kadrolu kütüphane görevlisi olarak çalışmaya başladım. Eugene ve çetesinin işimize burnunu sokup Demokles El Yazmasına kafayı takmış bir ölüm tarikatıyla yaşadıkları kanlı hesaplaşmanın ardından, akademiyi bırakıp kitap hırsızlığı kariyerime başladım. Yollarımız ayrılana dek Eugene'le beş yıl çalıştım. Ayrıldığımda ikimiz de temelli gittiğimi biliyorduk.

Eugene'in Midcity'de, hem Fransız Mahallesi'nin tişört dükkânlarından, fetişist batakhanelerinden ve gotiklerin mesken tuttuğu mekânlarından uzak bir köşesinde hem de Merkezi İş Bölgesi ve Garden Semti'nin nispeten daha nezih kisvesinden uzakta bir barı var. Midcity, istediğinizi yapabileceğiniz bir yer. Patrick beni arabayla Kanal boyunca götürüp kapının önüne park ediyor. Önümden, insana geceleri bile rahat vermeyen sıcağın üstüne ilaç gibi gelen serin havanın yüzüme çarptığı üst kata çıkıyor. Müzik kutusundan içi geçmiş bir şarkı yükseliyor ve hayalete benzeyen dört beş tip barda konuşlanmış. Yanlarından geçerken dönüp bakmıyorlar. Patrick beni alt kata, Eugene'in bürosuna götürüyor.

Daha merdivenin sonuna bile varamadan Eugene benimle konuşmaya başlıyor.

"Selam, şişko oğlan! Şişko oğlan gelmiş!"

Kendisi de kapak mankeni sayılmaz. Kollarını açarak, masasının etrafından dolaşıyor. Kır saçlarından kalan üç beş tel, kafa derisi boyunca bir uçtan bir uca uzun, cılız parmaklar şeklinde taranmış. Suratı içmekten enkaza dönmüş. Göğsü, içerisindeki bir şey göçmüş, kendisi de içine düşüyormuş gibi basık. Karşılarken ellerini omuzlarıma koyduğunda irkilmemeye çalışıyorum.

"Kimleri görüyorum... Kimleri görüyorum... Seni iyi gördüm, Jack."

"Ben de seni, Eugene."

Bürosu temiz ve tertipli. Bir masa ve birkaç minderli sandalye;

karşı duvarda asılı duran devasa Michalopoulos tablosunun altında da bir kanepe var. Masanın karşısında bir mini bar ve arka avluya açılan bir kapı var. Mardi Gras maskeleri masanın arkasına bir ruhlar meclisi gibi dizilmiş. Eugene sapına kadar New Orleans çocuğu ve bu şehrin kendine dair söylediği en sefil yalana bile kanar.

"Bu aralar sevgilin olduğunu duydum. Adı neydi? Laki? Yalak-i?"

"Lakshmi." Şimdiden kötü gidiyor. "Yapma, Eugene. Oralara hiç girmeyelim."

"Bak şu konuşana... Emirler yağdırıyor. Bağımsız, koca adam havaları... Patrick canını mı sıktı? Bazen kendini çok kaptırıyor."

Patrick gözünü bile kırpmıyor. Görevini tamamlayınca ağaca dönmüş, dikiliyor.

"Hayır. Hiç canımı sıkmadı. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi."

"Umarım eski günlere o kadar da benzemiyordur, değil mi?" Masasının arkasına geçip oturuyor, eliyle oturmamı işaret ediyor. Patrick birer kadeh içki koyup ikimize veriyor, sonra arkamdaki yerine geri dönüyor.

"Burada ne işim olduğunu anlamaya çalışıyorum, Eugene. Birisi sana paranı vermemiş. Onun gibi fedailerin ne güne duruyor?"

Eugene arkasına yaslanıyor, içkisinden bir yudum alıyor ve beni şöyle bir süzüyor. "Bilmezden gelme, Jack. Tamam mı? Tobias'ı tanımıyormuşsun gibi yapma. Sakın zekâma hakaret edeyim deme."

"Tobias'tan haberim var," diyorum.

"Ne biliyorsan anlat."

Sandalyemde bir türlü rahat edemiyorum. Göğsümün etrafına zincirler dolanmış gibi hissediyorum. Son bir gayretle, "Eugene. Seninle bir anlaşmamız vardı," diyorum.

"Senin kulağın ağır mı işitiyor? Sesimi mi yükselteyim?"

"İki ay önce satmaya başladı. Elinde bir taş vardı. Tenis topu kadardı, ama bir televizyon kadar ağırdı. Herkes herifin palavra sıktığını düşündü. Ona güldüler. Taş pek pahalıya gitmedi. Ama bu gördükleri, birilerinin hoşuna gitti. Haber yayıldı. Ardından beş

santimlik, kömürleşmiş bir kemik parçası sattı. O çok daha pahalıya gitti."

"O kemiği ben aldım."

"Ya?" dedim. "Siktir."

"Sebebini biliyor musun?"

"Hayır, Eugene. Tabii ki bilmiyorum."

"Bana 'tabii ki' deme. Ben senin neyi bildiğini, neyi bilmediğini nereden bileyim? Sen yalaka herifin tekisin, Jack. İnsan suretinde bir hamamböceğisin. Sana hayatta güvenmem. Ukalalık etme."

"Kusura bakma. O anlamda demedim."

"Doğrudan benimle irtibata geçmeye cüret etti. Piyasaya çıkarmadan önce, elindekinin ne olduğunu benim bilmemi istedi. İlk şansı bana tanıdı. Jack, o oğluma ait. O oğlumun uylukkemiğinin bir parçası..."

Gözüme perde iniyor. Kan beynime hücum ediyor ve başım dönüyor. Katı bir şey hissedebilmek için ellerimi sandalyenin kolçaklarına kenetliyorum. "Ne... Nereden biliyorsun?"

"Bu işleri yapan tanıdıklarım var. Aptalca sorular sorma. Şu anda hiç aptalca sorular işitecek havamda değilim."

"Peki."

"Senin işin de kitaplar. Bu yüzden buradasın. Bataklıktaki eski kulübesine kadar izini sürdük. O kitabı alacaksın."

Panikten ürperdiğimi hissediyorum. "Oraya gitmemi mi istiyorsun?"

"Patrick de seninle gelecek."

"Ben bu işten ne anlarım, Eugene?"

"Saçmalama! Sen hırsızsın. Bunu sürekli yapıyorsun. Hem Patrick kan ter içinde kalmadan *People* dergisini bile okuyamıyor. Gideceksin."

"Patrick'e söyle, o getirsin! Bunun için bana ihtiyacın yok."

Eugene bana dik dik bakıyor.

"Yapma," diyorum. "Bana söz vermiştin."

Patrick'in bana yaklaştığını görmüyorum bile. Ensemden tuttuğu gibi yüzümü masaya, elmacıkkemiğimle bir kül tablasını çatlatacak kadar sert vuruyor. Kadehim elimden fırlıyor ve buzun halıya pat diye düştüğünü duyuyorum. Beni masaya mıhlanmış hâlde tutuyor. Boşta kalan elini boğazıma sarıyor. Nefes alamıyorum.

Eugene, ilginç ve biraz tiksindirici bir şeyi incelermiş gibi, ellerini arkasından kavuşturup bana doğru eğiliyor. "Onu görmek ister misin? Oğlumu görmek ister misin?"

Tuhaf derecede samimi bir edayla Patrick'in eline hafifçe vuruyorum. Başımı sallıyorum. Sözcükler sarf etmeye çalışıyorum. Görüşüm kenarlardan kızarmaya, kara ilmekler dünyayı sarmaya başlıyor.

Nihayet Eugene "Bırak," diyor.

Patrick beni bırakıyor. Masadan kayıp kırık kül tablasını da devirerek, kendimi küle ve izmaritlere bulayarak sertçe yere yapışıyorum. Öksürerek yan dönüyorum.

Eugene elini omzuma koyuyor. "Jack, iyi misin? Aşağıda havalar nasıl? Kalk. Ulan, ne kadar ilgi arsızısın. Kalk şuradan."

Kalkmak birkaç dakikamı alıyor. Tekrar dikeldiğimde, Patrick yüzümdeki kanı temizlemem için bana bir mendil uzatıyor. Yüzüne bakmıyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu konuda hislenmenin hiç lüzumu yok.

"Ne zaman gidiyorum?" diyorum.

"Ne bileyim," diyor Eugene. "Hemen, şimdi olmaz mı?"

Biz New Orleans'ın elli kilometre kadar güneyindeki bataklıkta tekneyle ilerlerken, şafak yükselen sıcaklıkla ve serviler ile orman asmalarının arasından ağır ağır sızan ışıkla söküyor. Patrick ve ben öndeyiz, bir deri bir kemik kalmış bir ihtiyarsa bize bu görünmez yolda rehberlik ediyor. İlerleyişimiz bölge canlılarını harekete geçiriyor –yılanlar, kaplumbağalar, misk sıçanları– ve ben suya her batıp çıktığımızda sıçrıyorum. Altımızda süzülen, ilerleyişimizi sarı,

sürüngen gözleriyle takip eden bir grup timsah olduğunu hayal ediyorum. Tekne bataklık çalılarının etrafından dolanıp açıklığa ulaşıyor; burada, sığ sularda bata çıka yürüyen bir brontozor görsem pek şaşırmam.

Bunun yerine kocaman, başları sallanan, her birinin ortasında ağzı açık, gözlerine perde inmiş kireç rengi insan yüzleri olan bir dizi mor çiçek görüyorum. Bu manzara karşısında dilim tutuluyor; rehberimiz gözlerini sıradışı bir şey görmeyi reddederek ufka dikiyor. Sazların tepesine ilişmiş gözler, ağaç dallarının arasına gerilmiş deriden uçurtmalar var; biri bizim geçişimizin hafif esintisiyle havada usulca dalgalanıyor, sonunda suyun üzerine yavaşça konuyor ve içeri doğru katlanıp çamura batıyor.

Rehberimiz bir yeri işaret ediyor, bir baraka görüyorum: Pek sağlam görünmeyen bir kıyıya oturtulmuş ve kısa sütunlar üzerinde suyun üzerine doğru sarkan küçük, tek odalı bir mimari felaketi. Girişteki verandaya küçük bir iskele olarak da iş gören bir kayık bağlanmış. Gelip gitmenin tek yoluymuş gibi görünüyor. Girişin üstünde, kapı eşiğine asılmış pislik içinde bir konfederasyon bayrağı duruyor. Şu anda bayrak kenara çekilmiş hâlde ve Tobias George olduğunu tahmin ettiğim bir adam, ince belinde emanet duran şort hariç çırılçıplak dikiliyor. Adam bir deri bir kemik. Biz iskeleye doğru süzülürken, yüzünden hiçbir şey okuyamıyorum.

Patrick, rehberimizin uyarısına rağmen kıyıya varmadan ayağa kalkıyor. Delaware'i aşan Washington gibi, bir eli belinde. Bir kabadayı selamı tam dilinin ucuna gelmişken, bataklık teknesinin kenarı iskeleye hafifçe değiyor ve onu neredeyse kolları fırıldak gibi dönerek bataklığa deviriyor.

Tobias bu manzara karşısında istifini bozmuyor, ama rehberimiz güleç bir adam ve sakınmamayı seçiyor.

Patrick kendini toplayıp iki elini de iskeleye koyuyor, yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi emekleyerek tekneden tırmanmaya koyuluyor. Bu manzara için Tanrı'ya şükrediyorum.

Tobias yardım etmeye yeltenmiyor.

Ben tırmanma işini ağırdan alıyorum. "Buradan ayrılma," diyorum rehbere.

Rehber başıyla onaylıyor, motoru kapatıp gömlek cebinden bir paket sigara çıkarıyor.

"Burada ne arıyorsunuz?" diyor Tobias. Bana bir kez bile dönüp bakmıyor. Gözlerini Patrick'ten ayıramıyor. Patrick'in ne mal olduğunu biliyor.

"Tobias, seni çatlak pezevenk. Sen ne bok yediğini sanıyorsun?"

Tobias arkasını dönüp içeri giriyor, konfederasyon bayrağı arkasından kapanıyor. "İçeri buyurun bari."

Peşinden, dışarıdan daha da sıcak olan barakaya giriyoruz. İçeride hava yerinden kıpırdamıyor, muhtemelen yirmi yıldır hareket etmemiş ve keskin bir esrar kokusu taşıyor. Toz zerreleri kırık dökük, üzerinde böcekler ezilmiş plastik panjurları kapalı pencerelerden sızan ışık huzmelerinin içinde süzülüyor. Odada mobilya namına pek bir şey yok: solumuzdaki duvara dayanmış tek kişilik bir şilte, ucuz bir masa, katlanır plastik sandalye ve bir komodin. Yatağın yanında bir kamp ocağı, küçük bir sahan ve birkaç teneke reşo yakıtı duruyor. Masanın üzerinde küçük, soluk yeşil sömekler, birkaç sarma kâğıdı ve bir Zippo var.

Arka duvarda bir prese kapı var. O tarafa doğru birkaç adım atıyorum ve ardındaki şeyin hayra alamet olmadığını hemen anlıyorum. Yaklaştıkça hava ekşiyor, genzimi doğruca içime sızıyormuş gibi gelen yağlı, meşum bir tabakayla kaplıyor. Vahşet fantezileri beyinzarımı tümörlerden oluşan küçük sarmaşıklar gibi sarıyor. İkisinin de gözlerini bir greyfurt kaşığıyla oymayı hayal ederken istifimi bozmamaya çalışıyorum.

"Odanın o tarafında kal, Patrick," diyorum. Bunu onun da hissetmesine hiç gerek yok.

"Ne? Neden?"

"Bana güven. Beni buraya bunun için getirdin."

Tobias sonunda burada oluşumun ardında bir sebep olduğunu sezerek göz ucuyla bana bakıyor. Ama sağlam herifmiş: Tepkisini hâlâ çözemiyorum.

"Beni öldürmeye mi geldiniz?" diyor.

Patrick tabancasını çoktan eline almış. Namlusu yere çevrili. Bakışlarını Tobias'a kilitlemiş ve zihninde bir şeyleri tartıyormuş gibi görünüyor. O kapının ardındaki şey her neyse, ona şimdiden tesir etmeye başladığını görebiliyorum. Pis, küçük parmaklarını beynine sokmuş, oradan karanlık şeyler çekip çıkarıyor. "Orası sana bağlı," diyor. "Eugene seninle konuşmak istiyor."

"Öyle mi? Mümkün değil."

Şiddet odanın içinde canlanıyor ve sürünüyor. O anda, adamın niye sürekli kafayı bulduğunu anlıyorum. "Kitabı istiyoruz, Tobias," diyorum.

"Ne? Sen kimsin?" Patrick'e bakıyor. "Bu neden bahsediyor?"

"Neden bahsettiğini biliyorsun. Git, kitabı getir."

"Kitap falan yok!"

Sahiden afallamış görünüyor ve bu beni endişelendiriyor. Eugene'in yanına elimde kitap olmadan dönebilir miyim, bilmiyorum. Tam ona arka odada ne olduğunu soracakken, asılı duran bayrağın ardındaki döşemenin gıcırdadığını duyuyorum, birisi bayrağı kenara çekiyor ve ışık içeriye hücum ediyor. Hızla dönüyorum, Patrick ise tabancayı çoktan kaldırmış, ürkmüş görünüyor.

Günışığı kapı eşiğinde duran adamı çevreliyor: siyah bir şekil, negatif bir alan. Uzun boylu ve incecik; saçları başının etrafında fışkıran bir ışık gibi duruyor. Bir an için saçlarından yanık kokusu alıyormuşum gibi geliyor. Barakaya giriyor ve adamda bir terslik olduğu belli, ama ne olduğunu seçmek güç. Adamın duruşunda, beynimin köküne ikaz sinyalleri gönderen bir kusur var. Barakaya adım atıp, üzerine doğrudan vuran günışığını hepimizin paylaştığı filtreli aydınlıkla takas ederken ona baktığımda, bitkin ve sıska olduğunu görüyorum fakat nihayetinde sıradan, fukara bir taşralı oğlan

gibi; yine de yaklaştığında tüylerim diken diken oluyor. Dudağımın büküldüğünü hissediyorum ve tiksintimi yüzümden güçbela uzak tutuyorum.

"Toby?" diyor. Sesi genç ve imasız. Normal. "Abim birazdan geri döner. Bu adamlar kim?"

"Selam, Johnny," diyor Tobias, omzumun üstünden ona bakarak. Şu anda bariz bir şekilde gergin ve Johnny'ye odaklanmış olmasına rağmen dikkati dört bir yana saçılıyormuş gibi görünüyor. Bir sonraki darbenin nereden geleceğini merak eden bir adam gibi.

Bana sorsa söylerdim.

Patrick gibi adamların korkusu saldırganlığa döner; o da türünün gerektirdiği biçimde tepki veriyor: Ateş ediyor.

Tek bir el, çabuk ve temiz. Patrick işinde usta. Tabancanın sesi küçük barakanın içindeki havayı zangırdatıyor ve daha ben gürültüyle irkilmeye vakit bulamadan, mermi Johnny'nin kafatasını delip geçiyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Tiz bir inilti hariç hiçbir şey duyamıyorum. Patrick'in hareketsiz durduğunu, dümdüz, ölü bir ifadeyle uzanmış kolunun üzerinden baktığını görüyorum. Bu onun gerçek yüzü. Tobias'ın diz çöktüğünü görüyorum, elleri kulaklarının üzerinde ve ağzı oynuyor; bağırarak bir şey söylüyormuş gibi görünüyor. Johnny'yi de görüyorum; merminin kafatasından geçişi moral bozucu bir laftan ibaretmiş ve ona aldırış etmemiş gibi, hâlâ kapı eşiğinde dikiliyor. Kara beyin etleri arkasındaki bayrağa boylu boyunca saçılmış.

Konuşurken gözlerini Patrick'ten Tobias'a çeviriyor ve kafamın çınlamasından, sesini güçbela duyuyorum. "Ne yapmam gerekiyor?" diyor.

Bir adım öne çıkıp Patrick'in kolunu hafifçe iterek indiriyorum.

"Taşak mı geçiyorsun?" diyor Johnny'ye dik dik bakarak.

"Patrick," diyorum.

"Ben lanetli miyim ulan? Bu mudur? Seni suratından vurdum!"

Merminin açtığı delik, Johnny'nin sağ elmacıkkemiğinde, bozuk para büyüklüğünde bir yara. Delikten incecik kan sızıyor. "Puşt herif," diyor Johnny.

Tobias, kollarını iki hayali boksörü ayırmaya çalışıyormuş gibi iki yana uzatarak tekrar ayağa kalkıyor. "Biraz sakin olur musun? Yüce İsa!" Johnny'yi küçük yatağa götürüp oturtuyor ve sarı saçlarını yüzünden çekip mermi deliğine göz atıyor. Sonra başının arkasına doğru eğilip çıkış yarasını inceliyor. "Kahretsin!" diyor.

Johnny de elini oraya götürüyor. "Aman be," diyor.

Ben de bakıyorum. Başının arkası tamamen gitmiş; bir çanak dolusu paramparça etten ibaret kalmış. Karman çorman etlerin içine gömülmüş küçük korlardan dumanlar çıkıyor.

"Patrick," diyorum. "Sakin ol."

Zihni hâlâ bulanık. Beyninde bir şeyleri yerine koymaya çalıştığı belli oluyor. "Onları öldürmeliyim, Jack. Mecburum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Burada neler oluyor?"

Tobias söze giriyor. "Çocuğa Fry Pit'te iş ayarlamıştım! Şimdi ne olacak?"

"Tobias, çeneni kapar mısın?" diyorum, gözlerimi Patrick'ten ayırmadan. "Patrick, beni duyuyor musun?" Kendi sükûnetimi bin bir gayretle koruyabiliyorum. Tabancayı elinden kapıp kafatası paramparça olana kadar ona vurduğum gözümün önüne geliyor. Beni buna yeltenmekten alıkoyan yegâne şeyse, bunun kesinlikle imkânsız oluşu.

Sorum göz kapaklarının kapanmasına yol açıyor. Onu bana meramını anlatmaya, kafasının içinde kaynayan kanlı katliamın ortasında mantık aramaya iten insani dürtü zerresini, donuk, mesleki bir ciddiyetle tekrar zapt ediyor. "Benimle öyle konuşma. Ben çocuk değilim ulan."

Berikilere dönüyorum. Yatak kan revan içinde. Tobias hasarı hafifletmek için elinden geleni yapıyor ama ne yapabileceğini düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Beyin parçaları yatağın üzerinde

bir öbek hâlinde toplanmış; avucuyla hepsini süpürmeye uğraşıyor. Johnny perişan hâlde, omuzlarını düşürmüş oturuyor. "Buralar daha iyi olur sanmıştım," diyor. "Ne bitmez derdimiz varmış."

"Atlas," diyorum.

"Siktir git," diyor Tobias.

Kapalı kapıya doğru uzun adımlarla yürüyorum. Açmadan önce bilmem gereken bir şey varsa, sanırım bunu zor yoldan öğreneceğim. Kapı koluna dokunduğumda içim sıcak bir hisler silsilesiyle zonkluyor: korku, hiddet ve katliam arzusu. Bu hisler, her türlü nefsi müdafaa hissine baskın geliyor. Açıldığında kapıdan dışarı ateşler fırlayacak mı, bir külhan patlaması hepimizi yakıp kül edecek mi diye merak ediyorum. Kendimi bunu ümit eder hâlde buluyorum.

Tobias bana bağırıyor: "Yapma!"

Çekip açıyorum.

Bomboş, bir gömme dolaptan daha geniş olmayan odada bir taburenin üzerine yerleştirilmiş, çatlaklarından yağımsı bir duman yükselen kömürleşmiş bir kafatası. Taburenin üzerinde siyah küf bitmiş ve duvarlara tırmanıyor. Beynim bir elektrik akımına kapılıp sarsılıyor. Zaman rayından çıkıyor, eski bir plak gibi saniye atlıyor ve dünya kesik kesik, takılarak hareket ediyor. Kafatasından bir lisan sızıyor – kırılan kemikler ve eriyik taş gibi, yapış yapış ve çatlak bir ses. Gözlerimde bir batma hissedip kısa bir süre sıkarak kapatıyorum. Yüzümün derisi su topluyor.

"Kapat şunu! Kapıyı kapat!"

Tobias çığlık atıyor, ama her ne söylüyorsa benimle ilgisi yok. Bir oyun izliyormuşum gibi geliyor. Gözlerinden kanlar sızıyor. Patrick de, gözleri kan revan içinde farlara dönmüş, kocaman sırıtıyor. Sağ kulağını var gücüyle kıvırıyor, elma sapı gibi döndürüyor. Johnny topladığı beyin parçalarını elinde tutarak sessizce oturuyor, mutsuz bir çocuk gibi ileri geri sallanıyor. Üst kollarım acıyor ve kendi tırnaklarımla oyduğumu fark etmem biraz vakit alıyor. Kendimi durduramıyorum.

Dışarıdan sis düdüğü gibi bir ses bataklığı aşıp geliyor: Cehennemin gömme dolaptan dökülen diline cevap veren boğuk bir feryat.

Tobias önüme fırlayıp kapıyı çarparak kapatıyor ve kafatasının etkisi derhal azalıyor. Plastik sandalyeye doğru sendeliyorum ama varamadan omzumu masaya küt diye çarpıp Tobias'ın uyuşturucu alet edevatını yerlere saçarak yere kapaklanıyorum. Patrick yarı soluk kesilmesine, yarı hıçkırığa benzer bir ses çıkarıyor, saldırıya uğramış kulağını avuçlayarak sırtını duvara dayıyor. Yüzünün sol tarafı kana bulanmış. Elinin ayasını bir şeyi ovuşturarak silmeye çalışırmış gibi sağ gözüne gömüyor.

"O neydi ulan?!"

Sanırım bunu söyleyen benim. Şu anda emin olamıyorum.

"Al sana siktiğimin 'atlası,' puşt herif," diyor Tobias. Benim yanıma gelip yere çöküyor, etrafa saçılmış sömekleri ve kâğıtları avucuyla topluyor. Bir sigaralık sarmaya başlıyor; elleri çok fena titrediğinden biraz vakit alıyor.

"Kafatası mı? Kitap, kafatası mıymış?"

"Hayır. Kafatasının içindeki dil. Teknik olarak."

"Nasıl ulan?"

"İki dakika sus." Sigaralığı sarmayı tamamlıyor, yakıyor ve uzun, derin bir nefes çekiyor. Bana uzatıyor.

Gerçekdışı bir an boyunca, yurtta oturan üniversite arkadaşlarıymışız gibi hissediyorum. Yan odada, etrafındaki havayı aşındıran, kömürleşmiş, mırıldanan bir kafatası yokmuş gibi. Yatağın üstünü eliyle sessizce süpüren, kafası paramparça olmuş bir adam yokmuş gibi. Daha bir nefes bile çekmeden gülmeye başlıyorum.

Tobias var gücüyle üflüyor, tatlı duman aramızdaki havayı dolduruyor. "Bir nefes çek, dostum. Cidden. Bana güven."

Çekiyorum. Neredeyse ânında, odadaki basıncın hafiflediğini hissediyorum. Artık farkına bile varmadığım şiddet dürtülerinin cızırtısı yatışıp boğuk bir uğultuya dönüyor. İçimdeki ibre tık diye ödü kopmuş vaziyetine düşüyor ki bu az önceye kıyasla keşiş huzuru gibi geliyor.

Patrick'e de aynını yapmasını işaret ediyorum.

"Hayır. Ben bedenimi o boktan şeyle kirletmem." Kulağına hasarı tespit etmeye çalışarak, dikkatle dokunuyor.

"Patrick, dün gece yarım şişe doksan derecelik bourbonu tek başına devirdin. Eğri oturup doğru konuşalım."

Sigaralığı elimden kapıp var gücüyle bir nefes çekiyor, hepsini o kadar şiddetli öksürerek geri çıkarıyor ki kusacağını düşünüyorum.

Johnny yatakta oturduğu yerden gülüyor. Kafası paramparça olduğundan beri ilk defa neşeli bir ses çıkarıyor. "Acemi!"

Johnny'nin başı şekil değiştiriyormuş gibi görünüyor. Çıkış yarasının etrafındaki kemikler düzleşmiş ve büyüyen bir şeymiş gibi, bir iki santim dışarı çıkmış. Aynı şekilde, gözünün altındaki mermi yarasından da incecik bir kemik parçası uzamış.

"Buradan gitmemiz lazım," diyorum. "O şey resmen cehennemden naklen yayın yapıyor. Bununla baş edemeyiz. Gitme vakti."

"Onu yanımızda götürüyoruz," diyor Patrick.

"Hayır. Hayır, götürmüyoruz."

"Bu mesele tartışmaya açık değil, Jack."

"O şeyle hayatta yola çıkmam. Onu alacaksan, yalnız döneceksin demektir."

Patrick başını sallıyor ve sigaralıktan bir nefes daha çekiyor, bu sefer çok daha iyi idare ediyor. Bana geri uzatıyor. "Peki, ama haberin olsun, burayı boşaltıp çıkarım. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Başta anlamıyorum. Jetonun düşmesi biraz vakit alıyor. "Ciddi olamazsın. Beni öldürecek misin?"

"Kararını ver."

Patrick'in dün gece dükkânıma gelişinden beri ilk defa hakiki bir ümitsizliğe kapılıyorum. Şu noktaya kadar yaşadığım her şeyin hayatımda bir emsali vardı. Cehennemle olan bu münasebetim bile şu âna kadarki en doğrudan temasım olmasına rağmen, ilk değil. Ama ölümümün gözlerimin içine bu kadar dik baktığını hiç görmemiştim. Hep bu ânı biraz olsun soğukkanlılıkla, hiç değilse metanetli

bir teslimiyetle karşılayacağımı düşünmüştüm. Ama öfkeliyim, korkuyorum ve gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

"Kahretsin, Patrick. Bu çok mânâsız."

"Bak, Jack. Seni severim. Güçsüzsün, ödleksin, ama bu konuda elinden gelen bir şey yok. Benimle gelmeni yeğlerim. Bu kafatasını Eugene'e götürelim, istediği olsun. Tobias'ı layık olduğu ödüle kavuşturalım. Sen de dünyada her şeyin yerli yerine olduğu aptal kitap dükkânına dön. Ama buradan ayrılırken arkamda kimseyi bırakamam."

Tobias kulak veriyormuş gibi görünmüyor. Sırtını yatağın yanına dayamış, yeni bir sigaralık sarmış ve hepsini kendisi götürüyor. Ölümüne razı mı oldu, yoksa bunun konuşulduğunun farkına bile varamayacak kadar mı uçtu, anlayamıyorum.

Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor. Belki artık söylenecek söz kalmamıştır. Belki dil sona ermiştir. Belki de nihayet, her şeyin içi boşalmıştır. Kafatasının bastırılmış etkisinin beynimin içinde dolandığını halen hissediyorum. Mermiyi arzuluyor. Tabancanın patlamasını korkunç bir hazla bekliyorum. Acaba beynim havaya fırladığında uçuyormuş gibi hissedecek miyim?

Feryat sesi bataklıktan yine yükseliyor. Bir dağın uluması gibi, devasa ve boğuk bir ses. Sonu gelmiyor.

Johnny gülümsüyor. "Abim geldi," diyor.

Patrick bayrakla örtülü kapı eşiğine doğru bakıyor. "Ne?"

Tobias elini havaya kaldırıyor, nutuk çekme niyetini belli ederek parmağını uzatıyor. Gözkapakları ağırlaşmış. Kendine sardığı sigaralık bitmiş. "Burada bir cehennem canavarı var. Söylemeyi unuttum mu?"

Gülmeye başlıyorum. Kendimi tutamıyorum. İyi hissetmiyorum.

Johnny kahkahamı başka bir şeyle karıştırarak bana gülümsüyor. "Benimle aynı zamanda ortaya çıktı. Sanırım peşimden geldi. Toby ona abim diyor." Sesi efkârlı çıkıyor.

Patrick tabancanın namlusuyla bayrağı birkaç santim aralıyor.

Kısa bir süre dışarı bakıyor, sonra bırakıyor ve bayrak geri kapanıyor. Bana bakıyor. "Burada sıkışıp kaldık. Tekne gitmiş."

"Ne? Bizi bırakıp gitmiş mi?"

"Eh... Çoğu gitmiş."

Bir de kendim bakıyorum.

Bataklık teknesi eğilip bükülmüş bir hurda metal yığınına, devasa pervanesinin etrafındaki kafes ise darmadağın olmuş bir kuş yuvasına dönmüş. Rehberimizin hâlâ gövdesinin bir parçasına bağlı olan kolu güvertede, siyah bir birikintinin ortasında duruyor. Bunu yapan şey biraz ileride, dibi tarayarak ilerlerken peşinde bıraktığı su dalgacıklarından izi sürülebilir bir şekilde, uyuşukça yay çizerek yüzüyor. Peşindeki ize bakılırsa, en az bir şehir otobüsü kadar büyük. Yüzeye bir kez çıkıyor, alacalı gri postu ve anemona benzer, diken diken, göğe doğru uzanan göz sapları meydana çıkıyor. Yaratık sudaki izinin ortasında derin, kapkara bir yarık belirene kadar kendi etrafında dönüyor ve bu cerahatli yarıktan o taş çatlatan feryat, kanımı donduran, gözlerime yaşartan, beni dizlerimin üzerine çökerten, yerin dibinden gelen o lisan çıkıyor.

Kapıdan apar topar uzaklaşıyorum. Patrick, katletme niyeti bir an için aklından çıkarak, bu yaratığın evine geri def edilmesi için sırf benim bildiğim bir numara varmış, Tobias George olacak mızmız, beceriksiz küçük hırsızın dünyada açtığı bu yarayı ben kapatabilecekmişim gibi hazin, beyhude bir ümitle beni izliyor.

Ben bunu düzeltemem. Bunu düzeltmek mümkün değil.
Arkamızda, küçük odasında kilitli duran kafatası havayı kavuruyor.

Canımı yakan şey, o lisan. O rezil konuşma. O yaratık kapının önündeki sularda kayıtsızca dolanırken, biz içeride mahsur kalmış oturuyoruz ve atlas konuştuğu sürece yaratığın uzaklaşmayacağından şüpheleniyorum.

"İnsan insana nasıl böyle bir şey yapar?" diyor Patrick. Hepimiz yan yana, çember hâlinde oturmuş, sigaralığı dönüyoruz. Bizi ta-

nımayan biri görse arkadaş sanır. "Ona niye ölmüş öz oğlunun bir parçasını yolluyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bunu Eugene'den daha çok hak eden yoktur. Beni rezil etti. Beni küçük düşürdü. Bunca yıldır ona kazandığım paradan pay yolluyorum, ayak işlerine bakıyorum ve duyması gerektiğini düşündüğüm mevzuları gammazlıyorum. Bir kez olsun teşekkür etmedi. Bir kez olsun 'Aferin,' demedi. Varsa yoksa eleştirsin, alay etsin. Oğlu daha da beterdi. Beni hırpalardı. Enseme şaplak atardı. Hatta suratıma tokat atardı. Ne yapsaydım, Eugene'in oğluna karşı mı çıksaydım? Ben de herkesin orospusu oldum. Maskara oldum."

Patrick başını sallıyor. "Aslında öyle olmadı. İşin aslı, seni pek düşünmedik bile. Sen şu poker oyununu basana kadar adını bile bilmiyordum. Eugene'in bana hatırlatması gerekti."

Bunu duymak Tobias'a koyuyor. Gözlerini yere dikip çenesini kasıyor. Bana bakıyor. "Anlatabildim mi? Sıfır. Bu adamlar ne dese sineye çekeceksin. Çek, çek, çek, bir hâl oldum. O oğlanın nihayet nalları diktiği gün hayatımın en mutlu günüydü."

Durmadan anlatıyor. Vakitten bol neyimiz var? Öfkesinden gözü dönüp o poker oyununu soymuş, sonra da nehir ağzında kaybolma ümidiyle güneye kaçmış. Yaptıklarının gerçek yüzü yavaş yavaş kafama girmeye başlamıştı. Bu adam suç camiasının haşereler sınıfında ve haşere dediğin, toplu hâlde bulunur. Haşere dostlarından biri ona eskiden ihtiyar dedesinin kaldığı bu barakadan bahsetmiş. O da bir tekne bulup buraya gelmiş ve onu burada bekleyen sürprizle karşılaşmış.

"Kafatası siyah, demirden bir kutunun içindeydi," diyor. "Bir köşede, yan duruyordu. İçine insan başı sığsın diye yapılmış gibi, kutunun dibinde bir delik vardı. Yan tarafındaysa birisi bir şeyle deşmiş gibi koca bir yarık. Ama metali ne öyle kesebilir, bilmiyorum. İçinde de şu kafatası... Konuşuyordu."

"Astronotlardan biri," diyor Johnny.

Parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum. "Astronotlar mı? Ne?"

Johnny sırası geldiği için minnet duyarak öne eğiliyor. Cehennemde seyrek kafileler hâlinde dolanan, üzerlerinde kalın, gri cüppeler, ellerinde yollarını aydınlatacak fenerler olan erkekler ve kadınlar olduğunu söylüyor. Hepsi sürekli birbirlerine zincirlenmiş hâldelermiş ve başlarındaki bir iblis onları yanan kanyonlarda gezdiriyormuş: Eciş bücüş, dişlerle donanmış, uzuv ve pençelerden oluşan bir fırıldak. Güven içinde geziyorlarmış çünkü başlarındaki demir kutular onları cehennemin manzaralarından ve seslerinden koruyormuş, bu da ateşin içinde hacceden tuhaf astronotlar gibi görünmelerine yol açıyormuş.

"Kutuyu tanıdım," diyor Johnny. "Bu kafatası cehennem astronotlarından birine ait. Kutu kırıktı, başına kötü bir şey gelmiş olsa gerek."

"Nerede?"

Tobias omuz silkiyor. "Nehir ağzında attım. Kırık kutuyu ne yapayım? Bir şeyler istemeye başladım, o da yolladı. Şu taş, şu kemik parçası."

"Bir dakika. Ondan bir şeyleri nasıl isteyeceğini nereden biliyordun? Anlatmadığın bir şey var."

Tobias ve Johnny birbirine bir bakış atıyor. Johnny'nin başından uzanan kemik daha da büyüyüp bir tür çanağa dönmüş, yanan korlarsa artık daha canlı, ufak alev parçaları kusuyor. Maltıza benziyor ve bu ona tuhaf, soylu bir hava katıyor. Yüzünde büyüyen kemikten, narin bir dalmış gibi küçük, ince filizler uzuyor.

Patrick bakıştıklarını fark edip tabancasını yerden alıyor. Kayıtsızca kucağında tutuyor.

"Buraya gelen her şeyi getiren bir ulak vardır," diyor Tobias. "Johnny de buraya öyle geldi. Kemiği o getirdi. Ve kafatasını bulduğumda burada da bir ulak vardı. O söyledi."

"O?"

"Eh... Başta insandı. Sonra değişti. Zamanla değişiyorlar. Evriliyorlar."

Patrick benden önce anlıyor. "Sudaki şu şey..."

"Yüce İsa. Johnny de öyle bir şeye dönecek mi diyorsun?" Kafasının dönüştüğü alevler saçan çanağa tekrar bakıyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" Tobias bu fikri savuşturabilecekmiş gibi ellerini sallıyor. "Bana kalırsa bunun tek sebebi, diğerinin hâlâ gitmemiş olması. Bence bunun sebebi, kafatasının yakınında durmak. Başka bir ulak daha vardı; bana taşı getiren kız. Onu postaladım."

"Tanrım... Nereye?"

"Yani..." Elini belli belirsiz sallıyor. "Postaladım işte. Nehir ağzına."

"Ne kadar incesin, Tobias."

"Yahu, ne yapacağımı bilemedim! Bir de baktım – karşımda! Yanında birinin geleceğini bilmiyordum ki! Ödüm koptu, ona gitmesini söyledim! Ama en önemlisi, başka bir şeye dönüştüğüne dair herhangi bir işaret görmedim. O günden beri onu bir daha ne gördüm, ne de duydum. Buraya yaklaştıkça bitkilerin nasıl tuhaf bir şekle büründüğünü fark ettiniz mi? Kafatasının tesiri olsa gerek."

"Mantığında bazı noksanlar var, Tobias," diyorum. "Ya sırf kafatası değilse? Ya onların da etkisi varsa? Johnny'yi gördüğüm anda onda bir bokluk olduğunu fark ettim."

"Eh, siktiğimin riskini göze alıyorum! Oradan insanlar çıkacaksa, doğru düzgün yaşama şansları olması lazım. Johnny'ye de bu yüzden iş buldum. O kafatasından uzaklarda olursa, belki bir şeye dönüşmez." Arkadaşına ve kafasının içinde çatırdayan canlı ateşe bakıyor. "Eh, siz sıçıp batırmasaydınız dönüşmeyebilirdi. Her şeyi planladım. Onlara küçük yerlerde, küçük kasabalarda işler bulacağım. Artık param da var, onlara göz kulak olmaya gücüm yeter. Onlara giysiler alacağım, kendi başlarına para kazanmaya başlayana kadar kalacak bir yer tutacağım. İkinci bir şans, işte. İkinci bir şansı hak ediyorlar."

Yine galeyana geliyor, gözyaşlarına boğulacakmış gibi oluyor ve açığa çıkanlar karşısında afallıyorum: Tobias o kafatasını, yaptıkla-

rını telafi etmek için kullanıyormuş. İnsanları cehennemden kaçırıp günışığı ve çizburgerlerle dolu bu dünyaya geri getirecekmiş.

Tobias George, seksen kilometrelik alandaki tek iyi adam olabilir. Maalesef bu, talihsiz fikirler yönünden zengin hayatımda duyduğum en talihsiz fikir. Ama bu durumu telafi etmenin birçok yolu var. Bir şeyse apaçık ortada: Eugene atlası alamaz. Yol açabileceği felaketin haddi hesabı yok. Onu kitabevime, arka odaya götürmem lazım. Orada, buna karşı tedbirler içeren kitaplar var; hiç değilse öyle umuyorum.

Tek eksiğim, taşırken onu içine koyacağım bir şey bulmak.

Tam olarak nereden bulacağımı biliyorum.

"Patrick. Onu Eugene'e götürmeyi hâlâ istiyor musun?"

"Patron o. Gelmek konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Sanırım, evet. Tobias, odaya giriyoruz."

Memnuniyetle giriyor. Sanırım bu odada, dışarıda Patrick'in yanında olduğundan daha çok kontrol sahibiymiş gibi hissediyor. Neredeyse gülünç.

Kafatası küften kararmış taburenin üzerinde, çatlaklarından sızdırdığı yağımsı dumanla havayı kirleterek duruyor. Cehennemin kırık lisanı, fiziksel bir baskı taşıyor. Sağ gözümde bir kan damarı çatlıyor ve gözümün önü bulanıp pembeleşiyor. Zaman yine kırılıyor. Tobias yanıma gelip kafatasına yaklaşıyor, ama ona nasıl etki ettiğini kestiremiyorum: İçerideki ışığın sabit, cızırdayan bir parıltı olarak kalmasına rağmen onu çakar lamba ışığında izliyormuşum gibi aksayarak hareket ediyor. Kusmamaya çalışıyorum. Beynimde, çürük etin içinde dolanan larvalar gibi bir şeyler dolanıyor.

Işık kafatasına doğru bükülüyormuş gibi görünüyor. Taburenin üzerinde, etrafındaki dünyayı karartırken gördüğüm bu kafatasının zamanında ait olduğu kişiyi hayal etmeye çalışıyorum: Zincire vurulmuş Kara Demir Keşişi, içinde yol aldığı dünyanın alev alev dehşetinden metal bir kutuyla korunuyor; ta ki bir şey çıkagelip onu bir konserve gibi açana, cehennem içeri dolana dek.

O kimdi? Nasıl bir tarikat böyle bir kutsal yolculuğa kalkışırdı? Ne amaçla?

Tobias bana bir şey söylüyor. Ne olduğunu çözebilmek için ona dikkatle bakmam gerekiyor.

Zavallı, cılız herifin her tarafı su topluyor. Dudakları, kana bulanmış dişlerinin üzerinde kıvrılıyor.

"Ona ne istediğini söyle," diyor.

Ben de söylüyorum.

Oğlan çamura bulanmış ve kan revan içinde. On iki, bilemedin on üç yaşında. Vücudundan rüzgârda yalpalayan bayraklar gibi buhar çıkıyor. Nereden, nasıl ortaya çıktığını bilmiyorum; elindeki zincirin ucundan koca fenerler gibi duran iki demir kutu sarkıyor. Bir an, onun yaşında bir çocuğun cehenneme gönderilmek için neler yapmış olabileceğini merak ediyorum. Ama açıkçası, çok da fark etmez.

Kutulardan birini açıp, çocuğa kafatasını içine koymasını söylüyorum. Koyuyor. Cildinin kafatasına değen yerleri su topluyor, ama acı çekiyormuş gibi görünmüyor.

Kapağı kafatasının üzerine kapatıyorum ve bir anda ışıklar sönmüş gibi oluyor. Zaman tekrar rayına oturuyor. Işık doğal düzeyine geri dönüyor. Cildimin yanması duruyor, dehşet saçma arzusu duman gibi dağılıyor. Kollarımın yolduğum yerlerini tekrar hissedebiliyorum. Gözkapaklarım kandan birbirine yapışıyor.

Tökezleyerek salona geri döndüğümüzde, Patrick'i elinde tabancasıyla dikilirken buluyoruz. Johnny yatağın üzerinde oturuyor, yarık kafatasının kemikten kenarları yukarı doğru daha da uzamış, başını daha uzun gösteriyor ve ona tuhaf bir zarafet katıyor. Çanağa dönmüş kafatasındaki ateş hararetle yanıyor, çatırdıyor ve sıcak bir ışık yayıyor. Patrick önce bana, sonra elinde demir kutular olan oğlana bakıyor. "Halletmişsin," diyor. "Kafatası nerede?"

Zinciri oğlanın elinden alıyorum. İki kutuyu tutunca, epey ağır olduklarını görüyorum; oğlan göründüğünden daha kuvvetli olma-

lı. Bunu unutmayayım. "Bunlardan birinde. O boktan şeyleri dışarıda tutabiliyorsa, eminim içinde kilitli de tutabiliyordur. Bence bu hâlde taşımak güvenli."

"Peki, onlar dışarıdaki yaratığı geçmemize yarayacak mı?"

"Johnny'nin dedikleri doğruysa."

"Doğru," diyor Johnny. "Ama şimdi sadece bir tane kutu kaldı."

"Doğru," diyorum ve kutuları tükenmekte olan gücümü son zerresine kadar kullanarak Patrick'in kafasına savuruyorum, ıslak bir kütürtüyle çarpıyorlar. Yüzünün sol tarafı bir çömlek gibi paramparça oluyor, sağa doğru birkaç adım tökezliyor ve elini kokuşmuş, hercümerç olmuş beynine götürüyor. "Bırak şunu, Jack," diyor. "Aptallık etme."

"Sen öldün," diyorum ona usulca. "Seni aptal herif."

Bunu incelikle kabul ediyor ve önce dizlerinin üzerine yığılıyor, sonra yüzükoyun kapaklanıyor. Kapkara kanlar başından, devrilen bir bardaktan dökülürmüş gibi akıyor. Tabancayı elinden kapıyorum, beceriksizce tutuyorum. Silahlara bir türlü alışamadım.

Tobias afallamış hâlde dikiliyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum," diyor.

"Kapa çeneni. Şu çekmecede hiç kıyafet var mı? Oğlana bir şeyler giydir. Şehre dönüyoruz." Tobias o işi hallederken, ben Johnny'ye bakıyorum. "Doğru düzgün göremiyorum. Bana rehberlik edip, beni buradan çıkarabilecek misin?"

"Evet."

"Peki," deyip Tobias'ı başının arkasından vuruyorum.

İlk defa birisi muhalefet etmeden ölüyor.

Dönüş yolculuğunda ne olup bittiğini bilmiyorum. Kutunun tabanındaki hazneyi açıp başımı içine yerleştiriyorum. Karanlığa gömülüyorum. Johnny ve oğlan beni sandalın yanına götürüyor. Oğlan yanıma yerleşiyor, Johnny ise suya dalıp bizi peşinden çeke çeke götürüyor. Şahsiyetini yitirmeye başladığını seziyorum; bunun se-

bebi Tobias'ın yasını tutması mı, yoksa onun da değişiyor, soğuk ve cansız bir şeye dönüşüyor olması mı, bilemiyorum.

Yolculuk birkaç saat sürüyor. Ceset çiçekleri, dik dik bakan gözleri ve çalıların arasındaki kansız suratları geçtiğimizi biliyorum. Yaratığın dünyayı yerinden oynatan feryadını savurduğundan ve onu duyan her canlının canını durgun sulara oluk oluk döktüğünden eminim. Gecenin çöktüğünü biliyorum. Yeni rehberimizin cayır cayır yanan alevinin servilerin dibini aydınlattığını, suyun üzerinde bizim önümüzden ilerlediğini, karanlığı harap olmuş bir dünyadaki son fener gibi aydınlattığını biliyorum.

Oradan sessiz sakin geçiyorum.

Üst kattaki bar kapalı ve kapıdaki adam bizi tek kelime etmeden içeri sokuyor. Yol arkadaşlarımla veya zincirin ucundan sarkan demir kutularla ilgili yorum yapmıyor. İçinde yaşadığı dünya çoktan eski biçiminden kopmuş. Yenisinde mucizelere yer var.

Eugene karanlık bürosunda, masasının arkasında oturuyor. Sarhoş olduğunu görebiliyorum. İçerisi biz gittiğimizden beri, neredeyse yirmi dört saattir buradaymış gibi kokuyor. İçerideki tek ışık, Johnny'nin boş kafatasından yükselen ateşten geliyor. Eugene'in masasındaki soluk iskeleti aydınlatıyor: devasa bir geyik boynuzu veya kemikten yapılmış bir ağaç. Çatallarından birkaçının üzerinden insan dişleri fırlıyor ve daha geniş olan tabanındaki uzun bir çatlağın arasından, bir ağzın açılıp kapandığı yerde kanlı, kırmızı et görünüyor.

"Patrick nerede?" diyor.

"Öldü," diyorum. "Tobias da."

"Peki ya atlas?"

"Yaktım."

Tam olarak bunu bekliyormuş gibi başıyla onaylıyor. Bir süre sonra eliyle kemikten ağacı gösteriyor. "Bu benim oğlum," diyor. "Selam ver, Max."

Ağız ciyaklıyor. Güçbela nefes almak için duraksıyor, sonra aynı sesi yine çıkarıyor. Çığlık birkaç saniye sürüyor, sonra kesik hıçkırıklarla duruyor ve ses kesiliyor.

"Sürekli büyüyor. Sonunda koca oğlan olacak."

"Evet. Bunu görebiliyorum."

"Arkadaşların kim, Jack?"

Cevap vermeden önce üzerine düşünmem gerekiyor. "Sahiden bilmiyorum," diyorum sonunda.

"Peki, ne istiyorsun? Paçayı kurtardığını söylememi mi? Gitmekte özgür olduğunu söylememi mi? "

"Bunu daha önce de söyledin. Sonradan anladım ki, palavraymış."

"Ne yapayım? Dünyanın hâli böyle, değil mi?"

"Sanırım öyle. Seni uyarıyorum, Eugene. Beni rahat bırak. Bir daha kapıma gelme. İşler beklediğin gibi gitmediği için üzgünüm. Oğluna üzülüyorum. Ama benden uzak duracaksın. Bunu bir daha söylemeyeceğim."

Johnny'ye ve oğlana bakıyor, sonra bana dönüp gülümsüyor. Bu tebessümü çok uzaklardan çağırmış olsa gerek. "Bunu dikkate alacağım, Jack. Şimdi siktir ol git."

Dönüp merdivenlerden çıkıyoruz. Oturup atlasın üzerinde çalışmayı iple çektiğim kitabevime dönüş yolu uzun geliyor. Ama artık bana rehberlik edecek bir ışığım var ve orayı avucumun içi gibi biliyorum.

EFSUNCU

Biz Meleğin İstirahatgâhı kasabasındakiler, babanı uzun yıllardır tanırız. Canavarımız. Orta yaşlı bir adamdı, aksi mizaçlı ve münzeviydi, ama o kadar renkli bir geçmişi ve bize yabancı gelen bir yaradılışı vardı ki, onun bu hatalarını bağışladık ve müsamaha gösterip onu kabullendik. O bizim zıpçıktı oğlanımızdı. Kara koyunumuz. Gölün kenarında, metruk, eski bir köşkte yaşıyordu, bize de skandallarla dolu hayat hikâyesi üzerine dedikodu yapmak kalıyordu. Yıllar önce Öcükondu'daki üniversitedeki işinden kapı dışarı edildiği herkesçe bilinirdi; gitgide daha da tuhaflaşan teorileri ve icraatları işine, itibarına ve –söylentilere göre (ki bunlara inanmıştık, çünkü o kadar muhteşemlerdi ki, inanmamak elde değildi)– sevgili karısının canına mal olmuştu.

Dr. Timothy Benn, metafizikçi patolog.

Tanrıların kâhini.

Bazen hava karardıktan sonra gökyüzü evinin etrafında, onu uyanık tutan uğraş her neyse onunla aydınlanır, cart kırmızılar, yeşiller ve sarılar bulutların karınlarını göksel bir karnaval gösterisi veya yanardöner bir yara gibi tutuştururdu. Bir keresinde, görünüşe göre yerçekiminin eksenini değiştirmişti ve sabit olmayan nesneler –yoldaki çakıllar, düşürülmüş anahtarlıklar, babalarının havaya fırlattığı bebekler– yere doğru değil, yana, evine doğru düşmüştü. Bu sadece birkaç dakika sürmüştü ve şaşkına dönmüş olsak da sabırla karşılamıştık. Bu da, olsa olsa, küçük bir kasabayı efsuncu olduğu bilinen birisiyle paylaşmanın cilvelerinden biriydi.

Biz de mahallemizin sakini olan canavarın komşusu olmanın ve

bize sunduğu kendine has cazibenin tadını çıkardık; ta ki öldüğü, senin onu en sevdiği koltuğuna yığılmış hâlde bulduğun güne dek.

Sevgili Allison.

Biz seni, onu tanıdığımız gibi tanımıyorduk. Onun gibi sen de hep huysuz ve içine kapanıktın, ama onu bizim gözümüzde cazibeli kılan acayip niteliklerden yoksundun. Sen uzay ve zamanda delikler açmıyordun. Sen gaipten melekler çağırıp, onları orospu saçıyla raptetmiyordun. Sen sıradan, tuhaf bir kız gibi yaşıyor, bir gücenme ve güvensizlik bulutu içinde liseye gidip geliyor, gözlerini kâkülünün arkasına, bedenini bol giysilerin altına saklıyordun ve kitaplarını göğsüne kenetleyip siper ediyordun. Seni sınıfta, arka sırada, başın eğik otururken görürdük; yabancıların cirit attığı koridorlarda yılanbalığı gibi süzülürken görürdük; köşkten inip bakkala gidip gelirken görürdük ki orada satın aldığın ürünler bile sıradan ve heves kırıcıydı. Bir kez olsun gidip de bir kumkuat almadın.

Okuldan sonra, alışverişten sonra, seni babanın camları filmli, yolun kenarında motoru gürleyen, sonra da tepede gözden kaybolup köşke doğru giden arabasına binerken izlerdik.

Bize ne kadar ilgi gösterdiğine bakılırsa, gören seni insanların yeryüzünden silindiği bir dünyada yaşıyor sanırdı.

Babanı severdik, ama seni sevmezdik.

Mucize, öldüğü gece başladı. Şöyle bir senaryo hayal ettik: Sen yatmaya giderken alnına hafif bir buse kondurup sana iyi geceler diledi. Ona küçük, ehemmiyetsiz bir soru sordun: Liseyle veya televizyonda gördüğün bir şeyle ilgili. Sana geçiştirici bir cevap verdi; yanında olmak istiyordu ama ne de olsa yapılacak işleri vardı. Alt kata indi ve göl manzaralı odaya, atölyesine çekildi. Kendine bir kadeh tek maltlı viski doldurdu ve kitaplığından bir polisiye roman aldı. Sırtını rahat koltuğuna yasladığında, bir süre bu küçük nimetlerin keyfini çıkardığını düşünmek istiyoruz. Sonra gözlerini kapadı,

arkasına yaslandı ve gizemli bir dahili işlevin iflasına yenik düşüp sessizce öldü.

Ertesi sabah alt kata indin, Allison, ve onu orada buldun. Ah, o yüz ifadeni görse bayılırdı. O yas selini izlese...

Bunun yerine senaryomuzda, o gün boyunca süren, bu süre zarfında herhangi bir şey demiş veya yapmış olabileceğin ve yanında bunu görecek kimsenin olmadığı sinir bozucu, karanlık bir evre var. Onca güzelim kahır yok olup gitti.

Hiçbirimizi yardıma çağırmadın.

Ne yaptın, Allison?

Ağladın mı? Haykırdın mı?

Bizi hiç düşündün mü?

Seni ertesi sabah yine gördük. Cumartesiydi, erken saatlerdi. Ayaklarını ve ayak bileklerini, mahzen merdivenlerinin tepesinde hareketsiz dururken gördük. Orada, o karanlık uçurumun kenarında, kendinden tereddüt ederek durdun. Aşağıdan bir yerden sonu gelmeyen bir nefes vermeye benzer, kısık, titrek bir tıslama sesi yükseldi. Daha önce babanın laboratuvarına girmene hiç izin verilmemişti; sırf orada durmak bile kabahatti. Ama o duraksamanın ardından bir gayeyle aşağıya indin ve seni gördük: soluk tenli bacaklarını, pembe şortunu, kırışık, siyah gömleğini; sonunda da aya benzeyen, korku dolu yüzünü. Elini ışık düğmesinin üzerinden geçirdin ve laboratuvarı titrek bir parlaklığa bürüdün.

Geniş atölyenin her tarafında sıra sıra raflar ve tezgâhlar vardı ve her biri amacının dışında kullanılan, içlerine üç halkalı klasörler, defterler veya biyolojik garabetlerle tıka basa dolu formaldehit kavanozları tıkıştırılmış şarap kutuları ve süt kasalarıyla doluydu. İçinde balık olmayan, ama açık mavi çakılların üzerinde yanından geçerken takip eden, yerinden sökülmüş iki mavi göz duran bir akvaryum; kilerin uzak köşesini dolduran, geniş merceği toprak altı mahzeninin kapalı kapılarına çevrili koca bir teleskop; tezgâhlardan

birinin altına tebeşirle çizilmiş bir pentagramın ortasında duran kırık, kanlı bir kavanoz; içinde terk edilmiş bir doldurulmuş aslan duran biri hariç hepsi boş olan, üstlerine şablonla çocuk adları ve yaşları yazılmış, üst üste ikişerli dizilmiş altı köpek kafesi... Duvarlar, üzerinde tuhaf bir resimyazı alfabesiyle yazılmış parşömenlerle kaplıydı. Aralarında senin eserlerin de vardı: Babanın senin ilkokul günlerinden beri sakladığı çizimler.

Bir de normal bir yaşama dair ufak tefek emareler vardı: tekerleri sıkışmış bir büro iskemlesi; yerde duran kırışık, boş patates cipsi torbaları; kapalı dizüstü bilgisayarın yanında duran ve içinde hâlâ, bir kuyunun dibindeki pis su gibi bir parmak sütlü kahve olan Minnesota Twins fincanı.

Bir de odanın arka tarafında, öteberinin ardında neredeyse saklı duran fanus vardı. Kocamandı, bir buzdolabından biraz daha yüksek ve genişti, endüstriyel bir soğutma ünitesinin üzerine yerleştirilmişti. Fosforlu, yeşil bir jöleyle doluydu. Fanusun yanına koli bandı ve sicimle bir telsiz sabitlenmişti; arapsaçına dönmüş bir kablo öbeği telsizden, fanusun yan tarafından girip gözden kaybolduğu tabanına doğru uzanıyordu.

Tıslama buradan geliyordu. Sen yaklaştığında cızırdamaya başladı. Sen babanın masasının yanında –istesen fanusu okşayacak kadar yakında– dururken cızırtı gürledi, cinsiyetsiz ve zayıf bir ses seninle konuşmak için kaosun ve gürültünün derinliklerinden yüzerek çıktı.

"Seni tanıyorum," dedim. Tecritte ve karanlıkta geçirdiğim dönemdeydik – ben, tekrar "biz" olmadan önceki dönem.

Kısacık bir süre, yüzün umudun sert ışığıyla parıldadı.

"Seni tanıyorum," dedim tekrar, sesimle boşluğun uzun, kapkara eziciliğini aşmaya çalışarak. "Sen kızısın."

Sen de ilk defa benimle konuştun: "Sen kimsin?"

Baban bana bir isim verene kadar adım yoktu. Garibanın biriydim, Cehennemin Seksen Dördüncü Katında, Sevgi Değirmenlerinde ça-

lışan sayısız cinden biriydim. Dil bilmezdim, ta ki babanın büyüsüyle buraya getirilip onun bir tek kelime söylediğini duyarak öğrenene dek; kendi şahsiyetimden bihaberdim, ta ki ortak bilinçten ve kendi bedenimden sökülüp alınana ve o fanusta, münferit bir fikir parçası olarak esir edilene dek; ve varlığım sırf yaratılışına adanmış olmasına karşın, sevgiyi bilmezdim, ta ki babanın cehennemden koparıp aldığı şeyin aradığı şey olmadığını fark ettiği anda yüzünün kederle buruştuğunu görene dek.

Başına bir şey geldiğini anladım, ama ölümü tasvir edecek bir sözcük bilmiyordum. Gecenin bir yarısında kendimi onun hayallerinin, düşüncelerinin ve anılarının heyelanının ortasında buldum; bir volkan yeryüzünün tüm kuru muhteviyatını püskürtürmüşçesine, tavandan kül öbekleri gibi yağdılar. Hayret verici bir deneyimdi; baş döndürücü ve nefes kesici – bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bütün gece yatışmadı ve sen mahzene indiğinde bile sürüyordu. Görmediğini ve hissetmediğini derhal anladım. Babanın ölü beyni bir gayzer gibi fışkırıyor, havayı birikmiş yüküyle dolduruyordu ve senin bunu kavraman mümkün değildi.

Sanırım bu, ziyan sayılabilir.

"Baban, ilk geldiğimde bana 'Claire' dedi," dedim sana, her bir sözcük cızırtının arasından fırlayarak ve yüzünün karmaşık bir hareket yapmasını izledim: Kahır ve umuttan mürekkep bir ifadeydi, ki bunların sevginin lügatinin birer parçası olduğunu öğrenmiştim. Masaya çekildin ve babanın iskemlesine oturdun.

"O annemin adı," dedin.

"Biliyorum."

Tekrar konuştuğunda sesin, boğazın sıkılıyormuş gibi, tuhaf çıktı: "Sen o musun?"

"Hayır."

Uzun bir süre sessiz kaldın. Fanusumun yanındaki telsiz, yağmurun veya babanın dökülen beyninin sesi gibi hışırdadı. Masanın üstünde tuttuğu bir günlüğün sayfalarını karıştırdın. Bilgisayarı açtın,

ama erişim şifresini bilmiyordun. Fakat arayışında gerçek bir meraktan şevk alıyormuş gibi görünmüyordun. Bir şey seni afallatmış gibi görünüyordun. Aklının sadece bir kısmı buradaydı.

"Baban nerede?" diye sordum.

Bıktırıcı bir şey söylemişim gibi iç geçirdin. "Öldü."

"Ah," dedim, o anda rüya külü öbeğinin nereden geldiğini anlayarak. "Bu yüzden mi üzgünsün?"

"Üzgün değilim." Bana, sana karşı çıkacağımı düşünüyormuşsun gibi baktın. Ama sana nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, Allison. Kayıtsızlığını kıskanıyordum. Kalan kısmımdan ayrı düşmüş, ilk defa tek başıma kalmıştım. Daha önce yalnızlığı hiç tatmamıştım. Bu canımı çok acıtmıştı.

Acı da benim için yeni bir şeydi.

Türünüz böyle nasıl yaşıyor? Kendinizi bunun o soğuk ıstırabıyla nasıl tüketmiyorsunuz? Birbirinizi nasıl tanıyabiliyorsunuz?

"Demek sen babamın büyüyle çağırdığı bir şeysin... İblis falan mısın?"

"İblis değil. Ben cinim. Sevgi Değirmenlerinde işçiyim."

"Onlar da ne?" Bu soruları sorarken, bana bakmadın bile. Bunun yerine laboratuvarda, parmaklarınla resimyazıları takip ederek veya eski parmak boyası resimlerinden birini incelemek için durarak, usul usul yürüdün.

"Bunu anlayacağın bir şekilde nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum."

"Vay, tıpkı babam gibi konuştun."

Kulağa iltifat gibi gelmedi.

"Evime gitmek istiyorum," dedim, bu konuşmanın rotasını daha verimli bir yöne çevirmeyi umarak.

Üzerinde çocuk adları yazan köpek kafeslerinin önünde durdun. "Burada neler yapıyormuş? Yani... Şeytanlar falan çağırdığını biliyordum, ama..." Dönüp bana baktın. "Öyle mi yapıyordu?"

"Ben gelmeden önce ne yaptığını bilmiyorum. Bir tek beni gördüğüne üzüldüğünü biliyorum."

"Peki, sen bir kaza mıydın?"

"Sanırım öyle."

Başınla onayladın ve masasına döndün. Saman kâğıttan bir zarfı açtın ve içinden bir deste fotoğraf döküldü. Annenindiler. Alelade, poz vermediği fotoğraflardı. Baban onlara sık sık bakardı. Bazen onu ağlatırlardı. Bazen onlara bakıp küplere binerdi. Aynı resimlerin nasıl bu denli farklı tepkilere yol açabildiğini anlayamıyordum ve senin nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Sen de onlara uzunca bir süre baktın, ama senin yüz ifaden değişmedi.

Onları bırakıp şöyle dedin: "Babamın bedeni hâlâ üst katta. Kimseyi aramadım. Sanırım bu boktan bir durum."

"Öyle mi?

"Öyle yapmak gerekmez mi? Ağlamam da gerekirdi."

"Niye?"

Omuz silktin. "Çünkü o babam."

"Peki, niye ağlamıyorsun?

"Sanırım ben canavarım."

Bunu anlamadım, ama önemsiz geldi, ben de kendi meseleme döndüm. "Eve gitmek istiyorum, Allison. Bedenimi geri istiyorum. Burada yalnızım."

"Ama dönemezsin," dedin. "Seni evine nasıl yollayacağımı bilmiyorum. Sineye çekmen gerekecek."

"Bu kabul edilemez."

Sakince ve alabildiğine soğukkanlılıkla durup fanusa yaklaştın. Bu sefer elini fanusa değdirdin ve bunu hissetmem mümkün değilmiş gibi gelse de, kanının ısısını, bir insanın yakınlığının sıcaklığını hissettim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama şaşkınlıktan dilim tutuldu.

"Sen, annem olmalıydın. Biliyor muydun? Annemi geri getirmeye çalışıyordu, onun yerine seni getirdi."

Buna verecek cevabım yoktu. Beni buraya getirdiği geceki dehşete düşmüş tepkisini hatırladım ve ne yaptığının farkına vardım. Sevginin suretini ilk kez o zaman görmüştüm.

"Üst kata çıkıyorum," dedin, bana arkanı dönerek.

Hiddetli ve korku dolu bir özlem hissettim. "Beni burada bırakma," dedim, sesim telsizin cızırtısında kaybolarak.

Sense yürümeye devam ettin. Çıkarken ışıkları kapadın ve beni orada, fanusumun yeşil ışığı ve tuhaf sıvı formum karanlık havaya gölgeler saçar hâlde bıraktın. Hiç böyle yalnız kalmamıştım. Bunun sonsuza dek sürebileceğini anlamaya başladım.

Nihayet, Meleğin İstirahatgâhı'na, bizim yanımıza geldin. O gün hava kapalı ve rüzgârlıydı; uzun yoldan kasabaya indin, saçın ilk defa yüzünü örtmüyor, arkanda kara, açık bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Belki bu eşi benzeri görülmemiş hadise, bir şeylerin ters gittiğini anlamamıza yetmeliydi. Ama biz kendi rutinine kapılmış yaratıklardık. Kuşkucu değildik ve cahildik. Güzelliğiyle güneşi kararana dek, bir mucizenin mucize olduğunu anlamak zordur.

Kasabamızın kitabevindeki kafeye gittin ve sipariş verirken kasiyerin sana dik dik bakmasını görmezden gelerek bir kahve aldın. İsmi Maggie'ydi; son sınıf öğrencisiydi, okulda senden üç dönem üstteydi ve yıllar önce babanı kovan üniversiteye girmek üzereydi. Küçük kız kardeşi seninle aynı bilişim dersine giriyordu ve sana dair en güncel rivayetlere ve dedikodulara hâkimdi. Hafifçe eğilip banyo yapmadığına, vücudunun pis koktuğuna dair söylenti doğru mu diye görmek için havayı kokladı. Koku alamamıştı, ama giydiğin ceket kokuyu bastırdığı için alamadığını farz etti. Paranı alırken parmaklarıyla senin parmaklarına dokunmamaya özen gösterdi ve para üstünü eline değil, tezgâhın üzerine bıraktı.

Bu küçük hakaretleri fark ettin mi?

Maggie'nin kasabamızdan ayrılmasına ramak kalmıştı. Baban altı, yedi ay daha yaşamış olsa, Maggie her şeyi kaçırmış olacaktı.

Vardiyasının bitmesini bekledin, sonra Joey geldi. Orada oturduğunu gördü ve korku, öfke ve heyecanı bir arada hissetti. Yılın başlarında seninle Şeytan Söğüdü'ne gittiğini, seninle oynaştığını,

daha ileri gitmek istediğini ama hayır cevabını aldığını hatırladı. Aşağılanmış hissettiğini, kursağında kalan hevesini ve insanlar kasabanın ucubesiyle sevişmeye kalkıştığını öğrendiğinde diyecekleri şeylerden nasıl korktuğunu hatırladı. O günden beri seninle ne konuşmuştu, ne de sana bakmıştı. Bir anda karşısına çıkman onu bir kez daha korkutmuş ve heyecanlandırmıştı.

Maggie'nin çıkarken attığı düşmanca bakışı görmezden geldin. Joey tezgâhın arkasında tek başına kaldığında ona yaklaştın.

"Bu gece benimle orada buluş," dedin.

Joey'nin içinde bir şeyler burkuldu. Ona tuzak kurmandan korkuyordu. Senin gibi birinin –çirkin bir kızın, istenmeyen bir kızın– buna hakkı yoktu. "Sen neden bahsediyorsun, kevaşe?" dedi.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bu gece orada ol, yeter."

"Sen her çağırdığında kalkıp gelecek hâlim yok. Hem, benimle konuşabileceğini nereden çıkardın?"

"Her neyse. İster gel, ister gelme. Bu son şansın."

Onu orada bıraktın. Vardiyasının kalanını ağır ağır yanan bir öfkeyle geçirdi çünkü gitmemeye kararlı olsa bile gideceğini biliyordu.

Şeytan Söğüdü gölün uzak köşesinde eğri büğrü bir tapınak gibi yükseliyordu. Parlak yeşil yaprakları durmuş bir çeşme gibi suyun üzerine dökülüyor ve suyu yalıyor, eğik, kararmış gövdesini saklıyordu. İsmini, babanın burada şeytani ayinler gerçekleştirdiğine inanıyor oluşumuzdan alıyordu. Bazı geceler ağacın yanına dizilmiş, hatta etrafında havada duran düzinelerce mumun alevini görürdük. Bir de bütün ağacın soğuk, yeşil-beyaz bir ateşle çevrelendiği koca bir hafta vardı. Julie bekâretini geçen yıl orada Thom'a bozdurmuştu ve bunu kimseye itiraf etmemiş olmasına karşın hamile kaldığından, bebeğinin keçi başlı doğacağından korkmuştu. Regl olduğunda hem içi rahatlayarak hem de dehşetle haykırdı ve okulda elleri o kadar fena titriyordu ki onu erkenden eve yolladılar.

Joey'yi kafede bırakıp oraya gittin. Geceye hazırlık mı yapacak-

tın? Sessizlik için mi, yoksa babanın meşgalesinin kara enerjisine yakınlaşmaya çalıştığın için mi oradaydın? Gölün kenarında, ayaklarını suya batırmış, soluk beyaz bir orkide gibi ellerinin üzerine dayanmış hâlde otururken siluetini gördük.

Bizim için hep bilinmezdin, Allison. Amaçların, babanla olan ilişkin ve alaylarımıza, kışkırtmalarımıza karşı verdiğin tepkiler üzerine tahmin yürütürdük. Bunca yıldır iç dünyanı tahayyül etmekle yetinmiş olsak da, artık gerçeği bilmek istiyoruz. Artık sana dair tahmin yürütmek istemiyoruz, Allison.

Bizimle aynı şeyi hissediyor musun, bilmek istiyoruz.

Göle dair bir hikâye biliyoruz.

Sevgi Değirmenlerinde hikâye yoktur. Ne hikâye anlatacak biri, ne de dinleyecek biri vardır; bir cinin varı yoğu değirmenlerin inşası ve bakımıdır. Bu soğuk lahitten bozma dünyaya getirilene –çoğuldan koparılıp tekile katılana– dek, "hikâye" gibi bir fikir bana hiç öğretilmemişti.

Bunu karısı olmadığım için beni affetmeyen babandan duymadım. Türlü türlü meşgalesiyle uğraşırken hiç sesini çıkarmazdı. Bunu ölümünün ardından atölyesinde, koltuğuna ölü bir kral gibi sırtını yaslamış otururken, başı rüya külünden bir volkan olmuş, onu insan kılan şey her ne ise ondan oluşan ruhani duman uzun bir soluk gibi bedenini terk ederken öğrendim. Çok güzeldi, Allison, ve bu senin göremediğin bir trajediydi.

Gölün hikâyesi sen gittikten sonra içimden bir sağanak gibi yağan kor alevlere döndü. Okuduğu bir şeye mi, yoksa uydurduğu bir şeye mi dayalıydı, bilmiyorum. Onun inanıp inanmadığını bile bilmiyorum. Hikâyeye göre bir zamanlar, türünüzün ilk zamanlarında, siz dünyaya hükmetmeden uzun zaman önce bu tepelerde gezen bir melek varmış. Melek insanların yanında dev gibi kalıyormuş, gözlerden, kanatlardan ve pençelerden oluşan bir girdapmış ve onların dayanamayacağı kadar tuhaf ve korkunçmuş. Ondan dehşet içinde

kaçarlarmış. Sabah Yıldızı'nın isyanına son katılan meleklerden biri olduğuna inanılırmış. Geç kalmış ve cehennemin kapıları mühürlenmiş. İki krallıktan da dışlanmış bu melek, burada, inzivaya dayanamayıncaya dek bir başına dolaşmış. Melek derin bir göl bulmuş –burası, Allison; bu göl– ve gölün zamanın sonuna kadar kalacağı tabanında uykuya dalmış.

Bu hikâye doğru mu, bilmiyorum. Ama içimi rahatlattı. Yalnızlığımı azalttı. Ne de olsa Sabah Yıldızı'yla ilgili bir hikâye ve O'ndan, bu şekilde gıyaben bahsedildiğini duymak bile içimdeki güzelliğin katmerlenmesini sağladı. Evime ve işime karşı onulmaz bir hasret duyuyordum. Bu hasretle, Sabah Yıldızı'nın rahmetinin hâlâ üzerimde olduğunu anlamıştım. Hasretin sancısı, cehennemin müziğidir.

Baban bu kasabanın ve içindeki herkesin bir rüya, meleğin kendisine refakat etmesi için yarattığı bir hayal ürünü olup olmadığını merak ederdi. Eskiden olsa buna gülerdim. Sana, istediği şey ona refakat edecek biri olsa, senin gibi yaratıklar hayal etmezdi, derdim.

Artık o kadar emin değiliz.

O gece benimle konuşmak için aşağıya indin. Kendine mikrodalgada yemek ısıtıp alt kata getirdin ve babanın masasında, sessiz sedasız yedin. Işığı kapalı bırakıp fanusun yeşil ışıltısında, telsizin sessiz cızırtısını dinleyerek oturdun. Başta benim varlığımı kabul etmedin, ama varlığın çok hoş bir sürprizdi ve yalnızlığımı gidermeye çok faydası oldu. Sen farkında olmasan bile, bu bir iyi niyet gösterisiydi.

"Aşağıyı seviyorum," dedin bitirdiğinde. "Denizin dibinde olmak gibi... Babamın tüm vaktini burada geçirmesine şaşırmamalı..."

"Deniz nedir, bilmiyorum," dedim.

"Özetle, dışarıdaki göl gibi ama çok daha büyük."

"Ne kadar daha büyük?"

"Dünyanın çoğunu kaplıyor. Cehennemde böyle şeyleri bilmez misiniz?"

Dünyayı kaplayacak kadar geniş bir göl fikri yine o hasret hissini körükledi. Hiç gitmediğim bir yeri nasıl özleyebildiğimi bilmiyordum. Benim yaşamım emekten, sert topraktan, eğilip bükülen kemikten, tesislerimizden yükselen pembe duman bulutlarından, gül kırmızı bir kül perdesiyle örtülü göğe doğru saçılan ışık şeritlerinden ibaretti. Deniz yoktu. Göl yoktu. Başka bir yere duyulan hasret yoktu.

Yaratmak için emek verdiğimiz şeyin ne olduğunu merak etmek aklımın ucundan geçmemişti.

"Cehenneme dair pek bir şey bilmiyorum. Ben Sevgi Değirmenlerindeydim. Tek bildiğim bu."

Başını salladın ve neredeyse gülümsüyordun. "Emin ol, eğer babam seni buraya getirdiyse... Cehennemden gelmişsindir. Onun işi gücü buydu."

"Öyle diyorsan..."

Tabağını ittin ve babanın defterlerinden birini alıp, iskemlede arkana yaslanıp, gözle görülür bir ilgisizlikle sayfalarını karıştırdın. "Peki, sana annemden bahsetti mi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi."

"Kulübe hoşgeldin." Düşünerek başını salladın. "Annem bizi terk etmek istiyordu, tamam mı? Umurunda değildi." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdun ve bana sırtını dönüp başını oraya dayadın. "Sanırım babam onu sahiden seviyordu," dedin ve uzunca bir süre başka bir şey demedin. Bir kez burnunu çektiğini duydum ve ağladığını anladım. Bunu da sevginin bir tezahürü olarak tanıdım. Sevginin tüm bu muhteşem yönlerini tanımaya başlıyordum. Senin hissettiğin de benimki gibiydi: Onulmaz bir istek. Babanın annene karşı hissettiğiyse farklıydı. O, kancaları olan türdendi.

Bir süre sonra başını kaldırdın ve bana baktın. "Neyse, buraya seni oradan fışkırtmak için ne yapmam gerektiğini bulmaya indim. Defterde yazıyor. Sana ne olacağından emin değilim. Belki seni evine gönderir, belki öldürür. Bari hayatının biraz daha tadını çıkar,

çünkü ben üst kata kafayı bulmaya çıkıyorum, sonra buraya inip yapacağım."

Bu bilgiyi nasıl karşılayacağımı bilmediğimden hiçbir şey söylemedim. Ölüme dair bildiğim tek emsal babanınkiydi ki onun ölümü, onu yerine sabitlemek dışında pek değiştirmiş gibi görünmüyordu. Ne de olsa hâlâ üstümüzdeki katta koltuğunda oturmuş, sarf edilmemiş düşüncelerini havaya saçıyordu. Diğer olasılık –eve gönderilmek– ise akla hayale sığmayacak kadar muhteşemdi.

"Sonra da babamın ayinlerinden birini yapacağım."

"Nasıl yani?"

"Defterlerini taradım. Pek zor görünmüyor. Ve yeni öldüğünden, belki onu geri getirebilirim. Belki henüz fazla uzaklaşmamıştır."

"Anlamıyorum. Umurunda değil sanıyordum."

"Değil." Gözyaşları tekrar belirdi ama bu sefer gizlemek için bir şey yapmadın. "Umurumda değil."

Sevgi, yokluğunda bile seni o korkunç çekim gücüyle kendine çekiyordu. Yüzün ıstıraplıyken güzeldi. Orada hayatımı adadığım işi görebiliyordum. Ev bununla doluydu, Allison. Bütün ihtişamıyla sevgiyi. Hayatlarınızı ne hâllere soktuğunu. Halen soktuğu o hâlleri.

Babanın düşünceleri soğumaya başlamıştı, artık aklıma nadiren geliyorlardı, yaşlı bir ağacın yaprakları gibi neredeyse tükenmek üzerelerdi. Heybetli ve kederli biri aklımdan geçiverdi. Sen küçükken, onunla koltukta oturmuş, televizyon izliyorsun. İyi bir gün geçirmişsin; yorgun ve samimisin. Uzanıp başını babanın omzuna yaslıyorsun. Seni itiyor. Özür diliyorsun ve öbür tarafa uzanıyorsun. Utanç babanı yiyip bitiriyor.

Başka bir tür birinin ona başka bir tür sevgiyle dokunmasını istiyor.

Ben bu düşünceyi ölçüp biçerken fanusu boşalttın. Altımdaki zemin açıldı ve cayır cayır parlayan yeşil bir akıntıyla dar oluktan akıp gittim, birkaç kafa karıştırıcı dakika boyunca karanlıkta aktım

ve bir menfezin ucundan fışkırıp açık havada uçtum, sonunda ılık göle döküldüm ve orada çözündüm.

Uyanmak gibiydi. Bu ancak uyanmak gibi bir şey olabilirdi.

Tepede yıldızları gördüm. Rüzgârın beni hafifçe dalgalandırmasını, Şeytan Söğüdü'nün beni içen köklerinin çekişini hissettim. Altımda uzanan zemini hissettim; soğuk çamurun altında gömülü olan şeyin ulu, yavaşça çarpan kalbini de hissettim.

Ben gölüm. Beni baştan yarattın.

Joey seninle Şeytan Söğüdü'nün altında buluştu. Öfkeliydi ve korkmuştu ama onu daha önce reddettiğin için pişmanlık duyduğuna, düşünüp taşınıp onu istediğini fark ettiğine inanacak kadar da mağrurdu. Yalnız gelmemişti. Sana, ona yaşattığın pişmanlığı ödetmek istediğinden iki arkadaşını da yanında getirmişti. Birkaç metre ötede, çalıların arasına saklanacak, sen soyunurken fotoğraflarını çekip okulda elden ele dağıtacaklardı. Joey'nin niyeti öcünü almaktı.

Onu söğüdün altında bekliyordun. Bir piknik örtüsü sermiş, alevleri serin gece esintisinde titreşen yarım düzine mum yakmıştın. Hava açık ve soğuktu, gökyüzü inci gibi yıldızlarla bezenmişti. Bir kadeh viskiyi çoktan eline almış, battaniyenin ortasına bacaklarını kıvırıp oturmuştun. Joey bu manzarayı görünce duraksadı. Geri dönüp arkadaşlarını eve göndermeyi düşündü.

Ama sana karşı korkusu o kadar büyüktü ki, yapmadı. Battaniyenin köşesinde durdu ve donakaldı.

"Hadi," dedin.

"Sarhoş musun?"

"Birazcık."

"Bensiz mi başladın? Hiç adil değil."

"Öyleyse otur da bana yetiş."

Dizlerinin üzerine çöktü ve sana yaklaştı. Ona şişeyi uzattın, o da aldı. Başını arkaya devirip koca bir yudum almasına izin verdin, sonra da bıçağı kaburgalarının arasına sokuverdin. Bıçağı bir süre orada, elin sapına sımsıkı kenetlenmiş hâlde tuttun.

"Ah!" Başını eğip yaptığın şeye baktı. Gerçek olduğuna pek inanmadı. Hiç yoktan olmuş gibi geldi; bir eşekarısının sokması gibi. "Seni orospu! Beni bıçakladın!"

Bıçağı çekip çıkardın ve bu, bir şişe şarabın mantarını çekip açmak gibiydi: Kan yaradan oluk oluk aktı, Joey öne devrildi, bir eliyle düşüşünü yumuşatırken, diğer eliyle göğsünün yanını tuttu. Şiddeti inanılmaz boyutlarda olan bir acı içinde yalpalayarak yayılıyordu. "Ne?" dedi ve sesi kulağa küçük geldi – hâlâ çocuk olduğunu gösterircesine.

Bir tepki görmek için yüzünü izledim. Betin benzin atmıştı ama yüzün bunun dışında hiçbir his emaresi taşımıyordu.

"Yardım edin," dedi.

Birkaç metre ötedeki çalıların arasından bir hışırtı geldi ve panikle o tarafa döndün. İki arkadaşı –lisede Joey'nin yanında illa ki görmüş olduğun oğlanlar– saklandıkları yerden tereddütle sürünerek çıktılar. Biri telefonunu yanında tutuyordu.

"Abi. İyi misin?"

Elindeki bıçaktan kanlar akarak dikildin.

"Ambulans çağırsanız iyi olur," dedi Joey, korkudan tizleşmiş bir sesle.

Ahmak olduklarından, oğlanlar dediğini kulak ardı edip size doğru koştular. Biri Joey'nin yanına çöktü, bedeni şoktan kaskatı olan diğeri sana haykırdı, küfürler savurdu. Hepsini yok saydın; ağacı izliyordun.

Soğuk alevden bir dil, köklerden sürünerek çıktı ve gövdenin etrafına dolandı. Ardından başkaları geldi. Kısa süre sonra Şeytan Söğüdü açık yeşil-beyaz bir yangın yerine dönmüştü, ısı yaymıyordu fakat küçük vadiyi tuhaf ışıltısıyla aydınlatıyordu. Sularımın altında, çamurun dibinde uyuyan şeyin kıpırdadığını hissettim. Kalbinin her bir yavaş atışı söğüdün alevini daha da parlaklaştırıyordu.

Onunla konuştun. "Onu geri getir. Ne olur, onu geri getir. Ne istersen yaparım. Herkesi öldürürüm. Hepsini öldürürüm."

Sabah Yıldızı'yla konuştuğunu o anda fark ettim. Onulmaz isteğin, Allison, kalbindeki boşluk ve yanıt bulmamış sevgi, O'na bir duaydı. Bütün yaşamın cehenneme söylenmiş bir ilahiydi.

Sanırım ben ilk kez o zaman âşık oldum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedin.

Fakat babanı geri getiremedin; onun uğraştığı her nasıl bir büyüyse, sen onu bilmiyordun. Bir yola baş koymuştun ama nasıl ilerleyeceğini bilmiyordun. Kısa süre sonra bu aptal oğlanlar seni alaşağı edecekti ve ardından neler olacağını tahmin bile edemezdim.

Ama Sabah Yıldızı sana cevap veremiyorsa, ben verebilirdim.

Telsiz olmadan seninle konuşamazdım. Sana göstermem gerekiyordu.

Joey bunu kolaylaştırdı. Battaniyenin üzerinde, arkadaşı elini göğsünün yanına bastırırken, nefes nefese uzanıyordu. Sol ayakkabısının topuğu suya değiyordu. Ben de onu içeri çektim. Çok kısa sürdü; kolaydı. Göle dönüşmüş, atmosfere karışan bir nefes gibi içinde çözünmüştüm. Kendimi gözlerinden içeri ve boğazından aşağı döktüm; onu bir kap gibi doldurdum. Sonra onu, arkadaşını çekmesi için kullanıp onu da doldurdum. Kısa süre içinde üçünü de almıştım. Canlarının içimde köpürdüğünü hissettim. Buraya getirildiğimden beri ilk kez müşterek bilince ermiştim. Artık yalnız değildim. Böylece, kasabamıza getirdiğin mucize başlamış oldu.

Kıyıda nefes nefese dikilip yeni benliklerimizi hissettik. Başta bu yeni filizlenmiş samimiyetten utanarak, oluk oluk bilgi içimize dökülürken, bütün adi sırlarımız ve tutkularımız bir anda gün yüzüne çıkarken göz ucuyla birbirimize baktık. Ama utanç çabucak dağıldı; hepimiz aynı zihni paylaşıyorsak aramızda sır olamazdı.

Aynı aşkı.

Sana baktık. Koro hâlinde seninle konuştuk: "Buraya gel, Allison."

Yüzündeki ifade – Bu ifadeyi bilmiyordum. Başka tür bir sevgi miydi? Hâlâ öğrenilecek başka türü kalmış mıydı?

"Sen kimsin?" diye sordun.

"Kim olduğumuzu biliyorsun," dedik hep bir ağızdan.

Dönüp kaçtın. Şoke edici bir reddi. Anlamadık. İstediğin şey bu değil miydi? Hoş görülmek? Sevilmek? Artık yalnız olmamak?

Ağaç geceyi aydınlattı ve kısa süre sonra kasabadan başkalarını da kendine çekti. Bize katıldılar, başta çekinseler de –birçoğunun, içlerine dolacağım suya zorla çekilmesi gerekti– kısa süre sonra minnet duydular. Sabah olduğunda, herkesi almıştık.

Çalışmaya karar verdik. Biz bundan anlardık. Değirmenlerin anısı bize şevk verdi. Çoğumuz emek vere vere tükenmek üzere göle girdik. Uzuvlar kırılıp yeni dizilimlerle birleşti, kemik kemiğe kaynadı, deri parçaları sımsıkı gerildi. Değirmenin ilk çarkının iskeletini oluşturmak için iki yüz kişinin parçalanıp yeniden birleştirilmesi gerekti; daha yapılacak çok iş vardı.

Güneş tepeleri aştığında, değirmen gölün içinde dönmeye başlıyor. Bir iniltiler korosu hâlinde sesimizi yükseltiyoruz. Işığa doğru eğilen sazlar gibi sana doğru eğiliyoruz. Neden cevap vermiyorsun, Allison? Bunca tahrikimize rağmen niye bize hiç cevap vermedin?

Eskiden canavarımızı tanırdık. Artık tanımıyoruz. Seni bin gözle görüyoruz, ama tanımıyoruz. Merhum baban arkanda hâlâ devrik bir kral gibi otururken evinin penceresinde dikiliyorsun. Başı soğudu ve sesi kesildi. Gözlerini dışarıya, bize dikiyorsun. Elini cama bastırıyorsun. Sıcaklığımızı, zamanında benim senin sıcaklığını başka bir camın ardından hissettiğim gibi hissediyor musun?

Yüzün karmaşık bir ifadeye bürünüyor; bize sana dair bir şeyler anlatacağına inandığımız bir ifade. Ama biz onu okuyamadan evvel, günışığı pencereye vuruyor ve ışıltısı sabahın aydınlığında ufacık bir yıldız gibi bize geri yansıyor.

KAFAKOYUK

Jonathan Wormcake, Öcükondu'nun Hortlak Hazretleri, beni kapıda bizzat karşılıyor. Normalde bu ehemmiyetsiz görevi çok sayıda uşağından biri gerçekleştirirdi ve bana bu denli özel bir ilgi gösterilmesini ancak Larva Kilisesi'nin rahiplerinden biri olmama mal edebilirim. Bunun elli yıl önce bugünkü ilk rastlaşmamızla bir ilgisi olduğuna kesinlikle inanmıyorum. Hatırlıyor olsa şaşardım.

Beni candan bir baş selamıyla karşılıyor, binlerce kitabın dizili olduğu ve şaşalı geniş pencereleri suyun güz güneşiyle altın rengine boyandığı Chesapeake Koyu'na bakan uzun bir koridordan geçiriyor. Bu yürüyüşü ve büroyu, kalbimde buruk bir acıyla hatırlıyorum. Buraya en son geldiğimde daha çocuktum. Artık Bay Wormcake gibi ben de bir ayağı çukurda, ihtiyar bir adamım.

Yılların ondan alıp götürdükleri beni şoke ediyor. Etmemesi gerektiğini biliyorum; Bay Wormcake'in bu köşkteki varlığı yüz yılı aşıyor ve kasabayla olan geçmişi harfiyen belgelenmiş. Ama geçen yıl, Orkide Kız'ın ölümünden sonra dünyadan elini eteğini çekti ve bu süre içerisinde çehresi epey değişmiş. Heybetli duruşu yerli yerinde olmasına, kişisel bakımına her zamanki gibi özen göstermesine rağmen yaşı, üstünde ona bol gelen bir palto gibi duruyor. Başındaki deri tamamen gitmiş ve –bir zamanlar en azametli özelliği olan– saçının yerinde yeller esiyor. Kafatasının çıplak kemikleri akşamüstü güneşinin ışığıyla pırıl pırıl parlıyor ve gözleri toz olup geride kara oyuklar bırakmış. Cılız görünüyor, bitkin görünüyor.

Açıkçası, odayı dolduran, her biri altı ila on iki yaşlarında olan on dört çocuğun varlığı bu izlenimimi daha da vurguluyor. Yetmi-

şinci Yıllık Kafakovuk Panayırı'nın açılış törenine katılma şerefine nail olmak üzere, onları rüyaları aracılığıyla çağıran Larva tarafından seçilmişler. Çocukların çoğu bu şerefin ehemmiyetini anlayamayacak kadar küçük yaşta ve geniş holde gergin bir bekleyişle dolanıyor, çene çalıyor, dokunmamaları gereken şeylere dokunuyorlar.

Bay Wormcake'in kadim –resmen Donuk Meclis'in Kavanozdaki Beyin 17'si olarak tanınan, ama daha samimi bir mahlasla müşfik "Digby Amca" olarak bilinen– hizmetkârı, üzerine yaşlı bir adamın kesik başının fokurdayan yeşil bir solüsyonun içinde, beyaz saçları hayaletimsi bir yosun gibi salınarak muhafaza edildiği bir kubbe iliştirilmiş, tekerler üstünde duran, cilalanmış, altın varaklı bir kutu olan bedeniyle süzülerek odaya giriyor. Derhal etrafını saran çocukların koro hâlinde şen şakrak bağırışlarıyla karşılanıyor. En yakınındakini metal kollarıyla kucaklıyor.

"Amanın, şu muhteşem çocuklara bakın," diyor. "Sizi hayat dolu yumurcaklar!"

Öcükondu'ya yeni gelenler Digby Amca'yı ürkütücü bulabilir. Yüzü ve gözleri ölü ve hiç kıpırdamayan –bir ceviz kadar hareketsiz olan– başı, bir kadavranın muhafaza edilmiş kısmından ibaretmiş gibi görünüyor, fakat içindeki beyin hem canlı hem de hayat dolu ve camdan kubbenin altına iliştirilmiş küçük bir hoparlör aracılığıyla konuşuyor.

Çocukların dikkati dağılmışken, Bay Wormcake, tahtadan küçük bir kutuyu göze çarpmadan durduğu kitaplıktan alıyor. Açıyor ve bir insan yüzünün etli alt kısmını çıkarıyor – nemli kalması için ince bir kan havuzunun içinde tutulan, burnun altından çenenin ilk kıvrımına kadarki kısım. Deri sicim ve çarklardan oluşan bir mekanizmayla, ucundan bir dil çıkıyor. Bay Wormcake bu yarım yüzü bir lastikle kafatasına sabitliyor ve dili ağzının içine itiyor. Kan, kafatasının çene kemiğinden süzülüp kolalı gömleğinin beyaz yakasına benek benek damlıyor. Bu görüntü Öcükondu'da büyümüş ve bundan daha tuhaf manzaralara alışkın olan beni bile huzursuz ediyor.

Jonathan Wormcake yirmi yıl önce kafatasının soyulmasından beri göz önüne çıkmıyor ve köşkün sakinlerinden olmayıp bu sürece tanık olan ilk insan olduğumu fark ediyorum.

Bay Wormcake ölmek üzere olduğu için buradayım ve Larva Kilisesi'nin mukim rahibi olarak, hayatının sonunda yapılacak törende hazır bulunmak vazifem.

Hortlakların nasıl öldüğünü bilmiyoruz. Kendisi bile emin değil; inlerden çocuk yaşta ayrılmış ve bu konuya dair hikmetler ona hiç aşılanmamış. Larva'nın bize gösterdiği, çürüyen et ve geceleri hava akımıyla sessizce süzülen koca, kara uçurtma imgeleriyle kaynayan rüyalara bakılırsa ölüm bir son değil, bir dönüşüm. Fakat bu rüyaları kıyaslayıp teyit edecek bir deneyimimiz yok. Ölüm denen şeyin öbür ucunda onu neyin beklediği hâlâ bir muamma.

Yeni bir giysiyi denermiş gibi ağzını geriyor ve dilini oynatıyor. Tatmin olmuş olsa gerek ki, sonunda bana bakıyor. "Ne iyi ettiniz de geldiniz. Hele de bu gece," diyor.

"İtiraf etmeliyim, bunun için Kafakovuk Panayırı'nın açılış gecesini seçmenize şaşırdım. Bana kalırsa, daha sessiz sakin bir zamanda olabilirdi."

Digby Amca'nın etrafında toplanmış, onun peşinden koyu gören büyük pencereye doğru usul usul yürüyen çocuklara bakıyor. Onların yerinde olduğum zamandan hatırladığım arapsaçına dönmüş hislerle, heyecanla ve korkuyla, içleri kıpır kıpır. "Niyetim bu ânı ellerinden almak değil," diyor. "Bu gece onların gecesi. Benim değil."

Bunun tamamen doğru olduğuna ikna olmuyorum. Çocuklar Kafakovuk Panayırı'nın açılış törenlerine katılmak ve açılışın odak noktası olmak üzere seçilmiş olmalarına rağmen, bu şatafatlı kutlama onlara olduğu kadar, Larva'ya ve kilisenin bu kasabadaki rolüne ithafen de düzenleniyor. Aslında her şey Jonathan Wormcake için. Yetmişlerin ortasında yürüttüğü başarısız valilik seçimi kampanyasına rağmen, Pijama Partisi Savaşı'nın açtığı yaralara veya aleyhinde en yakın dostu Wenceslas Slipwicket'ın alçakça ihanetiyle gözler önüne serilen sırlara rağmen Wormcake, Öcükondu'nun gerçek

hükümdarı; Kafakovuk Panayırı da, her yıl bu gerçeği kutlamak ve temellerini sağlamlaştırmak için yapılıyor.

Bu yılki törenin, kasabaya olaylı gelişinin yüzüncü yıldönümünün yanı sıra bu ömre kaçınılmaz vedasının da şerefine yapılıyor olmasıysa gösterdiği bu sahte tevazuya inanmayı güç kılıyor.

"Oturun," diyor ve elini odadaki en rahat koltuğa doğru uzatıyor: İnsanın bir İngiliz lordunun misafir odasında görmeyi bekleyeceği türden, yüksek sırtlı, dolgun minderli bir mobilya. Wormcake, daha rahat konuşabilmemiz için köşedeki satranç masasının yanında duran daha küçük bir iskemleyi bana doğru getiriyor. Yavaşça yerleşiyor ve bedeninin nihayet hareketsizliğe kavuşmasının verdiği bitkin tatminle iç geçiriyor. Gözleri olsa, eminim, şu anda kapardı.

Bu sırada Digby Amca çocukları iki sıra hâlinde dizilmiş katlanır sandalyelere oturtuyor. Gazoz ve küçük kaplarda mısır dağıtıyor ve bu çocukları sakinleştirmese de, hiç değilse dikkatlerini üzerine çekmesine yarıyor.

"Çocuklardan hiçbiriyle rüyayı görmelerinden sonra konuştunuz mu?" diye soruyor Wormcake bana.

"Hayır. Anne babaları bazılarını kiliseye getiriyor ama hiçbiriyle bizzat konuşmadım. Kilisede böyle işlerin erbabı olan başkaları var."

"Bazıları için sarsıcı bir deneyim olabileceğini anlıyorum."

"Eh, Larva tarafından seçilmek bir şereftir, ama epey ürkütücü de olabilir. Rüya çok çarpıcı. Bazıları pek iyi karşılamıyor."

"Buna üzülüyorum."

Yerlerine oturmuş, avuç avuç ağızlarına attıkları mısırlar ellerinden dökülen çocuklara göz ucuyla bakıyorum. Coşkulu bir enerjiyle, yerlerinde duramıyorlar: Ustaca idare edilmezse kaosa ve gözyaşlarına mahal verebilecek cayır cayır, kıpır kıpır bir ışıltıyla. Fakat ustalık Digby Amca'dan sorulur. Donuk Meclis'in en müşfik üyesi olan Digby Amca uzun zamandır hem ailenin sözcüsü hem de Bay Wormcake'in bilfiil sırdaşı. Birçok insan onun bu istikrarlı nüfuzu olmasa Wormcakeler ile Öcükondu sakinleri arasındaki ilişkinin

uzun zaman önce bozulup, kanın gövdeyi götüreceğine inanıyor. İlk yıllarında yeni kiliseyi herkes hoş karşılamamış.

"İşin aslı, kimsenin sizin buraya gelme sebebinizi bilmesini istemiyorum. Ölümümün merasime dönmesini istemiyorum. Buraya başka bir gece gelmiş olsanız birisi fark ederdi ve sebebini çözmeleri pek zor olmazdı. Bu şekilde, kasabanın dikkati panayırın üzerinde olacak. Ayrıca, böylesi bir simetri hoşuma gidiyor."

"Sorduğum için bağışlayın, Bay Wormcake, ama görevim icabı sormam şart: Bunu Orkide Kız'ın ölümünden dolayı mı yapıyorsunuz?"

Bana göz ucuyla kapkara bir bakış atıyor. Elbette, çıplak bir kafatasının hislerini okumak mümkün değil ve protez ağız onu her türlü yüz ifadesinden men ediyor; ama bakışındaki şiddetle, içimde rahatsız olduğuna dair hiçbir şüphe kalmıyor. "Orkide Kız, kasabalıların ona taktığı isimdi. Onun gerçek ismi Gretchen'dı. Öyle hitap edin."

"Özür dilerim. Ama korkarım, sorumda ısrarcıyım. Dünyadan safça ayrılmak için, yasla lekelenmemiş olmanız şart."

"Benim size öğrettiğim inanç konusunda bana ahkâm kesmeye kalkmayın."

Kınamasını sessizce kabulleniyorum.

Bir süre sessiz kalıyor, pürtelaş laklak eden çocukların sesinin ve Digby Amca'nın anlattığı, Kraken'in koya döndüğü döneme dair klişeleşmiş anekdotun dikkatimi dağıtmasına mani olmuyorum. Benim için bilindik bir hikâye, ama çocuklara büyüleyici geliyor. Bay Wormcake tekrar konuştuğunda konuyu değiştiriyor.

"Çocukları çağıran rüya için çarpıcı dediniz. Tecrübeye dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geldi. Bu eve ilk defa gelmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. O rüyayı ben de, çok küçükken gördüm. Kafakovuk Panayırı'na çağırıldım. Yetmiş yıl önce. Birincisine."

"Bak sen... Şaşılacak şey. Ölüm törenimi sizin gerçekleştirecek olmanız epey ilginç. Bu durumda siz – Kaç? Seksenli yaşlarınızda mısınız? Genç gösteriyorsunuz."

Ona gülümsüyorum. "Sağ olun. Genç hissetmiyorum."

"Bugünlerde kim hissediyor ki? Sanırım, tekrar hoşgeldiniz demem lazım..."

Oda, tarihin baş döndürücü bir özetine ev sahipliği yapıyormuş gibi görünüyor. Bu geceki panayır, en azından bana göre, üç ayrı vesileyle düzenleniyor: bu akşam başlayacak olan Yetmişinci Yıllık Kafakovuk Panayırı; 1944'te –yetmiş yıl önce, ben çocukken– düzenlenen ve Kilise'deki yaşantımı başlatan ilk Kafakovuk Panayırı; ve Digby Amca'nın kısa süre sonra tarif etmeye başlayacağı, ilki yüz yıl önce, 1914'te düzenlenen Soğuk Su Panayırı. Bay Wormcake'in ölmek için bu geceyi seçmesi ve buna benim vesile olacak olmam, tamamıyla rastlantısal olamayacak kadar şairane geliyor.

Sözleşmişçesine, o anda Digby Amca'nın sesi çınlayıp küçük odayı inletiyor. "Çocuklar, sessiz olun, sessiz olun. Başlama vakti geldi." Çocuklar büyülü bir söz söylenmişçesine bir anda duruluyorlar. Bu ânın ağırlığı sonunda üstlerine çökerek, yerlerinde süklüm püklüm oturuyorlar. O gergin enerji bastırılıyor ve zapt ediliyor, artık sadece kaçamak bakışlarla ve kısacık saçlı küçük bir oğlanın özelinde, güçlükle hâkim olunan gözyaşlarıyla zuhur ediyor.

Ben yetmiş yıl önce o çocuğun yerindeyken, bir canavarın rüyasıyla o canavarın evine çağırıldığımda gark olduğum baş döndürücü dehşeti ansızın, çok berrak bir şekilde hatırlıyorum. Kendi gözlerimin de dolduğunu hissedince şaşırıyorum. Bay Wormcake'in eldiveninin içindeki sert ve kemikli elinin uzanıp benimkini sıkmasıyla daha da şaşırıyorum.

"Sizin gelmenize sevindim," diyor. "Simetrinin bir tezahürü daha. Denge yüreğimi hafifletiyor."

Elbette, hoşnut oluyorum.

Ama Digby Amca konuşmaya başlayınca kandan ötesini hatırlamak güç oluyor.

Yüz yıl önce, *diyor Digby Amca çocuklara,* üç hortlak oynamaya çıkmış. Adları Wormcake, Slipwicket ve Stubblegut'mış: Doğma

büyüme dostlarmış. Güneş battıktan sonra, kapı kapalı olduğu sürece genelde mezarlıkta oynamalarına izin verilirmiş. O gece mezar taşlarının arasında oynayan çok sayıda başka çocuk varmış, ama bizi sadece bu üçü alakadar ediyor. Diğerleri sıradan çocuklarmış ve onların bir önemi yok.

Şimdi, bu geceyi yeraltından oynamaya çıktıkları diğer gecelerden farklı kılan iki husus var. Bunların ne olduğunu bilen var mı?

Yok mu? Pekâlâ, size söyleyeyim. Birincisi, normalden biraz daha erken çıkmalarına izin verilmiş olması. Hâlâ alacakaranlıkmış ve hortlakların arada bir inlerinden o saatte çıktığı bilinse de çocukların o kadar erken çıkmasına nadiren izin verilirmiş. Fakat o gece Larva kabristanda toplantı yapılacağına dair haber yollamış – Hitam Ayini adlı, çocukların anlamadığı ama görünüşe göre yetişkinleri kasvetli bir havaya sokan bir töreni planlamak adına, acil bir toplantı. Çocukların ayak altında olmaması gerekiyormuş. Bunun sağduyulu bir karar olup olmadığına dair fikir ayrılıkları olabilir, ama hortlaklar sakin ve münzevi bir yaradılışa sahiplerdir ve kimse talihsiz bir şey yaşanacağından şüphelenmemiş.

O geceye dair bir diğer sıradışı şeyse elbette, Soğuk Su Panayırı imiş.

Soğuk Su Panayırı, uzun yıllardır her ekim ayında düzenlenirmiş. Öcükondu'nun Chesapeake Koyu'yla ilişkisi böyle kutlanır, Kraken'in kasabayı yutmak için çıktığı fakat parlak fikirler ve iyi nasihatlerle defedildiği zaman bu şekilde anılırmış. Panayır ilk kez Öcükondu'nun bu yakasında düzenleniyormuş. Önceki yıllarda kasabanın kuzey yakasında, mezarlığın uzağında düzenlenirmiş. Ama birisi bir arsayı satın almış ve panayırın o arsada kurulması konusunda huysuzluk ettiğinden, orası yerine tepenin dibinde düzenlenmiş.

Hortlak çocuklar daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemişler! Ömrünüzü yeraltında, her şeyin taştan, karanlıktan ve soğuk topraktan ibaret olduğu inlerde geçirdiğinizi düşünsenize...

Her oynamaya çıktığınızda, yıldızları görüyorsunuz, suya yansıyan ışığı görüyorsunuz, kasabanın altın pullar gibi görünen ışıklarını bile görebiliyorsunuz. Ama böylesi! Eşi benzeri görülmemiş bir şeymiş. Panayır, parlak boyadan bir bulamaç gibiymiş: havanın mavi ışıltısında, şeker gibi rengârenk pastel tonlar... Ortasında devasa, ışıklı bir teker, insanlarla dolu kabinleri salınarak, ağır ağır dönüyormuş.

"Dönme dolap!" diye bağırıyor birkaç dakika önce ağlayan kısa saçlı çocuk. Yanakları hâlâ al al, ama gözleri artık başka bir şeyle parlıyor: Daha iyi bir şeyle.

Evet, aynen öyle. Bir dönme dolap! Daha önce hiç dönme dolap görmemişler. Hayal edebiliyor musunuz?

Etrafında küçük bir köy gibi, şatafatlı çadırlar kurulmuş. Hava muhteşem, yeni kokularla doluymuş: pamuk şeker, kavrulmuş fıstık, sıcak şıra. Çocukların ciyaklamaları, küçük hortlakların kulağında güzel bir kabirden esen bir esinti gibi çınlıyormuş. Yumurcaklar ellerini parmaklıklara sararak, yüzlerini aralarına sokarak çitlere yapışmış hâlde duruyorlarmış.

Kısa bir süre, bunun yetişkinlerin bahsedip durduğu Hitam Ayini ile bir ilgisi olup olmadığını düşünmüşler.

"Sizce sürekli böyle çığlık atıyorlar mıdır?" diye sormuş Slipwicket.

Wormcake, "Elbette atıyorlardır. Bu bir panayır. Sırf çığlık atılsın diye yapılıyor," demiş.

İşin aslı, çocuklar, bunun gerçek olup olmadığına dair hiçbir fikri yokmuş. Ama ta o zamanlar bile herkese bilgiçlik taslamak hoşuna gidermiş.

Çocuklar gülüyor. Muhtemelen planlı olan bu espriye karşı tepkisini seçebilmek için, göz ucuyla Bay Wormcake'e bakıyorum, ama protez ağzı ser verip sır vermiyor.

Slipwicket, duyup duyabileceğiniz en hüzünlü sesle, upuzun iç geçirmiş. O kadar perişanmış ki, duysanız ağlarsınız. "Ah, sırf çığlık atılsın diye yapılmış bir yere gitmek ne güzel olurdu," demiş. *Digby*

Amca, metal elleriyle başının durduğu cam kavanozu kavrayarak, sesinde güçbela zapt ettiği bir kahırla, pireyi deve yapıyor. Çocuklar bu numarasını yutuyor.

"Ama gidemeyiz," demiş Stubblegut. "Çitlerin bu tarafında kalmalıyız."

Stubblegut, görüp görebileceğiniz en sıkıcı hortlakmış. Sürekli sıkıcı ve rezil şeyler söylemesi işten bile değilmiş. Huysuzmuş, sürekli söylenirmiş ve asla yeni bir şey denemek istemezmiş. Büyüdüğünde baba olacağından eminmiş – gelmiş geçmiş en can sıkıcı yaratık. Bazen diğerleri onu dostluktan çıkarmayı konuşurlarmış, ama bunu yapmayı bir türlü beceremezlermiş. İyi çocuklarmış ve dostlarına sadık kalmaları gerektiğini bilirlermiş – sıkıcı olanlara bile.

"Gelsenize," demiş Stubblegut. "Kafakovuk oynayalım."

Bu sözüyle çocuklar bir sele kapılmışçasına, çehreleri bir anda değişiyor. İskemlelerinde kıpırdanıyorlar ve dikenli çalıların arasından fırlayan sülünler gibi, "Kafakovuk!" naraları yükseliyor. Hem coşkulu hem dehşete kapılmış görünüyorlar. Her biri, güçlükle zapt edilen birer volkan gibi.

Amanın! Kafakovuk nedir, biliyor musunuz, çocuklar?

Evet, evet!

Ben biliyorum!

Evet!

Harika! Aranızda emin olmayanlar varsa, kafakovuk tüm hortlakların bayıldığı bir oyundur. Basitçe anlatmak gerekirse, bir kafatasını alırsınız, çatlayıp paramparça olana dek arkadaşlarınızla aranızda tekmelersiniz. Kıran oyunu kaybetmiş olur ve kovuğun içindekileri yemek zorunda kalır. Peki, kovukta ne vardır, çocuklar?

Beyin!

Iy!

Doğru! Beyin, ki onun en kötü parça olduğunu herkes bilir. Bir ömür toplanmış onca yapış yapış kederle ve pişmanlıkla doludur ve beyin ne kadar yaşlıysa tadı da bir o kadar beter olur. Kaybeden yer-

ken, diğer oyuncular etrafında çember olup dans ederek tekerleme söylerler. Peki, bu tekerleme nedir?

"Kovuğunu boşalt! Kovuğunu boşalt!" diye bağırıyor çocuklar.

Evet! Oyunu kesmeden oynamanız gerekir ve kafatasını göndereceği hedefe bir mezar taşından sektirerek yollayıp kırılma riskini artıranlar takdir edilir. Elbette, bunu yapmak mecburi değildir – temkinli oynayarak da pekâlâ kazanabilirsiniz– ama kimse ödlekleri sevmez, değil mi, çocuklar? Oyunda genellikle defnedileli bir yıldan az zaman geçmiş yetişkinlerin kafatasları kullanılır. Daha gözüpek oyuncular küçük bir çocuğun kafatasını da kullanabilirler, bu da beraberinde muhteşem bir mücadele getirir.

Velhasıl, içlerinden biri bakımını ceset bahçıvanlarının yaptığı inlerdeki kabristandan bir kafatası getirmeye yollanmış. Oynamak isteyen çocuklar için hep bir tane ayırırlarmış.

Kıran kırana bir oyun oluyormuş, hortlaklar kafatasını ağaçlardan, kayalardan ve mezar taşlarından sektiriyorlarmış; ama kafatası çetin çıkmış ve epeyce dayanmış.

Genç dostumuz Bay Wormcake sıkılmış. O panayırı, ışıkları, kokuları ve hepsinden öte çığlıkları düşünmeden edemiyormuş. Çığlıklar kulaklarında çınlıyormuş ve dikkatini oyuna veremiyormuş. Bir süre sonra oyunu bırakıp çitlere dönmüş, gözlerini panayıra dikmiş. Artık hava daha da kararığından gecenin ortasında büyüleyici bir mantar öbeği gibi göze çarpıyormuş.

Slipwicket ve Stubblegut da ona katılmış.

"Ne yapıyorsun?" demiş Stubblegut. "Oyun bitmedi. Millet oynamaktan korkuyorsun sanacak."

"Korkmuyorum," demiş Wormcake. Ve bu sözcükleri söylerken, zihninde bir karar yer etmeye başlamış. "Ben hiçbir şeyden korkmam. Oraya gidiyorum."

Arkadaşlarının şaşkınlıktan dilleri tutulmuş. Kilisede rastlayacağınız türden, huşu dolu, ilahi bir sessizlik çökmüş. Bu, birinin ağzından çıktığını duydukları en akıl almaz şeymiş.

"Bu delice," demiş Stubblegut.

"Neden?"

"Çünkü yasak. Çünkü orada günışığı insanları yaşıyor."

"Ne olmuş?"

"İğrençler!"

Bu noktada, çocuklardan birkaçı geriliyor. Küçük yüzleri öfkeyle buruşuyor.

Pekâlâ, durun, durun. O dönemde hortlakların halkınızı nasıl gördüğünü anlamalısınız. Onlara çok tuhaf geliyormuşsunuz. Aydaki bir şehir size ne kadar yabancı geliyorsa, Öcükondu da onlara o kadar yabancı geliyormuş. İnsanlar ata binip geziyor, günışığında dolaşıyorlarmış. Hem de kasten, yahu! Görülmüş şey mi?

Gönlünü aldığı çocuklar, bunu duyunca kıkırdamaya başlıyor.

Ve mezarlığa geldiklerinde, mutsuz ve utanç dolu davranıyorlarmış. Ölülerini, bir kedinin bokunu gömdüğü gibi gömüyorlarmış. Yumuşak ve hamurumsularmış ve sıçanlar ve hamamböcekleri gibi, önlerine ne çıksa yiyorlarmış.

"Biz hamamböceği değiliz!" diye haykırıyor çocuklardan biri.

Tabii değilsiniz! Ama hortlaklar bunu anlamıyormuş. Korkuyorlarmış. Onlar da size dair ipe sapa gelmez fikirler uydurmuşlar. Bu çocukların başıboş dolaşmasına da mani olmuş, ki bu önemliymiş, çünkü inlerin sır olarak kalmasını istiyorlarmış. Hortlaklar, günışığı insanlarının var olduğu andan beri onların şehirlerinin altında yaşıyorlarmış ve varlıklarını kayda değer ölçüde gizlemeyi başarmışlar. Keşfedilirlerse olacaklardan korkuyorlarmış. Onları suçlayabilir misiniz?

Ama söylentiler ve efsaneler genç Bay Wormcake'i caydıramazmış!

"Oraya gideceğim. Mesele neymiş, görmek istiyorum."

O sıralar mezarlığın kapısı henüz kilitler ve zincirlerle donatılmamış; yağlanmış ve cilalanmış bir mandalı varmış ve Wormcake onu hiç güçlük çekmeden, tantanasız kaldırıp açmış. Kapı salınarak açıl-

mış ve geniş, parıltılı dünya ayaklarının ucunda bir şölen masasındaki ziyafet gibi uzanmış. Dönüp dostlarına bakmış. Arkalarında, diğer çocuklar kafakovuk oyununu unutup küçük bir güruh hâlinde toplanmış. Yüzlerinde korku, heyecan ve alenen iğrenme ifadeleri varmış.

"E?" demiş dostlarına. "Siz ödlek misiniz?"

Kimse Slipwicket'a ödlek diyemezmiş! Çıkışını görkemli bir gösteriye çevirmiş, eşiği aşarken iki ayağını da muazzam bir abartıyla kaldırıp toprağa tumturakla vurmuş. Kabahatini neşeli bir sıçramayla tamamlamış ve dönüp, kapının mezarlık tarafında duran, yüzünü endişeyle buruşturmuş Stubblegut'a bakmış. Ellerini geniş karnının üzerine koyup hafifçe vuruyormuş, gerildiğinde böyle yapmak huyuymuş.

Bu tereddüt ânında geri dönüp büyüklerini olanlar konusunda uyarabilecekken, görmedikleri bir olay aşağılarındaki panayırdan taze bir çığlıklar buketinin açmasına ve hortlakların üzerine rüzgârda uçan yapraklar gibi yığılmasına yol açmış. Slipwicket'ın bedeni koca bir mıknatıs onu çekiyormuşçasına o tarafa doğru eğiliyormuş gibi görünüyormuş. Stubblegut'a öyle arzu dolu gözlerle, öyle bir vahim sızıyla bakmış ki sonunda korkan arkadaşının kesin kararı hükümsüz kalmış ve Stubblegut da eşiği büyük, onulmaz bir tereddütle geçmiş.

Onu neşeyle karşılamışlar.

Ve kimse "hücum" demeye bile yeltenemeden, Slipwicket tepeden aşağıya, çimlerin koyu yeşil dalgalarının arasına küçük, soluk tenli bir cin gibi fırlayıvermiş. Diğerleri de ay ışığında serin bir rüzgârla dalgalanan tuhaf, çırpınan bir deniz gibi görünen uzun çimlerin arasından peşinden gitmişler. Pek tabii, bu coşkularını sessizce yaşıyorlarmış: Ne denli büyük bir kabahat işlediklerinin farkındalarmış. Wormcake ciğerlerinde çırpınan neşe feryadını salıvermemekte zorlanıyormuş.

Ama, çocuklar, isyanları büyükmüş. Ebeveynlerinin kurallarını hiçe sayıp kendi karşı konulamaz galeyanlarının dalgasının üzerin-

de yelken açmışlar. Stubblegut bile bunu yosun tutmuş ruhunu kavuran bir sıcaklık gibi hissediyormuş.

Doğal olarak, Digby Amca'nın hikâyesi benim de ilk panayırıma dair anılarımı depreştiriyor.

Larva'nın rüyasını 1944'te, on iki yaşındayken görmüştüm. Soğuk Su Panayırı geleneği otuz yıl önce, Digby Amca'nın bahsettiği kana bulanmış gecede sona ermişti ve Öcükondu o zamandan beri böyle bir festival olmadan idare etmişti. Ama –o sıralar henüz bilmiyor olsak da– o yıl, onun yerini alacak Kafakovuk Panayırı'nın doğduğu yıl olacaktı.

O yıl rüyayı gören altıncı çocuktum. Gören birkaç kişi olduğunu duyduğumdan, içimde benim de başıma gelebileceğine dair bir his vardı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat anne babaların ödünü koparıyordu. Wormcake soyuyla bir ilgisi olduğunu biliyorlardı ve bu şüphe duymalarına yetiyordu. 1944'te olmasına ve o noktada Wormcakeler köşkte otuz yıldır –genellikle sessiz sakin– yaşıyor olmalarına rağmen, kasabada onları kötülüğün vücut bulmuş hâli sayan birçok insan vardı. Anne babalarımızın çoğu Soğuk Su Panayırı gecesine tanık olmuşlardı ve kolay kolay affedemiyorlardı. Onlara kalsa, Orkide Kız'ın kasabaya gelip hepimizin gittiği dükkânların müşterisi olmasının, bizimle aynı gösterilere gidiyor olmasının hiçbir önemi yoktu.

Caka satıyor, derlerdi. *Kendini bizden biri sanıyor. Hiç değilse kocası lütfedip kendini o metruk, eski köşkte saklı tutuyor.*

Arkadaşlarım ve ben, hem anne babalarımızın miadı dolmuş korkuları ve önyargılarıyla semer vurulamayacak kadar küçüktük, hem de Orkide Kız'ı güzel bulurduk. Kasabaya geldiğinde, yanında uşakları veya dostları olmadan, mağrur bir edayla Poplar Sokak'ta yürürken onu sokağın karşısından veya pencereden izlerdik. Üzerinde hep bacaklarının etrafında kıvrım kıvrım dökülen renkli, hoş bir elbise olur, saçları muntazam toplanmış ve başı yukarıda –dö-

nüp baktığımda neredeyse cüretkâr diyebileceğim bir edayla– gezerdi. Yüzündeki çatlakları, açılacağı yerleri görmeye çalışırdık ama hiç yeterince yaklaşmazdık. Cüret edemezdik.

Orkide Kız'la evlenen kişinin o kadar da kötü birisi olamayacağına inanırdık. Hem Bay Wormcake hep okul piyeslerine gelir, kendi çocuklarını kışın buz pateni pistine getirir ve muhteşem bir Cadılar Bayramı partisi düzenlerdi. Doğruya doğru, kasabanın yarısı hiç gitmezdi ama biz çocuklar ne yapıp edip oraya yetişirdik.

Hepimiz Larva Kilisesi'nden haberdardık. O sıralar kendi tanrılarını, eti kemirip oyan tanrı için terk edip din değiştiren komşularımız çıkmaya başlamıştı. Fuar gecesinin anne babalarımızın yaşlarındaki gazilerinden bazıları bile rahip olmuşlardı. Kasabada pespaye beyaz cüppelerle dolaşıp, durmadan insan etinin sadece et olduğundan, kemiğin temizlenmesinin şart olduğundan ve bize tuhaf, biraz da heyecanlı gelen başka şeylerden bahsederlerdi. Velhasıl, Öcükondu'daki çocuklardan bazıları rüyasında Larva'yı görmeye başlayınca biz çocuklar, anne babalarımızdan, ninelerimizden ve dedelerimizden çok daha az endişelendik. Hatta başta kıskanıyorduk. İlk gören, benden yalnızca bir yaş büyük olan Christina Laudener oldu; ertesi gece de küçük Eddie Brach. Okulda anlattılar ve haber yayıldı. Rüya onların ödünü koparmış olmasına rağmen biz de görmek istiyorduk. Wormcake ailesinin merkezinde olduğu yeni bir gizeme dahil olmuşlardı ve bundan mahrum kalan bizler, kıskançlıktan çatlıyorduk.

Herhalde içlerinde en kötüsü bendim. Onları okulda her gördüğümde kıskançlığımı zorbaca bir hasede çevirir, onlara hortlakların uyurlarken evlerine gelip onları o kıymetli Larva'larına yedirmek için kaçıracaklarını söylerdim. Eddie'yi ağlatmıştım ve buna sevinmiştim. Benim parçası olamadığım bir şeyin parçası olduğu için ondan nefret ediyordum.

Ta ki birkaç gece sonra o rüyayı kendim de görene dek.

Bana Larva'nın rüyasını herkesin farklı tecrübe ettiği söylenmiş-

ti. Ben uyanıkken gördüm. Sabahın köründe, annem de babam da hâlâ uyurken yataktan çıktım ve sendeleyerek tuvalete gittim. Uzun bir süre klozetin üzerinde oturup bir şey olmasını bekledim, fakat çok fena hacetim olduğunu hissetmeme rağmen çıkamadım. Bunun rüyada kuvvetli bir sıkıntı kaynağı olduğunu, gerçek hayata kıyasla epey abartılı olduğunu hatırlıyorum. Ödüm kopmuştu ve bunun öleceğime dair bir işaret olduğunu hissetmiştim.

Tuvaletten çıkıp koridor boyunca, yaklaşan felaketi bildirmek için anne babamın odasına doğru yürüdüm. Rüyamda gülüp geçeceklerini biliyordum ve bu onlardan nefret etmeme sebep olmuştu.

Sonra karnıma ağrılar saplandığını hissettim. Dizlerimin üzerine çöküp larvalar kusmaya başladım. Hem de oluk oluk. Durmadan çıkıyorlardı, her bir acı dolu öğürmeyle kan ve salyaya bulanıp vıcık vıcık olmuş, kımıldanan öbekler hâlinde yere saçılıyorlardı. Ardı arkası kesilmedi. Ayağa kalktığımda, bedenim içi boşaltılmış bir çuval kadar kırışık ve ezilmişti. Yere yığıldım ve odama kemiklerimde derman kalmamış, bitap düşmüş bir hâlde sürünerek dönmek zorunda kaldım.

Ertesi sabah her zamanki gibi kahvaltıya indim, babam anahtarlarını ve şapkasını ararken mutfağın altını üstüne getiriyordu, annemse elinde sigarayla mutfak tezgâhına dayanmıştı. Onlara, herkesin bahsettiği rüyayı gördüğümü söyledim.

İkisi de donakaldı. Annem bana baktı ve "Emin misin? Ne oldu? Bu ne demek?" dedi.

"Panayır düzenliyorlar. Gitmeliyim."

Elbette söylediğimin hiçbir dayanağı yoktu; rüyada panayıra dair hiçbir şey görmemiştim. Fakat bu bilgi zihnimde bir dağ kadar sarsılmaz bir hâlde yer etmişti. Larva'nın yöntemi buydu.

"Ne panayırı?" dedi babam. "Panayır falan yok."

"Wormcakeler," dedim. "Köşkte düzenliyorlar."

Annemle babam birbirine baktı.

"Seni de rüyanda mı davet ettiler?" dedi babam.

"Gerçek bir davet sayılmaz. Larva gitmem gerektiğini söyledi, diyelim."

"Bu bir çağrı," dedi annem ona. "Carol da bundan bahsediyordu. Emir gibi bir şey."

"Hadi oradan," dedi babam. "O ucubeler kendilerini ne sanıyorlar?"

"Sanırım gitmek zorundayım, baba."

"Sana söyledikleri hiçbir haltı yapmak zorunda değilsin. Hiçbirimiz değiliz."

Ağlamaya başladım. Rüyayı hiçe saymayı aklımdan bile geçiremezdim. Karnımda o tanıdık kasılmayı hissettim ve larvaların ağzımdan oluk oluk çıkmasından korktum. Halihazırda içimde olduklarını, beni çoktan ölmüşüm gibi kemirdiklerini hissettiğimi düşündüm. Şu anda bildiklerimi o sıralar nasıl dile getireceğimi bilemiyordum: Larva'nın içimi boşalttığını ve beni tekrar doldurmayı teklif ettiğini. Bunu görmezden gelmek, ömrümün kalanını boş bir oyuk olarak geçirmek anlamına gelirdi.

Bir muson yağmuru gibi ansızın, feryat figan ağlamaya başladım, yanaklarım kıpkırmızı olmuş, gözyaşları yüzümü boyamıştı, nefesim tiz bir tıslamayla çıkıyordu. Annem çabucak yanıma geldi ve kollarını bana sarıp, bir annenin söylemesi gereken şeyleri söyledi.

"Gitmem lazım," dedim. "Gitmem lazım, gitmem lazım. Gitmem lazım."

Çocukların yüzleri Digby Amca'ya ve gösterisine çiçeklerin güneşe döndüğü gibi dönük hâlde oturuşunu yandan izliyorum ve onca yıl önce onların yerindeyken ne hâlde olduğumu görmeye çalışıyorum. Dışarıda güneş batıyor ve koyun üzerine karanlık çöküyor. Amca'nın camdan kubbesinin ışığı yeşil solüsyonu alttan aydınlatıyor ve solgun, ölü yüzü, ışığın gül pembe hareleriyle bezeniyor.

Zamanında, başka çocuklarla orada otururken ben de aynı şeyi görmüş olmalıyım. Ama bunu hatırlamıyorum. Sadece korkuyu ha-

tırlıyorum. Tahmin ediyorum ki, ben de tıpkı diğerleri gibi şakalara gülmüş olmalıyım.

Ne de olsa, kafakovuk elemeye dayalı bir oyun. Mesele kazananı seçip kutlamak değil. Sürüyü seyreltmek.

Jonathan Wormcake artık hikâyeyi dinliyormuş gibi görünmüyor. Dikkatini dışarıya, havanın kararmasına vermiş. Henüz adı geçmemiş olsa bile, Orkide Kız bu hikâyeye bir hayalet gibi musallat oluyor. Ona acı verip vermediğini merak ediyorum. Bir hortlak için yas tutmak, zayıflık göstergesidir. Tasvip edilmeyen bir huydur. Yas tutanlar bu dünyaya ayak uyduramazlar. Wormcake'in kafatasının sert, pürüzsüz kıvrımına bakıp içindekileri idrak etmeye çalışıyorum.

Minik, zeki hortlaklarmış, *diyor Digby Amca,* ve gözden uzakta, gölgelerin içinde kalmışlar. Fark edilmek istemiyorlarmış. Bir hortlak çocuk, göz ucuyla görüldüğünde bir insan çocuğa epey benzer. Daha soluk tenli, daha cılız oldukları doğrudur ve birine doğrudan bakacak olursanız gözlerinin, içinde hiçbir şey olmayan küçük kara delikler olduğunu görürsünüz, ama tüm bunları fark etmek için dikkat etmeniz gerekir. Panayırdaysa onlara dikkat eden yokmuş. Görülecek bir sürü başka şey varmış. Böylece, Wormcake ve dostları fark edilmeden kalabalığın arasına sızmayı başarmışlar ve orada, görebildikleri her şeyi doya doya izlemişler.

Çizgili, renkli çadırlar, rekabete dayalı oyunların olduğu küçük stantlar, domuzların ve katırların durduğu ahırlar; pamuk şeker, kızartma yağı ve hayvan gübresi kokuları karşısında hayrete düşmüşler – her şey yeni ve büyüleyici geliyormuş. Fakat hepsinden öte, insanların bu coşkulu hâline hayret etmişler: dolanıyor, koşturuyor, sarılıyor, gülüyor, ellerini birbirlerinin omuzlarına kenetliyorlarmış. Hatta bazıları, öpücüğün acayip bir insan versiyonuyla dudaklarını büzüyormuş!

Bu kısımda çocuklar gülüyor. Halen öpücüğün her türlüsünün acayip geleceği kadar küçükler.

Orada onlar ve siz gibi çok sayıda ufaklık varmış. Aç sinekler gibi bir yerlere akın ediyor, çadırdan çadıra koşuyor, sıralarda bekliyor, neredeyse saçlarından sıçradığını görebileceğiniz kadar kuvvetli bir elektrik saçıyorlarmış.

İnsanların bu şekilde davrandığını görmek epey can sıkıcıymış. Birinin deliliğe yenik düşmesini izlemek gibiymiş. İnsanları uzanırken görmeye alışkınlarmış: İnce tahta kutularında, yenmeyi bekleyen sessiz sakin birer lokmacık. Onları bu hâlde izlemek, küçük bir tırtılı güzel bir sineğe dönüşmeden önce izlemek gibiymiş ama o kadar hoş değilmiş, çünkü bunlar çok daha gürültücü ve çirkinlermiş.

Küçük bir kız elini kaldırıyor. Kızgın görünüyor. Digby Amca ona söz verdiğinde şöyle diyor: "Bence sinekler güzel değildir. Bence berbatlar."

"Eh, bana sorarsan berbat olan sensin," diye çıkışıyor Digby Amca. "Ve yakında, binlerce sineğin minik karnını dolduracaksın, seni larvalarını yumurtlamak için kullanacaklar ve istemedikleri kısımlarını sıçıp atacaklar. O küçük, iğrenç diline hâkim olsan iyi olur, evladım."

Küçük kız şaşkına dönüp gözyaşlarına boğulurken, etrafındaki çocuklar ya sessiz kalıyor, ya da keyifsizce gülüyorlar.

Wormcake yanımda, hikâyenin başından beri ilk kez kıpırdanıyor. "Amca," diyor.

"Affedersiniz," diyor Digby Amca. "Canım evladım, lütfen beni affet. Bu gece fevkalade bir gece. Hikâyeye dönmeye ne dersiniz?"

Çocuklar çıt çıkarmıyor. Digby Amca tekrar söze giriyor.

İnsanların arasından, maskaralıklarından rahatsız olarak ilerlemişler. Tüm bu insanların gerçek hâllerine ulaşmasının an meselesi olduğunu biliyorlarmış – toprağın altındaki o uzun karanlıkla yüzleşecekleri hâle; ama bu gelip geçici, uçarı yaşam patlaması karşısında hortlaklarda merak dolu bir utanç hissi hâsıl olmuş.

"Rezalet," demiş Stubblegut. "Bunları hiç görmemeliydik. Düpedüz edepsizlik."

"Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şey," demiş genç Wormcake Efendi ve onu hep diğerlerinden ayrı kılan cesaretiyle, dünyanın en minik solucan lordu gibi, kollarını savurarak, başını geriye atarak uzun adımlarla panayır meydanına çıkmış.

Birinin çıkıp fark edeceğini, insanların dehşet içinde kaçmasına, endişeyle feryat figan bağırmalarına veya yaba ve meşaleleri kuşanmalarına yol açacağını düşünmeniz gayet doğal. Ama insan evladı kendini kandırmak konusunda dâhidir. Açık konuşalım, çocuklar, öylesiniz. Güneşle yaşadığınız kısacık sevdanın yegâne, gerçek hayatınız olduğuna inanıyorsunuz. Örneğin, bu küçük dostumuzun sineğin güzelliğini tahayyül ederken canı sıkılıyor. İçinizi rahatlatan sanrılarınızın üzerine titriyorsunuz. O akşam panayırdaki insanlar hortlaklara kendi türlerinin sefil örnekleri olarak bakmışlar. Eti morartan ve deriyi kemiklerin üzerinde geren gizemli bir hastalıktan mustarip, marazlı çocuklar... Bir taraftan bir nebze tiksinmelerine yol açıyor olsalar bile, acınası, zavallı yaratıklar. Bu yüzden, insanlar onları görmezden gelmişler. Kendi çocuklarını güvenli bir mesafeye çekip yapmacık bir cehalet içerisinde mest olmaya devam etmişler.

Bay Wormcake bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor: "Tamamıyla doğru değil. Evet, yetişkin insanlar bizi görmezden geldi. Ama çocuk insanlar bizim ne olduğumuzu anladı. Parmakla gösterip tir tir titrediler. Bazıları gözyaşlarına boğuldu. O kadar eğlenceliydi ki."

Onca yıl önce anne babama söylemekte güçlük çektiğim şey, panayıra gitmek *istiyor* olmamdı. Evet, çağrılar ödümü koparmıştı, öte yandan aşırı derecede istediğim o ilgiyi de görmüştüm. Artık tıpkı Christina Laudener gibiydim; tıpkı zırlak Eddie Brach gibiydim. Başka iki çocuk rüyayı benimle aynı gece görmüştü ve o haftanın sonuna dek on dört kişi olmuştuk. Ardından rüyalar kesildi ve herkes bizim, sırf bizim seçildiğimizi anladı.

Gıpta ve hayranlıkla bakılan, seçkin bir grup olmuştuk. Elbette benim zamanımda hissettiğim hıncı hissedenler de çıkmıştı ve o

sıralar benim başkalarına ettiğim zorbalığın hedefi biz olmuştuk. Ama artık bir ekiptik ve bunda huzur ve güven bulduk. Okulda öğle yemeklerini birlikte yiyor, hafta sonları beraber takılıyorduk. Yaş aralığımız –altı ila on iki– normalde hiçbirimizin birbiriyle muhatap olmayacağı kadar genişti. Ama Larva her şeyi değiştirmişti.

Kasaba söylentilerle çalkalanıyordu. Şüphesiz, çağırılan on dört çocuğa dair dedikoduların yanı sıra, panayıra dair söylentilerle de. Öcükondu'da, otuz yıl önce Wormcake'in geldiği geceden beri eşi benzeri görülmemişti. Kasabaya panayırı bizzat Wormcake'in yeniden takdim ediyor oluşu aynı anda hem kutsal değerlere edilmiş bir küfür hem de gayet münasip sayılıyordu. Ortalıkta, telefon direklerine iliştirilmiş, pazarlarda ve kütüphanelerde boy boy sergilenen afişler peyda olmaya başladı: *Birinci Yıllık Kafakovuk Panayırı, 1944'ün Eylül Ayının Son Hafta Sonunda, Wormcake Köşkü'nde Düzenlenecek. Törenin Açılışı Öcükondu'nun Seçilmiş Çocukları Tarafından Yapılacak. Gelin, Yaşama Sevincinin Tadını İki Dirhem Bir Çekirdek Cesetle Birlikte Çıkarın!*

İnsanlar meraklanmıştı. Bay Wormcake'in zamanında katiyetle reddettiği mahlası kullanıyor oluşu –ki onlara sık sık bir ceset olmadığını hatırlatırdı– niyetinin Öcükondu halkına zeytin dalı uzatmak olduğuna dair güçlü bir işaretti. Hem, karşı çıkmak onların ne haddineydi? Belli ki, onun ve ailesinin bir yere gideceği yoktu. Bu durumda, en iyisi kasabanın en meşhur vatandaşlarıyla aralarını hoş tutmak olmaz mıydı?

Annemle babam deliye dönmüştü. İlk geceki paniğime rağmen gitmek istediğimi fark ettiklerinde, beni men ettiler. Ama bu beni zerre kadar endişelendirmedi. Larva'nın bir yolunu bulacağını biliyordum. Orada olmak benim kaderimdi ve Larva dünyayı öyle bir düzenlerdi ki, bunu oldururdu.

Öyle de oldu. Birinci Kafakovuk Panayırı'nın açılması planlanan öğleden sonra, itiraz etmeleri beklentisiyle ön kapıya yöneldim. Ama annemle babam salonda birlikte oturuyorlardı, annem kolla-

rını kavuşturmuş, yüzünü eğmişti, babamsa aynı anda hem küplere binmiş, hem de dehşete düşmüş görünüyordu. Müdahale etmeye hiç yeltenmeden, kapıya doğru yürümemi izlediler. Yıllar sonra, Larva'nın onlara da kendi rüyalarını gösterdiğini öğrenecektim. Gördükleri rüyaların içeriğini bilmiyorum ama hiçbir ebeveynin çağrıya engel olmaya kalkışmadığını biliyorum.

Elbette, günümüzde engel olmak isteyen çıkmaz.

"Dikkatli ol," dedi annem, ben kapıyı ikisinin de yüzüne kapamadan hemen önce.

Diğerleriyle eczanenin önünde buluşmak üzere sözleşmiştik. Hepimiz toplanınca, grup hâlinde kasaba meydanından, küçük gruplar hâlinde toplaşmış kasaba sakinlerinin arasından geçip, bizi koydaki köşke götürecek uzun yolu tırmanmaya koyulduk.

Güneş batmak üzereydi.

Önce dönme dolaba binmişler, *diyor Digby Amca.* O yükseklikten aşağıya, panayıra, Öcükondu'ya ve tepedeki mezarlıklarına bakmışlar. Kasabadan uzakta, sahil şeridinin yakınlarında eski, üç katlı, uzun süre önce terk edilmiş ve perili olduğuna inanılan bir köşk varmış. Yetişkin hortlaklar bile kasabaya yaptıkları nadir gece yarısı ziyaretlerinde oradan uzak dururlarmış. Ama bu manzaranın sadece bir parçasıymış.

Soğuk Su Panayırı kara toprağın üzerinde ışıktan bir çiçek buketi gibiymiş. Hepsinin sandığından çok daha büyükmüş. Teker dönüp kabinleri tepeye ulaşırken ve gecenin serin esintisiyle yıkanırlarken Wormcake tepelerindeki yıldızlar karşısında büyülenmiş. Daha önce yıldızları hiç bu kadar yakından görmemiş. Gözleri ona öğretilen yıldız takımlarını aramış –Eritme Tenceresi Takımyıldızı, Küflü Kral Takımyıldızı– ve ellerini başının üstüne kaldırıp parmaklarıyla üzerlerinden geçmiş. Kabinleri tekrar aşağıya inerken Wormcake gökteki alevleri kapmaya çalışıyormuş gibi görünüyormuş.

"Bir daha asla eve dönmeyelim," demiş Wormcake. Diğerleri onu duyduysa bile, hiç seslerini çıkarmamışlar.

Anne babalarının mezarlarla dolu tepenin altında Hitam Ayini-ni hazırlamakla meşgul olduğundan haberleri yokmuş. Çocukları özleyen olmuş mu? Bence olmuş olmalı. Ama kimse bu konuda bir şey yapamamış.

Sonra ne olmuş, çocuklar? Duymaya geldiğiniz asıl mesele ne?

Digby Amca, âdeta bir fıçı dolusu havai fişeğin üzerine yanan bir kibrit fırlatıyor. Hepsi bir anda patlıyor.

"Ucube gösterisi!"

"Ucube çadırı!"

"Ucube gösterisi, ucube gösterisi!"

Digby Amca metal kollarını kaldırıyor ve kavanozun altındaki hoparlörden bir kıkırdama yükseliyor. Cansız, yüzen başının etrafında baloncuklar alışılmışın ötesinde bir neşeyle kabarıyor ve bir an için, bu ifadesiz görüntüde neşe emareleri bulmanın sahiden mümkün olduğunu düşünüyorum. Az önce içlerinde ne denli bir gerginlik varsa, hepsi ucubelerin anlatılması vaadiyle bir kenara atılıveriyor. Bu duymayı bekledikleri şey.

Pekâlâ... Beni çok şaşırttınız, yahu. Hortlak tarihine dair başka şeyler öğrenmek istediğinizi sanıyordum. Tüm ataların adlarını öğrenmek istediğinizi... Veya tabutlardan nasıl gıda hasat ettiklerini öğrenmeyi... Çok enteresan bir işlemdir.

"Hayıır!"

Pekâlâ, pekâlâ. Madem öyle, ucubeleri anlatayım.

Hortlaklar, kapısında yaşlı bir adamın tahtadan bir tabelanın yanında iki büklüm dikildiği yeşil-beyaz çizgili çadırın önünde durmuş. Tabelada cart kırmızı boyayla şu koca, heybetli sözcük yazıyormuş: UCUBELER. Yaşlı adam sararmış gözlerle oğlanlara bakmış –bütün gece onlara doğrudan bakan ilk kişiymiş– ve şöyle demiş: "E? Gösteriyi seyretmeye mi, yoksa katılmaya mı geldiniz?"

Uzun parmağıyla tabelaya hafifçe vurup dikkatlerini tekrar oraya çekmiş. UCUBELER sözcüğünün altında daha küçük puntoyla,

zarif bir el yazısıyla yazılmış bir dizi sözcük varmış. DÜNYANIN EN GÜZEL DENİZKIZI, İKİ SURATLI DEV gibi sözcükler. Ve – doğru tahmin ettiniz– ORKİDE KIZ.

"İçeri buyurun, çocuklar. Aman, dikkat edin de sizi geri bıraksınlar."

Kapıdaki kuyruğa eklenmişler. İçerisi perdelerle üç odaya bölünmüş ve seyirciler, kapıda tek sıra olarak giriyormuş. Direklere fenerler asılmış, çadırın tavanı çapraz tellere dizili ışıklarla donatılmış.

İlk ucube kafesteki bir adammış. İki metre on santim boyundaymış, üzerinde yırtık pırtık bir pantolon varmış. Uykulu görünüyormuş ve pek zeki göründüğü söylenemezmiş. Epeydir tıraş olmamış, sakalı sağ yanağından ve gıdısından bir çalı gibi fırlıyormuş. Sol yanağının ve çene kemiğinin üzerindeyse benek benek uzamış ve bunun en büyük sebebi orada oluşmuş ikinci bir suratmış: Başın yanından aşağıya kayıp boyna kenetlenmiş gibi duran, sarkık ve yarı şekillenmiş bir yüz. Açılıp kapanan mavi bir gözü ve hemen yanında, diğer gözün olması gereken yerde burnu varmış. Ve boyunla omuz arasına konuşlanmış, kurumuş dudakları nemlendirmek için dışarı fırlamış küçük bir dilin içinden çıktığı koca, açık bir ağız varmış.

Kafesinin üstünde asılı duran tabelada, BRUNO: ÇOCUK YİYİCİ yazıyormuş.

Hortlaklar ikinci surata hayran kalmışlar, ama çocuk yeme kısmı onlara pek de kayda değer gelmemiş. Kendileri de bir sürü çocuk yemişler.

Sırada DÜNYANIN EN GÜZEL DENİZKIZI varmış. Bu biraz sinir bozucuymuş çünkü bir akvaryumun içindeymiş ve tabanında yatıyormuş. Kuyruğunun pullu derisi cama yapışıkmış ve başta, baktıkları şeyin koca bir sazandan ibaret olduğunu sanmışlar. Öbür ucundaki, kendini ziyaretçilerin bakışlarından sakınmak için iki büklüm duran insan gövdesini ancak bir süre baktıktan sonra fark etmişler. Gördükleri şey, omurgası esmer teninde tepecikler oluşturan bir kadın sırtıymış. Uzun siyah saçlar, başının etrafında bir ahtapotun yaydığı mürekkep bulutu gibi süzülüyormuş.

Nihayet bir sonraki bölmeye geçmişler ve ORKİDE KIZ'a gelmişler.

Çadırın arka tarafında, koca bir cam fanusun içinde duruyormuş. Aşağı yukarı sizin yaşlarınızdaymış, çocuklar. Üzerinde açık mavi bir elbise varmış ve kollarını bacaklarına sararak oturmuş, onu görmeye gelen insan kalabalığına bet bet bakıyormuş. Epey mutsuz görünüyormuş. İlk bakışta ucubeye benzemiyormuş; ona dair sıradışı görünen tek şey, yüzü boyunca, S şeklinde kıvrımlar hâlinde uzanan soluk kırmızı yaralarmış.

İnsanlar, hüsrana uğratan bir gösteri daha, diye düşünmüşler ve epey gerilmeye başlamışlar. Birisi ona bağırarak bir şey demiş ve paralarını geri istediklerine dair naralar atılmış.

Ama Wormcake ve dostları odaya girdiğinde her şey değişmiş. Orkide Kız, ilginç bir şey duymuş veya hissetmişçesine dikelmiş. Ayağa kalkıp kalabalığa doğru bakmış. Varlıklarını doğaüstü bir beceriyle sezinleyebiliyormuşçasına, bakışlarını neredeyse hemen hortlak çocuklara çevirmiş. Sonra, çocuklar, muhteşem bir şey olmuş. Hortlakların, kendisinin ve Öcükondu'daki herkesin hayatını sonsuza dek değiştirecek olan şey.

Suratı kırmızı çizgiler boyunca açılmış ve yüzünde capcanlı beyaz, mor ve yeşil yapraklar açmış. Anlayacağınız, bedeni yalnızca bir kılıkmış. Artık herkesin bildiği üzere, o bir insan kılığındaki göz kamaştırıcı bir çiçekmiş.

İnsanlar çığlıklar atmış, bakakalarak diz çökmüşler. Bazıları günışığını görmüş böcekler gibi kaçışmış.

Wormcake ve dostları da kaçmışlar. Kalabalığı yararak kaçıp geceye, dışarıya doğru koşmuşlar. Korkmamışlar; kaderin ağlarına takılmışlar. Wormcake ansızın âşık olmuş. Bunun dehşetinden ve güzelliğinden kaçmış.

Vardığımızda bizi kapıda karşılayan, Orkide Kız'dı. Uhrevi bir görünümü vardı. İnsan kılığındaydı ve yüzünü bölen soluk çizgiler akşamüstü ışığında capcanlı seçiliyordu. Aklıma, utanarak, annemin

ona dair çok sayıda tenkidinden biri geldi: "Onu makyajla kapaması şart. Araba kazası kurbanı gibi görünüyor. Kepazelik."

Fakat bizim gözümüzde o farklı, daha iyi bir dünyadan gelmiş bir ziyaretçi gibiydi.

"Merhaba, çocuklar. Evimize hoşgeldiniz. Bize katıldığınız için teşekkürler."

Seçme şansımız olmadığı –Larva'nın çağrıları yok sayılamazdı– aklımızın ucundan geçmemişti. Karşılamasıyla kutsanmış gibi hissetmiştik. Özel kılındığımızı ve Öcükondu'daki herkesin bize gıpta ettiğini biliyorduk.

Bizi bir misafir odasına götürdü –ardından yıllar boyunca şu anki gibi toplantıların düzenleneceği odaya– ve Digby Amca bize hikâyeyi anlatmak üzere bekliyordu. Onu kasabaya sık sık düzenlediği diplomatik ziyaretlerden tanıyorduk ve varlığı içimizi rahatlatmıştı. Orkide Kız iki yandaki iskemleye, kocasının yanına oturdu ve dinlerken el ele tutuştular.

Ben Christina Laudener'ın yanına oturdum. En büyükleri bizdik. Sevda mefhumu bize halen yabancıydı ama Bay Wormcake'le karısını el ele tutuşurken içimde bir sızı hissetmeyeceğim kadar yabancı değildi. Durdurulamaz bir akıntıya kapılmışım ve hayatım beni o anki ahvalimden katbekat yükseklere taşıyacak bir yolda sürükleniyormuş gibi hissetmiştim. Ben hikâyenin başkahramanıymışım ve bu ilk bölümümmüş gibi. Christina'nın da bu hikâyenin bir parçası olduğunu biliyordum. Ona göz ucuyla bakıp, bunu onun da hissedip hissetmediğini idrak etmeye çalıştım. Bakışımı fark etti ve bir kızdan o âna dek görmediğim, daha sonra da görmeyeceğim denli büyük bir tebessümle gülümsedi.

O tebessümün anısını gecelerin kör karanlığında bir fener gibi taşıdım. Şimdi bile utanarak anımsıyorum.

Larva duygusallığı tasvip etmez.

Hitam Ayini nedir, biliyor musunuz, çocuklar? *diye soruyor Digby Amca.*

Çocuklardan birkaçı başını sallıyor. Diğerleri ya soruyu cevaplamaya korktuklarından, ya da cevaplarının ne olması gerektiğinden emin olmadıklarından kıpırdamıyor.

Yüz yıl evvel, Soğuk Su Panayırı gecesinde, tepenin altında, hortlakların yaşı kemale ermiş. Sizin aksinize, hortlak ahalisi hayatının zirvesini geride bıraktığında bunun farkına varır. O noktaya gelindiğinde iki seçenek vardır: Daha büyük bir hortlak şehrine dahil olmak veya ölmek. Tepenin altındaki hortlaklar katılacak daha büyük bir şehir bulmamışlar ve birçoğu bunu zaten istemiyormuş. Küçük şehirleri yüzyıllardır ayaktaymış ve yorulmuşlar. Larva ihtiyarlara ölüm rüyasını bahşetmiş ve Hitam Ayini tertip edilmiş. Hitam Ayini, çocuklar, bir şehrin intiharıdır.

Sizler gibi ben de hortlak değilim. Bu törenin gerçekleştirildiğini hiç görmedim. Ama yine sizin gibi ben de Bay Wormcake'in Öcükondu ahalisine kapılarını açtığı kilisenin üyesiyim ve hayal edebiliyorum. Akıl almaz güzellikte bir manzara olduğuna inanıyorum. Ama Bay Wormcake'in o gece ayine katılmamış olmasına seviniyorum. Katılmış olsa bu kasabada neler olacağını biliyor musunuz?

Daha önce konuşan küçük kıza bakıyor. Ne dersin, tatlım?

Uzunca bir süre durup düşünüyor. "Bilmem. Hiçbir şey mi?"

Aynen öyle. Hiçbir şey olmazdı. Tıpkı Stubblegut'ın istediği gibi, çağırıldıklarında içeri dönerlerdi. Panayırı kaçırmış olurlardı. Ne Orkide Kız'la, ne ihtiyar Bruno'yla, ne de denizkızı ulusunun kaybolan kafile lideriyle tanışırlardı. Bendeniz hâlâ on altı mevkidaşımın yanında, tavan arasında, donmuş hâlde, kavanozdaki sıradan bir baş olarak duruyor olurdum. Hitam Ayini tepedeki bütün hortlakları silip süpürmüş olurdu, Öcükondu ahalisi de her şeyden bihaber kalırdı. Küçük kasabaları da bugün unutulmaya yüz tutan, yoksulluğa yenik düşmüş sıradan bir balıkçı kasabası olurdu.

Gelgelelim, olaylar şöyle gelişmiş:

Hortlak çocuklar o gece, küçük zihinleri az önce tanık oldukları tarif edilemez güzellikler karşısında allak bullak olmuş hâlde

çadırdan kaçmışlar. Sanki dünya göz alıcı bir jeot gibi çatlayıp açılıvermiş. İçleri içlerine sığmıyormuş. Hıncahınç dolu panayır meydanında, ne yapmaları gerektiğini düşünerek dikilmişler. Slipwicket ve Stubblegut kutlamak istemiş; bitirmedikleri kafakovuk maçı zihinlerini kurcalıyormuş ve oyuna geri dönme hevesi yerçekimi gibi üzerlerine çökmüş. Wormcake ise eski masallardaki bir prenses gibi hapsedilmiş, kendisinden ince bir cam katmanıyla ve iki yabancı kültür arasındaki aşılmaz uçurumla ayırılmış Orkide Kız'dan başka bir şey düşünemiyormuş.

Haberleri olmadan, inlerde Hitam Ayini tamamına ermiş ve hortlakların niyeti tanrılarına ilan edilmiş.

Ve Larva seslenmiş. Sırf bu çocuklara değil, tepenin altındaki şehirde bulunan tüm hortlaklara da. Bir onay titreşimiyle, işe koyulmalarını emreden sözsüz bir buyrukla.

Larva YAPIN demiş.

Ardından olanlar bir kazaymış. Hitam Ayininin Öcükondu sakinlerini hiç etkilememesi gerekiyormuş. Wormcake ve diğerleri evlerinde, ait oldukları yerde olsalarmış, Larva'nın buyruğu kendilerini yok etmelerine sebep olurmuş. Ama evlerinde değillermiş. Duydukları şeyi, yüreklerinden geçen arzuyu gerçekleştirmeleri için bir izin olarak algılamışlar. Onlar da yapmışlar.

Slipwicket en yakınındaki çocuğun üzerine çullanıp derisini kafatasından portakal kabuğu soyar gibi koparmış, birkaç saniye içinde sırf kemik kalıncaya dek yolmuş. Kendini ânın heyecanına kaptıran Stubblegut ona yardım etmeyi seçmiş. Parlak kan şeritleri havada, başlarının üzerinden yay gibi fışkırmış, yüzlerine sıçramış. Yağlı kafatasını bedenden sökmüşler ve Slipwicket'ın var gücüyle attığı tekmeyle, panayır meydanı boyunca seke seke, döne döne yuvarlanmış!

Wormcake, küçük, keskin parmaklarıyla yolundan çabucak çekilmeyi beceremeyen herkesin bacaklarını deşerek, tendonları yırtarak, dizkapaklarını çatlatarak, ardında sakatlanmış, kan revan içinde kıvranan insanlar bırakarak tekrar çadıra dalmış.

Her şeyden öte, tepedeki mezarlık çürük bir meyve gibi yarılmış. Altüst olan toprak öbeklerinin ve yıkılan mezar taşlarının altından beliren tünellerden, hortlakların helak olan şehrinin ruhları çıkmış: Kristalimsi gözleri ay ışığını yansıtan, çeneleri takırdayan, soluk, yanardöner kanatları göğü bir sinek kümesinin mukaddes uğultusuyla inleten, vızıldayan melekler.

İnsanlar bağrışıp kaçışmaya başlamışlar. Ah, ne ses ama! Senfoni gibiymiş. Bu Wormcake ve dostlarının aşağıdaki panayıra ilk kez baktıklarında, rüzgârın taşıdığı seslerini ilk kez duyduklarında umdukları şey buymuş. Bir hikâyenin, müziğin başarılarıyla beraber yükseldiği şanlı kahramanları gibi hissetmişler.

Slipwicket ve Stubblegut bir süre kafatasını tekmeleyerek aralarında paslaşmışlar ama bir çit kazığından sektiğinde şaşırtıcı derecede narin olduğu ortaya çıkmış. Elbette, yenisini bulmaktan başka çareleri yokmuş. Onlar da bulmuş ve bir kez daha hüsrana uğramamak için hazırlık yapmaya, koca bir yığın toplamaya çabucak karar vermişler.

Wormcake Bruno'nun kafesini açıp Orkide Kız'ın camdan fanusunu patlatmış ama öleceği korkusuyla, denizkızının akvaryumunu kırmaktan imtina etmiş. Zaman içinde onunla dostluk kurmuş olan Bruno, onu sırtlanıp usulca suya bırakmış ve denizkızı elini minnetle sallayıp gözden kaybolmuş. Bruno aralarına geri döndüğünde, hortlaklar onun boşuna Çocuk Yiyici olarak anılmadığını büyük bir zevkle keşfetmişler. Orkide Kız ise, mezarlığın uçuşan ruhları arkasında kara dumanlar gibi yükselirken, başında açmış çiçek yaprakları ay ışığını yakalayıp tuhaf bir fener gibi yansıtarak bir kenarda dikiliyormuş. Wormcake de yanında durmuş ve birlikte diğerlerinin hoplayıp zıplamasını, oynamasını izlemişler.

Ne güzel bir katliam! Ölümün uzun karanlığıyla boğulup kesilmeden önce ahenkle yükselen çığlıklar, bir leşin etrafındaki sinekler gibi panik hâlinde koşturan insanlar, o huzur dolu tabutlarda görülmeyecek cinsten, akıl almaz vaziyetlerde yerlere saçılmış cesetler...

İnsanların uçarı ahmaklıklarından ölümün vakur sessizliğine geçişini izlemek, Wormcake'in çabalarının yüceliğinden, seçimlerinin doğruluğundan emin olmasını sağlamış. Yuvasının ölümüne tanık olmuş ama bugüne bugün Larva'nın müridiymiş ve yuvası için hiç yas tutmamış.

İkisi orada, ölüm dört bir yanlarında çiçekler açarken ne konuşmuşlar? Eh, genç Wormcake Efendi bana hiç söylemedi. Ama birazını tahmin edebileceğimden eminim. İkisi, birbirlerine çok benziyorlarmış. Etraflarındaki herkesten çok farklılarmış, dünyevi tehlikeler karşısında korkusuzlarmış. Birbirlerinde kendilerinden bir şeyler fark etmiş olmalılar. Her halükârda, konuşmaları bittiğinde, karşılarına çıkan her ne olursa olsun beraber üstesinden geleceklerinden şüpheleri yokmuş.

Öcükondu'dan kendilerine doğru gelen meşaleli kafileyi fark eden, Orkide Kız olmuş.

"Köşke gidelim," demiş. "Peşimizden oraya gelmezler."

Ardından olanlar, çocuklar, herkesçe bilinir ve bu geceki hikâyemizin konusu değil. Orkide Kız haklıymış: Öcükondu halkı köşkten korkuyormuş ve peşlerinden gelmemişler. Wormcake ve dostları, içeride yeni bir hayat kurdular. Beni ve Donuk Meclis'in kalanını, tavan arasında tozla kaplı hâlde buldular; kütüphanedeki homunkulusu buldular; ve elbette, zaman içinde, eskiden burada yaşayan tuhaf, ihtiyar simyacının aralarında Orkide Kız'ın saklı geçmişinin de bulunduğu tüm sırlarını keşfettiler. Fakat her şeyden öte, bir aile kurdular. Nihayetinde Öcükondu'yla aralarında barışı bile sağladılar ve kasabalı insanlarla ilişkiler kurabilir hâle geldiler.

O gece, Öcükondu'da Soğuk Su Panayırı'nın düzenlendiği son geceydi. On dört çocuğun ölümünün ve bir canavar ailesinin eski köşke taşınmasının üzerine, kasaba sakinlerinin hevesi kalmamıştı. Ardından neredeyse bir nesil boyunca, mezrada neredeyse hiç kutlama düzenlenmedi. Wormcake ailesiyle kasaba sakinleri arasındaki ilişki, karşılıklı şüphe, yanlış anlama ve korku üzerine inşa edilmişti. Yavaş yavaş aşama kat edildi.

Otuz yıl sonra ilişkiler Bay Wormcake'in Kafakovuk Panayırı'nı başlatacağı kadar düzelmişti. Öcükondu'ya ilk kez geldiği, hayatının aşkını bulduğu, sonunda bugün hepinizin tanıdığı müşerref vatandaşa dönüşeceği bu kasabayla olan uzun ve hayırlı ilişkisinin başladığı ilk gecenin anısına.

Fevkalade, değil mi, çocuklar?

Evet, nihayet, sıra Larva'nın sizi buraya çağırma sebebine geldi!

"Çoğu yalan."

Bay Wormcake, Digby Amca çocukları peşinden misafir odasına götürdükten sonra bana böyle diyor. Dışarıda güneş batmış ve moraran gökyüzü, arkadan aydınlatılmış gibi görünüyor.

"Demek istediğim, bu hikâyeyi çocuklara uygun bir dille anlatıyor. Bazı detayları katmıyor. Örneğin, ucube çadırındaki o gece. Denizkızının etrafında toplanan insanlar ödümü koparmıştı. O odada vahşi bir hiddet vardı. O esnada ne olduğunu anlamamıştım. Daha çocuktum. Ama kara bir cinsel enerjiydi. Hayvani bir dürtü. Avuçlarını akvaryumuna vuruyorlardı. Ona bağırıyorlardı. Korkunç şeyler söylüyorlardı. Onu çıplak göremesinler diye sırtını dönüp iki büklüm olmuştu, bu da onları kızdırmıştı. Ona ulaşmak için camı kırmalarından korkmuştum. Bana sorarsanız onları durduran tek şey, yan odadaki yamyam Bruno'nun da bir şekilde kaçmasından korkmalarıydı. Bilmiyorum.

"Ve benim Orkide Kız'ı –Gretchen'ı– gördüğümde 'kaderin ağlarına takıldığıma' dair kısım. Palavra. O yaşta hangi çocuk sevdayı hisseder ki? Ödüm kopmuştu. Hepimizin ödü kopmuştu. Bir kız kılığında bir çiçek görmüştük. Ne düşünecektik ki?"

"Bu isim sizi bariz bir şekilde rahatsız ederken, Digby Amca'nın ondan Orkide Kız diye bahsetmesine neden izin verdiğinizi merak ediyorum."

"Gayet basit. Bu, onun ucube ismi. Ama siz insanlar bunu epey kabullenmiş görünüyorsunuz. Ben ne kadar 'İki Dirhem Bir Çekir-

dek Ceset' isem, o da o kadar 'Orkide Kız'dır.' Tanrı aşkına, benim cesede benzer bir hâlim mi var? Ama sonunda aralarına karışmaya karar verdiğimizde, bu isimleri kabullenmenin bunu daha kolay kılacağına inandık. Bilhassa, çocuklar seviyor. Biz de kullanıyoruz."

"Ondan bahsetmek zor geliyor mu?" Günah emareleri bulmak için deşeliyorum.

"Hayır," diyor, ama bunu söylerken uzaklara bakıyor. Arkasındaki lambanın ışığı kafatasını çevreliyor. Ama ondan bahsetmeye koyuluyor ve içimde bir huzursuzluk hâsıl oluyor. "Ona sorsanız, sizi onun bir kalede benim tarafımdan kurtarılmayı bekleyen bir prenses olduğuna inandırır. Efsaneleri pekiştirmeye yarasa da, bu doğru değil. Evet, o gece kurtarılmaya muhtaçtı, ama Bruno da öyleydi. Denizkızı da öyleydi. Digby, benim onlarla olan 'kaderimden' bahsetmiyor, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Külliyen yalan. Köşke gitmek istememiştik. Evimize gitmek istemiştik. Evimizin göklere saçıldığını, Hitam Ayini ile altüst olduğunu gördüğümüzde... Ödümüz kopmuştu."

Başımı sallıyorum. "Çocukmuşsunuz. O zamanki hisleriniz için kendinizi suçlayamazsınız."

"Anne babam için korkmuştum."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Bay Wormcake. Lütfen. Bunun sizin için, ah... Çok büyük tesiri olan, mühim bir an olduğunu anlayabiliyorum. Bu murdar hisleri yaşamak alışılmadık bir şey değildir. Ama dile getirerek onlara yenik düşmemelisiniz."

"Anne babamı geri istedim, Rahip."

"Bay Wormcake."

"Yaslarını tuttum. Oracıkta, herkesin gözü önünde, dizlerimin üstüne çöküp ağladım."

"Bay Wormcake, yeter. Durmalısınız."

Duruyor. Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. Koy dışarıda bir yerlerde, üzeri geceyle örtülü. Misafir odasının ışıkları manzara-

ya baskın çıkıyor ve kendi yansımamızı dışarıdaki suların üstünde, efendi hayaletler gibi görebiliyoruz.

"Beni şapele götürün," diyorum ona, sessizce.

Uzunca bir süre bana dik dik bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor. "Pekâlâ," diyor. "Benimle gelin."

Satranç masasının arkasındaki küçük kapıyı iterek açıyor ve dar, halılı bir koridora adım atıyor. Duvara sabitlenmiş lambalar soluk bir ışık veriyor. Asılı tablolar da var, ama ışık loş ve detaylarını seçemeyeceğim kadar hızlı ilerliyoruz. Fakat yüzler kurumuş görünüyor. Biri bir divana oturtulmuş, baştan aşağı örümcek ağlarıyla kaplı bir beden gibi görünüyor. Beriki pastoral bir manzara; insan kemiğinden yapılmış çitlerle çevrelenmiş bir höyük.

Koridorun sonundaki bir diğer küçük kapı, hususi bir şapele açılıyor. İçeri adım atar atmaz, çürümüş et kokusu burnumun direğini sızlatıyor. Sunağın yakınındaki bir dizi mum titrek bir ışık yayıyor. Sunağın üzerindeyse, teşhis edilemez bir et öbeğinin kanları gümüşten bir tabağın üzerine sızıyor. Küme küme sinekler, vızıltıları kulağı sağır ederek bir uçup bir konuyorlar. Arkalarındaki duvarda vitray pencereler, kalın perdelerle örtülü çok daha büyük bir pencereyi çevreliyor. Vitraylarda yakut rengi, kristalimsi gözleri parıldayan, boğumlu kolları rahmet sunarcasına veya bir kasap ziyafetinin üzerine konmaya hazırlanırcasına açılmış sinek kanatlı melekler resmedilmiş.

Sunağın önünde, yerde bir minder ve yanındaki masaya dayanmış bir kazma var.

Larva her yıl Kafakovuk Panayırı'na on dört çocuk çağırıyor. Yüz yıl önce, Soğuk Su Panayırı gecesinde, Öcükondu canavarların ve tuhaf, yeni tanrılarının rehberliğinde yeni bir kasabaya dönüştüğünde ölen on dört çocuğu temsilen. Çocukların hangi kıstaslara, hangi günahlara veya sevaplara göre seçildiğini sorgulamaksa beyhude. Çağrıları reddetmek mümkün değil. Bir tek solucanın tekrar tekrar sunulan öğretisi baki: Canlıların tamamı, uzun ve sessiz ka-

ranlığı kabullenecekleri biçime dönüşmeyi bekleyen, kıvranan bir kurtçuklar kitlesinden ibarettir.

"Kilise, hatıraların zapt edilmesini salık verir," diyorum. "Yas zayıflıktır."

"Biliyorum," diyor Bay Wormcake.

"Evliliğiniz. Eşinize ve dostlarınıza olan sevginiz. Bunlar, kovuğunuzdaki taşlar. Sizi yere doğru çekiyorlar."

"Biliyorum."

"Boşaltın," diyorum.

O da boşaltıyor. "Onu özlüyorum," diyor. O boş oyuklarla bana bakıyor, benimle o ödünç ağızla konuşuyor ve yemin ederim, gecenin başından beri ilk kez, yerin dibinden göz ucuyla görülen bir mum alevi gibi, titrek bir duygu ışıltısı görebiliyorum. "Onu çok özlüyorum. Onu özlememem gerekiyor. Bu günah. Ama onu düşünmeden edemiyorum. Artık yalanları duymak istemiyorum. Hikâyeleri duymak istemiyorum. Sahiden olanları hatırlamak istiyorum. O gece, panayırda birbirimizi hiçbir yönden tanıyamadık. Ufacık çocuklardık ve başımıza geleceklerden korkuyorduk. Kenarda durmuş, olan biteni izliyorduk ve korkudan kıpırdayamıyorduk. O süre boyunca birbirimize tek kelime etmedik. Birbirimizi sevmeyi çok sonralara, bu evde mahsur kalana dek öğrenmedik. Şimdiyse o gitti, nereye gittiğini bilmiyorum ve yine korkuyorum. Değişmek üzereyim ve neye, nasıl dönüşeceğimi bilmiyorum çünkü yuvam ben küçükken yok oldu. Kimse bana bir şey öğretmedi. Başıma geleceklerden korkuyorum. Karımı özlüyorum."

İtirafının vahameti karşısında afallıyorum. İsminin ve geçmişinin şanına kanmıştım; bu ânı, mevkiine yaraşır bir ağırbaşlılıkla karşılayacağını sanmıştım. Onun, bu terk edilmiş çocuk gibi mızmızlanan, çaptan düşmüş hükümdarın karşısında duruyorum ve tiksinme hissine yenik düşüyorum. Bunun kaynağını bilmiyorum ve kuvveti ödümü koparıyor.

"Ama olmaz," diyorum, zincire vurulmuş bir köpek gibi öfkemle. "Buna hakkınız yok. Onu özlemeye hakkınız yok."

Bana dik dik bakıyor. Ağzı açılıyor, ama sözünü kesiyorum. Sunağın üzerinden sulu et öbeğini kaptığım gibi suratına fırlatıyorum. Soğuk sıvılar parmaklarımın arasından, bileğimden aşağı akıyor. Sinekler deliye dönüyor, yüzümden sekip, sürünerek burnuma giriyorlar. "Bu sizin yarattığınız dünya! Bunlar da kuralları. Fikrinizi değiştirmeye hakkınız yok!"

Elli yıl önce, Digby Amca hikâyesini bitirip nihayet Birinci Kafakovuk Panayırı'nın kapılarını açtığında, ışıklar etrafımızda fırıl fırıl dönerken, tatlıların ve kızarmış yiyeceklerin kokuları burnumuzun direğini sızlatırken, hepimiz koşa koşa yepyeni panayır meydanına fırlamıştık. Korkunun ve umudun verdiği hırstan güç buluyorduk. Ölümün ağzını açıp peşimize düştüğünü biliyorduk ve her bir ânın bedenlerimizi kor alevler gibi yakıp geçtiğini, bizi göklere çıkardığını, geriye yalnızca ruhlarımız kalıncaya dek yonttuğunu hissediyorduk. İkinci kapının salınarak açılışını duyduk ve canavarlar vahşice bir kovalamaca için panayır meydanına fırladığında çığlık attık: yamyam çocuklar, ay ışığı huzmeleri üzerinde koşmak üzere üretilmiş köpekler, insan bedenli ceset çiçekler, uzun adımlarla koşan laboratuvar kaçkını garabetler. Hava leş gibi korku kokuyordu. Minik Eddie Brach önümdeydi ve hiç düşünmeden gömleğinin kolundan tuttuğum gibi çekiştirip yere devirdim ve hemen ardından yere serilmiş bedeninin üzerinden sıçradım. Çizgi filmlerden fırlamış bir şaşkınlıkla sızlandı. Canavarlar onu kaptığında, kanının gömleğimin sırtına sıcak bir sel gibi sıçramasını hissettim, neşe ve rahatlama hissiyle güldüm. Christina'nın yükselen bir kabine atladığını görüp peşinden gittim. Kapıyı çarparak kapadık ve dünyanın altımızda kanamasını izledik. Kalplerimiz akkor olmuştu ve birbirimize sımsıkı kenetlendik. Altımızda bir yerlerden bir şeyin, "Kovuğunu boşalt, kovuğunu boşalt," diye tekerleme söylemesini ve peşi sıra çatlayıp yarılan kafataslarının tok *küt!* seslerini duyduk. Beraber güldük. Yaşamın cayır cayır ateşini iliklerimde hissettim. Her bir vaadin yerine getirileceğini biliyordum.

O gece aramızdan altı kişi hayatta kaldı. Bunlardan dördü –bu deneyimle vecd olanlar– Manastır'a girdiler. Biz hayatımızı Larva'ya

adadık, sessiz sakin, münzevi bir hayat sürdük, bedenimizi ve zihnimizi çürüme vaktine hazırladık. Dinimizi yaydık, sayımızı artırdık. Her yıl panayırdan sağ çıkanlar, vazifemizde bize katıldılar. Hep beraber, Öcükondu'yu solucanın yoluna sevk ettik.

Ama bu mızmızlanan yaratığın karşısında dururken kendimi, gözleri açık bir Kuzey Atlantik grisi olan, sarı saçları omuzlarına çarpan bir dalga gibi dökülen Christina Laudener'dan başka bir şey düşünemez hâlde buluyorum. Biz çocuktuk. Sevgiden hiç anlamazdık. Veya en azından, ben anlamazdım. İçimde kök salan şeyin ne olduğunu ancak uzun yıllar sonra, hayatı onu başka bir yola sürükleyince ve ben yeraltı kilisesinde oturup, etin eriyip sıvıya dönüşünü izleyince, sıcaklığa veya nazik bir elin dokunuşuna dair ümitlerim donup yok olana dek tefekkür edince anlayacaktım.

Nasıl bir hayat sürdüğünü hiç öğrenmedim. Ama Manastır'a girmemişti. O göz kamaştırıcı ânı hepimizle beraber o da yaşamıştı, ama bundan farklı bir ders çıkarmıştı.

"Tüm bunlar yalan mı diyorsunuz?" diyorum. "Onlara inanmıştım. Her birine inanmıştım."

"Gretchen yalan değildi. Buradaki yaşantımız yalan değildi. Muhteşemdi. Allanıp pullanmasına gerek yok."

Kendi hayatımı düşünüyorum; bir insana göre fazla uzun, soğuk yeraltı hücrelerinde geçen hayatımı. Koca ömrümü. "Larva yalan değildir," diyorum.

"Hayır. Kesinlikle değil."

"Sağ çıkmamalıydım. Ölmeliydim. Eddie'yi yere ittim. Eddie yaşamalıydı." Gözyaşlarının birikmeye çalıştığını hissediyorum ama akmıyorlar. Akmalarını istiyorum. Aksalar, bir şekilde daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. Ama ben uslu bir çocuk oldum: Kendi kahrımı öldürmek için çok fazla uğraştım. Sonunda ona ihtiyaç duydum, ama yeteri kadar yok. Larva, haddinden fazlasını almış.

"Olabilir," diyor Wormcake. "Ama artık hiç önemi yok."

Ayağa kalkıyor, pencerelere doğru yürüyor. Perdelerin arkasındaki bir kordonu çekiyor ve kayarak açılıyorlar. Güzel, çiçek dür-

bününü andıran bir ışık odaya doluyor. Yetmişinci Yıllık Kafakovuk Panayırı, pencerenin ardında, köşkün bahçesinde boylu boyunca uzanıyor: fırıl fırıl dönen atlıkarıncalar, yokuş yukarı tıkır tıkır tırmanan bir hız treni, kıvılcımlar saçan çarpışan arabalar... Hepsinin tepesinde dönme dolap dönüyor, göğe sarı, yeşil ve kırmızı ışıklar saçıyor.

Yanına, pencerenin önüne gidiyorum. "Oraya inmek istiyorum," diyorum, parmağımı cama dayayarak. "Bir şans daha istiyorum."

"Bu panayır artık sizin değil," diyor Wormcake. "Artık benim de değil. Onların."

Kafatasının üzerindeki protez ağzı çekiştiriyor, bağlarını koparıp yere fırlatıyor. Dil, çekiştirilen bir organ gibi döneniyor ve sinekler açgözlülükle üzerine üşüşüyor. Belki kahrını dillendirmezse artık hissetmeyeceğine inanıyordur.

Belki de haklıdır.

Üzerine sinekler üşüşmüş eti ellerimden alıp, koca bir ısırık alıyor. Bana da teklif ediyor: Takdis. Bu hareketindeki nezaketi anlıyorum. Kabul edip ben de bir ısırık alıyorum. Bu, bizim yarattığımız dünya. İki gözüm iki çeşme ağlıyorum ve kemikli eliyle yanağıma dokunuyor.

Sonra eti sunağın üzerine geri koyup yanında diz çökerek yerini alıyor. Başını vızıldayan etin yanına koyuyor. Kazmayı alıp sivri ucunu, dünyanın tüm zehirlerinin içinde toplanıp onu yavaşlattığı, ona yük olduğu kafatasına dayıyorum. Zihnimde yerini sabitlemek için ucunu orada tutuyorum ve sonra kazmayı başımın üzerine kaldırıyorum.

"Kovuğunu boşalt," diyorum.

Altımızda bir kapı açılıyor ve çocuklar var güçleriyle koşarak dışarı fırlıyorlar. Sinirli kız çıkıyor. Mızmız, kısa saçlı oğlan çıkıyor. Kollar ve bacaklar zonkluyor, giysiler rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyor. Canavarlar salındığında, grubun ortasındalar. Bir şansları var.

Az da olsa bir şansları var.

GIRTLAK

1.

Mix'in tuhaf ihtiyar piçi terk etmesine ramak kalmıştı. Çok yavaş, çok sakar, çok gürültücüydü. Oyuk Şehre girdiklerinde, daha ilk sokağı aşmadan Arabacılardan birinin dikkatini çekmişlerdi ve Mix'in deneyimlerine göre, önlerinde elinizi şaklatsanız ruhları duymazdı. Fakat burada *deneyim* kilit sözcüktü. Mix'te vardı, onda yoktu ve adam muhtemelen bu yüzden ölecekti. Kendi ölümünün de bu yüzden olmasına izin verecek hâli yoktu.

Onu çekip bir kameriyeye soktu ve yaratık tüyler ürpertici el arabasını iterek geçene kadar sessizce beklediler.

"Dinlenmeye ihtiyacın var mı?" dedi.

"Hayır, dinlenmeye ihtiyacım yok," diye çıkıştı. "Devam edelim."

Mix on yedi yaşındaydı ve ellisini devirmiş herkes ona mazur görülemez derecede yaşlı gelirdi, ama bu adamın bu ölçüte göre bile epey yaşlı olduğunu tahmin ediyordu. Uzun süredir terk edilmiş olduğundan çerçöp kaynayan sokaklarda pek güçlük çekmeden yürüyebilecek kadar zindeydi, ama adamın yüzünün kasıldığını, alnındaki ter parıltısını görebiliyordu. Ve yaşlı bir adama göre takdiri hak eden bu tempo, Oyuk Şehirde hareket etmeyi yeğlediği hızın yanında devede kulak kalırdı. Parasını alarak aptallık etmişti ama hep aptal bir kız olmuştu. Kime sorsanız söylerdi.

Köşeyi döndüler ve son kontrol noktası da –penceresinden bir fenerin ışığı süzülen küçük, tahtadan kulübe– gözden kayboldu. Yüz kilometre uzakta olsa bile bir şey değişmezdi. Etraflarında camları kırık, içleri kapkaranlık binalar bulutlu göğe doğru boylu boyunca yükseliyordu. Küçük dükkânların kapıları, gevşek ağızlar gibi açık duruyordu. Kaldırımlar kırık camla bezeliydi. Gazete parçaları, yırtık pırtık giysiler ve kanlı et öbekleri asfaltın üzerine saçılmıştı. Arabalar son nefeslerini verdikleri yol kenarlarına sıra sıra dizilmişlerdi. Elbette, yaşam burada hâlâ sürüyordu: sıçanlar, hamamböcekleri, vahşi kedi ve köpekler; hatta bir keresinde harap olmuş mahallede daha güzel bir rüyadan bir sahne gibi dolanan bir anne ayıyı ve peşine takılmış yavrularını görmüştü. Ortalık yaşam kaynıyordu. Ama artık hiç insan yoktu. En azından eskiden insan denince aklına gelen biçimde.

"Yüce Tanrım," dedi adam ve durdu. Kamburunu çıkararak, yüzü ölü bir adamın yüzü gibi sarkık, ayak sürüyerek sokağın ortasına yürüdü. Gözleri etrafı taradı, etraftaki her şeyi zihnine kazıdı. Çelimsiz, yalnız ve korkmuş görünüyordu – ki Mix onun tam da böyle olduğunu düşünüyordu. Adam ona anne babasının son günlerinde, etraflarındaki dünya değişirken, bu yeni ve korkunç hâle dönerken apışıp kaldıkları hâlini hatırlatıyordu. "Şu yaptığına bak," demişti babası. Bir şekilde bunu başlarına getiren oymuş gibi.

Peşinden gitti, bileğinden tuttu ve onu nispeten daha gölgeli olan kaldırıma geri çekti. "Tüm bunların yaşadığın yerden sadece birkaç sokak ötede olmasına inanmak güç, ha?"

Adam yutkundu, başını salladı.

"Beni dinle, tamam mı? Beni dinleyeceksin, dediğimi yapacaksın. Sokağın ortasında yürümek yok. Ses çıkarmayacağız, yola devam edeceğiz ve dikkat çekmeyeceğiz. Başımızı derde sokarsan seni burada dımdızlak bırakıp gitmeyeceğimi sanma. Beni anladın mı?"

Adam bileğini kızın elinden çekip kurtardı. En azından lütfedip utanmış görünüyordu. "Kusura bakma," dedi. "Ayrıldığımdan beri

ilk defa görüyorum. Ve o sıralar her şey... Her şey... Kaostan ibaretti. Her şey karman çormandı."

"Evet, anlıyorum." Hikâyesini dinlemek istemedi. Herkesin bir hikâyesi vardı. Trajedi, bir süre sonra can sıkmaya başlar.

Oyuk Şehir aslında bir şehir değildi, eskiden Fleming ve Güney Kensington mahallelerine dahil olan bir dizi bloktan ibaretti ve bu kendine mahsus kimliği son birkaç ayda kazanmıştı. Gayriresmi adı, boş oluşundan geliyordu: Her bir bina ya tahliye sebebiyle, ya da Cerrahlar'ın çalışmalarıyla insan yaşamından yoksun kılınmış boş birer kabuktu. Müteessir mahallenin çevresindeki şehirde bile hava, üzerine daimi kara bulutlar çökmüşçesine kül grisine döneli çok olmuştu. Şehrin diğer kısımlarında lambalar gece gündüz yanıyordu; ama burada yanmıyordu. Elektrik haftalar önce kesilmişti. Buna rağmen, ışık halen tek tük oyuktan, mahalleye girmeye tenezzül edenlerin göremediği bir yerlerde süren hummalı bir çabayla ocaklar körükleniyormuşçasına süzülüyordu.

Mix eskiden buraya bir kilometreden az mesafede yaşıyordu; bir gün, hiçbir şey hissetmeyeceğine inanarak eski evinin yanından geçmişti. Ama o sevgisiz yerin yankıları hâlâ kulağında çınlıyordu. Anne babası yıllar içinde, birbirlerine ve öz evlatlarına sırt çevirmelerine sebep olacak ne denli bir ıstırap çektilerse, o kırık pencerelerden hâlâ kulağına fısıldıyordu.

Değişim baş gösterdiğinde, ona bir nimet gibi gelmişti.

"Karşımıza görmenin zor geleceği şeyler çıkacak," dedi. "Buna hazır mısın?"

İhtiyar tiksinmiş görünüyordu. "Bir çocuğun bana neyi görmenin zor geleceğiyle ilgili nutuk çekmesine ihtiyacım yok," dedi. "Benim neler gördüğüme dair en ufak bir fikrin yok."

"Peki, her neyse. Balatayı sıyırma, yeter. Acele et."

Mix güneş battıktan sonra burada olmak istemiyordu. Beş saatleri kaldığını hesaplamıştı. Bu da ihtiyar piçin aradığı kişiyi bulmasına veya –daha büyük olasılıkla– bulunacak kimsenin kalmadığını idrak etmesine yeter de artardı.

Kaldırımdan, çabucak ama sessizce yürümeye devam ettiler. Köşe başından yağlanmamış tekerlerin ritmik gıcırtısı ve ona eşlik eden, minyatür bir çocuk korosu gibi hep bir ağızdan tiz bir nota tutturmuş bir dizi küçük ses geldi. Mix onu durdurmak için elini kaldırdı. Adamın dikkati dağılmış olsa gerek; tökezleyerek durmadan önce Mix'e bodoslama çarptı. Mix adamın göğsünün cılızlığını, kemiklerinin bir serçenin kemikleri gibi kırılgan olduğunu hissetti. Suçluluk hissi, uzun zaman önce gömülmüş bir kaynaktan yüreğine akın etti: Onu hangi akla hizmet bu manyakça ayak işini görmeye buraya getirmişti? (Babası olsa, *Aptal kız,* derdi. *Aptal kızın aptal saptal işleri.*) Hem bu işin, hem de işin peşine düşen bu adamın sonu kötüydü. Ona hayır demeliydi. Er geç başka bir müşteri çıkardı. Fakat Oyuk Şehir ziyaretinde rehberlik etmesi için para verenlerin sayısı günbegün azalıyordu ve müşterileri, ya ölümüne sebep olacak adrenalin müptelaları ya da –daha da beteri– kulak kabarttığı bir tür ilahi çağrıdan ötürü burada olup bitene tanıklık etmeyi kendine hak gören, kafayı dinle bozmuş tipler veya sanatçılar oluyordu. Benmerkezciliğin bu cinsi muğlak, izah edilemez bir biçimde ağırına gidiyordu. Birkaç hafta önce bir şaire rehberlik edip onu mahallenin ortasına kadar getirmişti ve adam hararetle, kendini beğenmiş bir edayla defterine notlar alırken neredeyse sıvışacaktı. Bu dürtüsü sandığından çok daha güçlüydü; adamın kendisine seslendiğini, Cerrahlar dilini koparana veya başka amaçlara alet edene dek ne kadar duyacağının hayalini kurmuştu.

Şairi bırakıp gitmemişti ama içinde, doğanın zayıf olana haddini bildirdiğinde bunu kutlayan bir hayvan yaşadığını öğrenmişti. O hayvana kıymet vermeye başlamıştı. O hayvan sayesinde hayatta kalacağını biliyordu.

O anda içinde ansızın hâsıl olan suçluluk hissi hem beklenmedik hem de nahoş bir histi. Yatışmasını bekledi.

Bir el arabasının burnu binanın köşesinden belirdi, peşi sıra yüklü kasası ve ağır ağır, yalpalayarak dönen tahta tekerleri çıktı.

Araba, bazılarından iki kolun da uzandığı, çoğunda onun da olmadığı fakat her birinin devrilip akları ortaya çıkmış, küçük kılcal damarları beti benzi atmış gri tenlerin ortasında pırıl pırıl seçilen gözleriyle; oval şeklinde kıvrılmış, o Tanrı'nın katedrallerinde duyulabilecek denli yürek burkan güzellikteki, tek, mükemmel notayı çıkaran ağızlarıyla başları halen yerli yerinde olan gri, deşilmiş gövdelerle doluydu. Sonra yürümesine güçbela yetecek kadar kıkırdak ve kemik ihtiva eden, morarmış ve harap olmuş çıplak bedeniyle Arabacı karşılarına çıktı. Yüz derisi kafatasının üzerinde pörsümüştü ve başının tepesinden sarkan uzun, siyah saç öbekleri esintiyle saman gibi hışırdıyordu. Başını çevirdi ve o gün ikinci defa, kendilerini bir Arabacı'nın bakışıyla yerlerine mıhlanmış hâlde buldular. Bu seferki hareket etmeyi kesmiş, yüzlerini zihnine kazıyormuş veya görüntülerini şeytani bir hat aracılığıyla uzaktaki bir havsalaya aktarıyormuşçasına onlara doğru eğilmişti.

Mix, bakışları Arabacı'ya kilitlenmiş hâlde elini arkaya uzatıp ihtiyarı bileğinden yakaladı. "Kaçmalıyız," dedi.

2.

Köpek gitmişti. Carlos bunu bir anda fark etti ve yerçekimine yenik düştü; bu o kadar ani ve katıksız bir yaşlılık hissiydi ki, oracıkta ölmeyi bekledi. Mutfağın zeminine baktı ve düşse bir yerini incitir mi diye merak etti. Bunun yerine iskemleyi masanın yanından çekti ve üzerine yığıldı. İçinde göğsünde devinen, dile getirilemeyecek denli büyük bir hüzün hâsıl oldu. Ortadan ikiye çatlayacakmış gibi hissetti.

Maria on beş yıldır onunlaydı. Hırpani bir itti, burnu gri, gözleri çapaklıydı. Ömürlerinin son düzlüğünü birlikte aşıyorlardı. Carlos hiç evlenmemişti; yalnızlığına o kadar alışmıştı ki, sonunda bir insanın ona yoldaşlık etmesi fikri bile onu gerer, yorar hâle gelmişti. Özgürlüğü için savaş vermek zorunda kaldığı da yoktu; başkalarına karşı kininden değil, sırf antikalıklarına katlanmaya gönülsüz olduğundan, yaşlandıkça daha soğuk ve ketum bir mizaca sahip olagelmişti. İnsanların yaşlandıkça güneşte bırakılmış eski plaklar gibi eğrildiğine ve bunu beraberce yapıp birbirlerine uygun bir şekilde eğrilmedikleri sürece, er geç başkalarına uyum sağlama yetisinden yoksun kaldıklarına dair bir teorisi vardı.

Velhasıl, Maria'yla, o muhterem ihtiyar hanımla beraber yaşlanmıştı ve tek istediği, tek ihtiyaç duyduğu oydu.

Fleming'de yer sarsılmaya, geceler hem komşuların hem de yabancıların çığlıklarıyla inlemeye ilk başladığında o ve Maria, dairesinde birbirlerine sokulmuşlardı. Carlos cılız, çilli ellerini beysbol sopasına kenetlerken, Maria yanında tüylerini kabartıp ulumuştu. Hep ziyaretçilerden korkan, yüksek sesli bir takırtıda yatağın altına apar topar kaçan uysal bir köpekti, ama o anda mangal yüreğinin

farkına varmış, dudakları sararmış dişlerinin üzerinden sıyrılarak, o kapıdan girecek şey her neyse o yaşlı, çelimsiz bedeniyle üzerine çullanmaya hazır hâlde Carlos'la kapının arasında dikilmişti. Carlos'u dışarıda her ne varsa korkulacak bir şey olduğuna dışarıdan gelen çığlıklardan öte, onun bu hâli ikna etmişti.

İkinci gece kapı bir tekmeyle açıldı ve dairesine parlak ışıklar saçıldı, adamların buyurgan sesleri elle tutulur bir şeymiş gibi odaya doluştu. Maria'nın bedeni baştan aşağı titredi, korku ve öfkeyle irkildi, çatlak sesiyle onları geri itercesine havladı, ama Carlos onların tahliye ekibi olduğunu fark ettiğinde kollarını köpeğe dolayıp sımsıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı. "Sorun yok, bebeğim. Sorun yok, anacığım, sakin ol, sakin ol."

Sakinleşti, ama hâlâ zangır zangır titriyordu. İçlerinden biri utanmadan hüngür hüngür ağlayan polisler, Tanrı'ya şükür, köpeği yanına alması konusunda sorun çıkarmadan ikisini de apartmanın girişine park edilmiş minibüse soktular. Bir el onu üzerlerinde pijamalarıyla birbirlerine sokulmuş oturan, ödü kopmuş birkaç komşusunun yanına itekleyip kapıyı arkasından çarpmadan önce, göz ucuyla sokağa doğru baktı. Gördüğü şey imkânsızdı. Yalnızca bir sokak ötede, tekinsizce, bir geyik edasıyla karşıdan karşıya geçen, boyu iki buçuk metreyi aşan, bir avuç çöp gibi sıska bir adam. Sodyum lambalarının ışığında, bir çocuğun resmettiği bir kâbus gibi ifadesiz ve belli belirsiz bir siluetti. İki sokak lambasının arasına ince, kanlı bir parşömen gibi görünen bir şeyi geriyordu; parşömenin bir ucundan, acı içinde bir hayvan gibi, dirseği tekrar tekrar bükülen bir insan kolu uzanıyordu.

Komşularına baktı ama hiçbirinin ismini bilmiyordu. Zaten konuşmuyorlardı.

Sonra minibüs kıpırdanıp harekete geçti, sadece beş yüz metre kadar öteye, bir dizi kontrol noktası ile barikatın ve silahlı memurlardan oluşan ekiplerin ardına doğru olağanüstü bir hızla fırladı.

Carlos ve köpeğine, kuşatılmış mahalleden tahliye edilebilen di-

ğer mahalle sakinleriyle beraber, izbe bir mahalledeki binalardan –yaşadıkları daireden daha da ufak– küçük bir daire tahsis edildi. Bina aşırı kalabalıktı ve müteakip aylarda, halihazırda binada oturanlar yeni gelenleri anlayıştan hasede, hatta düpedüz öfkeye kadar varan türlü türlü tepkilerle karşıladılar. Yeni sığınmacılar da yeni ev sahiplerine aynı şekilde cevap verdi.

Kimse Güney Kensington ve Fleming'de tam olarak neler olduğunu bilmiyordu. Evsiz, çete üyesi veya ne idüğü belirsiz bir grup çocuğun insanlardan mahalleye girip birilerini veya geride bırakılmış ziynet eşyalarını aramak için para aldığına, hatta bazen insanlara refakat edip eski evlerine götürdüklerine dair söylentiler yayılmıştı. Bu tür hareketlere mani olmak için ufak tefek çabalar gösterilmiş olmasına karşın, bu küçük sektör büyümeyi başardı. Bu iş Carlos'un midesini bulandırıyordu; şartlar ne olursa olsun, hep para kazanmaya hazır birileri çıkıyordu.

Fakat bu çocuklar sayesinde, eski mahallenin dönüşüme uğradığına, el arabası iten veya koca arabalar dolusu enkaza dönmüş insan parçaları taşıyan acayip yaratıkların sokaklarda kol gezdiğine, boş sokaklardan yükselen tuhaf müziğe, insanları tuhaf biçimlerde birbirine diken –daha sonra Cerrahlar olarak anılagelecek– uzun boylu yaratıklara dair haberler yayıldı. Binalar boştu, bazıları geriye kabukları hariç hiçbir şey kalmayıncaya dek içleri oyulmuşçasına, tamamıyla boşaltılmıştı. Gizlice içeriye sızan çocuklar buraya Oyuk Şehir demeye başladılar ve bu isim üzerine yapışıp kaldı. Carlos'un nefret ettiği bir diğer şey de buydu. Eski mahallelerin adları vardı. Tarihleri vardı, orada geçmiş ömürler vardı. Çizgi romanlardan fırlamış aptalca bir takma adı hak etmiyorlardı. Bir zamanlar insanlığa aitlerdi.

Mahallenin üzerine gri bir pus çökmüş, çevresindeki şehrin büyük bir kısmını kaplayıncaya dek yavaş yavaş yayılmıştı. Carlos, insanların eski mahallelerin dönüşümüne bu denli hızlı alışmasının sebebinin bu olduğuna inanıyordu. Umursamazlık ot gibi kök sal-

mıştı. Polis barikatları kaldırmamıştı fakat başlarında ilgisiz memurlar duruyordu ve çocukların keşif çabaları nispeten artmıştı. Ordu hiç müdahil olmadı. İzbe binalarda kalan kimse, ordunun çağırılıp çağırılmadığını bile bilmiyordu. Haberlerde buna dair hiçbir şey yoktu. Şehir âdeta, uyanıp anlatıncaya veya uykusunda ölünceye dek kimsenin fark etmeyeceği, kendine has bir kâbustan mustaripti.

Carlos, tüm bunların arka planda sürüp gitmesine razı oldu. Uyumlu bir mizacı vardı ve bu perişan ortamı kabullenmesi pek uzun sürmedi. Gürültülü, kaotikti, duvarlar inceydi ama eski dairesinin de bundan aşağı kalır bir yanı yoktu. Ses içini rahatlatıyordu; hiç arkadaşı olmasa da, insanların yakınında olmak yüreğini hafifletiyordu. Maria onunla kalmış olsaydı, oracıkta, memnuniyete olabildiğince yaklaştığı bu hâliyle ölüp gidebilirdi.

Maria'nın gittiğini neredeyse ânında, yatağından apar topar kalkıp dairenin kapısını aralık görmeden çok önce fark etti. Yokluğunu odaya çökmüş bir havasızlık gibi hissedebiliyordu. O anda, eski evine gitmiş olabileceğinden şüphelendi. Ama sebebini bilmiyordu. Orada onu çağıran bir şey mi vardı? Kafası mı karışmıştı? Orası Maria'ya, ona geldiğinden daha mı mânâlı geliyordu? Yokluğu ona neredeyse bir ihanet, kalbini oyan bir mızrak gibi gelmişti.

Ama söz konusu Maria'ydı. Gidip onu bulacaktı. Onu eve getirecekti.

Eski mahallenin sınırında her şey laçkalaşmıştı. Polisler kontrol noktalarını topyekûn terk etmiş gibi görünüyordu; artık sadece şu çocuklar vardı, derme çatma kulübelerde yaşıyor, civardaki yerleşkelerden, hatta müteessir bölgeden yağmalanmış şiltelerde uyuyor, kolilerden, valizlerden ve okul çantalarından bulduklarıyla hayatta kalıyorlardı.

Kendisiyle muhatap olmaya razı birini bulmak epey vaktini aldı. Onunla uğraşmayı fazla riskli bulduklarını biliyordu: yaşlı, yavaş, hassastı. Ama sonunda kendisiyle muhatap olacak birini buldu:

Dazlak kafalı, lacivert bir kapüşonlu ve kot giyen, kendine Mix diyen bir kız. Saçma sapan bir isimdi; bunu niye yapıyorlardı ki? Niye kendileri olmakla yetinemiyorlardı? Carlos'un teklif ettiği üç buruşuk yirmiliği gözüyle tartıp, gönülsüzce kabul etti. Ona sırtını döndü, uyku tulumunun yanında sakladığı bir kutuya elini sokup birkaç su şişesini, bir ilkyardım çantasını ve çakıya benzer bir şeyi sırt çantasına istifledi. Toparlanırken Carlos'u sorguya çekti.

"Ne arıyoruz?"

"Maria," dedi.

Durdu, dönüp küçümsemeye benzer bir ifadeyle gözlerini ona dikti. "Öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Öldüğü falan yok."

"Orada olup bitene dair en ufak bir fikrin var mı?"

Sokak lambalarının arasına o seğiren insan parşömenini gerdiren –Cerrahlar'dan biri olduğunu düşündüğü– uzun boylu adamı anımsadı. "Tabii," dedi. "Cehennem."

"Ne sikim olduğunu kimbilir? Ama orada hayatta kalan yok. En azından, kurtarılabilecek hâlde kimse yok. "

Yüreğini şişiren bir sabırsızlığa yenik düşmek üzereydi. Mecbur kalırsa tek başına giderdi. Burada dikilip bir veledin kendisini küçümsemesini çekemezdi. "Beni götürecek başka birini mi bulayım?"

"Hayır, ben yaparım. Ama kurallarıma uyacaksın, tamam mı? Sessiz kal ve sürekli hareket et. Kaldırımlardan asla ayrılma ve mümkün olduğunca duvarlara yakın dur. Büyük gruplar hâlinde gezmiyorlarsa veya ortalığı velveleye vermiyorlarsa, genelde başıboş gezenleri görmezden gelirler. İçlerinden biri seni fark ederse kıpırdamadan dur. Genelde geçip giderler."

"Ya gitmezlerse?"

"O zaman bir yolunu düşünürüm. Ne sikim dersem harfiyen yapacaksın." Devam etmeden önce bunu tasdik etmesini bekledi. "Ve şu Maria veya her kimse, öldüğünü anladığımızda siktir olup gideceğiz. Hem de hemen."

"O ölmedi."

Mix sırt çantasının fermuarını kapadı ve omzuna attı. "Peki, tamam. Herhalde kendini bir filmin kahramanı falan sanıyorsun. Değilsin. Kötü bir karar veren ihtiyarın tekisin. Beni dinle. *Ben* öldüğünden emin olduğumda giderim. Benimle gelirsen, sağ salim dönmen için elimden geleni yaparım. Geride kalacaksan, keyfin bilir."

"Peki. Artık gidebilir miyiz?"

"Tamam, gidelim. Nereye bakacağız?"

"Eve. Eve gitmiştir." Ona adresi verdi.

Mix iç geçirdi. "İhtiyar, o bina oyuldu. İçeride hiçbir şey yok."

"O orada."

Mix sırtını dönerek başını salladı. Bir anlamda, işi çoktan bitmişti. "Sen bilirsin."

3.

Mix, Carlos'u sağa sola çekiştirdi, haftalardır panik hissine bu kadar yaklaşmamıştı ve apar topar geldikleri yöne döndüler. Mix koşmak istiyordu, ama Carlos ya koşamıyordu ya da koşmuyordu. Carlos bileğini onun elinden çekip kurtarana kadar, onu orada bırakıp gitmek Mix'in aklından geçmemişti. İçindeki hayvan uzun adımlarla yürümeye başladı.

Carlos olduğu yerde, bileğinin Mix'in tuttuğu kısmını ovuşturarak, inatla dikildi. Arkasında ağır, gri havada, Arabacı kapaksız gözlerinden soluk, sarı bir ışık yayarak hâlâ onları izliyordu. Tiz sesli, paramparça olmuş bedenler korosu o uzun notayı çıkarmayı sürdürüyordu. Mix'e daha önce göz ucuyla bakanlar olmuştu ama şu âna dek hiçbiri durup gözlerini ona dikmemişti. Sırt çantasındaki bıçağı düşündü. Beyhudeydi. Düpedüz aptalcaydı. Tabii ihtiyarı şuracıkta şişleyip o yaratıklar üstüne çullanırken kaçmazsa.

"Nereye gidiyorsun?" dedi. Carlos artık sessiz olmaya çalışmıyordu bile. Sesi boş sokakta yankılandı ve kendisinin çarpık bir yansıması gibi onlara geri döndü.

Dışarı, demek istedi. *Dışarı çıkıyoruz.* Bunun yerine şöyle dedi: "Etrafından dolanacağız. Dolambaçlı yoldan. Çabuk ol." Aptal bir çocuk değildi. Halledecekti. Bunun üstesinden gelebilirdi.

"Peki," dedi, Mix'e ilk defa az da olsa riayet ederek. Ona katıldı, hatta hızlı yürümeye başladı. "Beni bırakacağını sandım."

"Siktir oradan, seni bırakmayacağım." Ağlamaklı ses tonunun farkına vardı ve bu yüzden kendinden nefret etti. Aptal kız. Başından beri haklılardı.

Geldikleri yoldan geri döndüler, köşeyi döndüler ve aynı adrese

giden daha uzak yola koyuldular. Mix takip edilmediklerinden emin olmak için sık sık arkasına bakıyordu ama Arabacı görünürde yoktu.

Birkaç gün önce buraya geldiğinden beri sokaklar dönüşmeye devam etmişti. Arabacılar insan kalıntılarıyla dolu arabalarını taşıyor, merkezi bir yerden getirip Oyuk Şehrin dört bir yanına çürüyen öbekler hâlinde dağıtıyorlardı. Cerrahlar onları alıp acayip, görünürde mânâsız biçimlerde birbirine dikiyorlardı: Az önce gördüklerine benzer, sokaklara boydan boya gerdirilerek dizilmiş, her biri farklı bir notaya akort edilmiş çok sayıda gövde vardı; üzerlerine çuvaldızla bir çeşit Mors kodu işlenmişçesine farklı boy ve dizilimlerde delikler açılmış kocaman, deriden uçurtmalar da onlar gibi, gergince dalgalanıyordu; deşilmiş yüz insanın bir araya getirilmiş parçalarından oluşan, sabitlenmiş çarkları birbirine garabet bir motorun dişlileri gibi kenetlenen iskelet yapıları binaların üzerinde devasa, sabitlenmiş tekerler hâlinde yükseliyordu. Kemikten çarklar alelacele bir araya getirilmişti, hâlâ kana bulanmış hâldelerdi, üzerlerinden lime lime etler dökülüyordu. Canla başla çalışan işçilerin gözleri fırının ışığıyla parlıyordu ve hava gitgide daha da soğuyordu.

Mix durdu, eskiden yirmi dört saat açık bir eczane olan yerin köşesine yapıştı. Vitrinin iç kısmı kana bulanmış, içeride her ne varsa saklıyordu. Carlos'un verdiği adres bir sokak kadar ileride görünüyordu. Bu blok, müteessir bölgenin merkezini oluşturan bloklardan biriydi. Mix buraya daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

İhtiyar, Mix'in durması için sabırsızlansa da belli etmiyordu. Duvara yaslanmış, nefes nefese kalmıştı. Bakışları bir yere sabitlenmemişti ve Mix, onun olanların ne kadarını idrak edebildiğini merak etti.

"Hâlâ yaşıyor musun?" dedi.

"Sanırım evet. Artık anlamak güç." Belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Bunlar neyin nesi?"

"Siktir... Bana mı soruyorsun? Sanırım bu da kötü bir rüya... Onca hayat tecrübesi olan sensin, bu yaşa gelmişsin, hâlâ görünce

tanımıyor musun?" Carlos cevap vermeyince şöyle dedi: "E? Gördüklerin yetti mi?"

"Nasıl yani?"

Elini uzattı, adamın eski apartmanının göğe yükseldiği tarafı gösterdi. Arabacıların kurumuş bedenleri binaya saat gibi düzenli aralıklarla girip çıkıyordu. "İçeride kimse kalmamıştır, ihtiyar. Orası siktiğimin Büyük Merkez İstasyonu'na dönmüş."

"Hayır. İçeride."

Bir an için, Mix öfkesinden konuşamadı. Adam gösterdiği had safhada ihmalkârlıkla, imkânsız bir sonuca olan onulmaz kör inancıyla, çaresizce bir umudun sınırlarını aşıp düpedüz deliliğe ermişti. Zırdeliydi, muhtemelen epeydir böyleydi ve şimdi ikisinin de ölümüne sebep olacaktı. Veya ölümden daha beter bir şeye. Mix'in içindeki şey tepindi ve kükredi. Sonunda onu dışarı salmaya hazırdı.

İçinde tuhaf bir endişe vardı. Adamın akıbeti konusunda değil –kendi başına çorap örmüştü– yürüyüp gitmek ve bunu yaptığında kendi içinde aşacağı sınır konusunda. Bu, hep aşmaya hazır olmakla övündüğü bir sınır olmuştu, ama aşma vakti gelip çattığında bundan korkmuştu, onu o sınırın ardında bekleyen dünyadan korkmuştu. Alnını duvara dayadı, gözlerini kapadı ve etrafındaki yeni, etten yapıların çıkardığı tuhaf sesleri dinledi: o büyüleyici notaları, bayrağa benzer dalgalanma seslerini, rüzgârda takırdayan kemiklerin sönük yankısını. Bunlar ona okul orkestrasındaki çeşitli çalgıların konserden önce akort edilmesini anımsatıyordu. Carlos'un yanı başında, kalan son kuvvetini bu intihar görevi uğruna sarf ederken hızlı hızlı soluduğunu da duyuyordu.

"Peki, o kim? Karın mı? Kızın mı?"

"Hayır. Köpeğim."

Adam yabancı dilde bir şey söylemiş gibi geldi. Bunu zihninde tercüme edip anlayacağı bir hâle sokmak biraz vaktini aldı. Anladığında, içindeki dört bir yanı kuşatılmış son direniş zerresi de yenik düştü ve gülmeye başladı. Sessizce, neredeyse çaresizce gülüyordu

ve duramıyordu. Yüzünü taştan duvara yapıştırıp, sıktığı dişlerinin arasından güldü.

O kadar mânâsızdı ki.

"O benim köpeğim," dedi biraz savunmacı bir ses tonuyla. "O benim tek dostum. Onu eve götüreceğim."

"Evin yok oldu," dedi Mix, hafif kıkırdamaları sona erip, yerini ona dışarıdan gelip konmamış gibi görünen, tıpkı karaciğeri veya dalağı kadar bedeninin bir parçası olan, içinden doğmuş büyük bir hüzne bırakarak. İhtiyardan nefret etmek istedi ama ona karşı hissettiği şey nefret değildi. Karmaşık, berbat ve tanımadığı bir şeydi, ama nefret bunu tarif edemeyecek kadar basit bir sözcüktü. Ömründe hâlâ ilk kalp kırıklığını yaşamamış masum bir çocuğu sevmiş olsa, dünyanın iyi bir yer olduğuna halen güveniyor olsa, belki bu hissi tanırdı. Ama o ebeveyn değildi; hem sevgiyi de hatırlayamıyordu.

"Demek köpek," dedi.

İhtiyar yanında duruyordu, cehennem bütün ihtişamıyla etrafında vücut bulmuş, dipsiz akustiği sefil hizmetkârlarınca inşa edilirken, adam olduğu gibi görünüyordu: Dünyada o hayvancağızdan başka kimsesi olmayan, süklüm püklüm, bir ayağı çukurda bir ihtiyar. Sözleri muhalifti, ama zihni gerçekleri çoktan kabullenmişti ve bu onu Mix'in gözlerinin önünde, güçlü bir rüzgârın karşısında duran bir kum tepesi gibi ağır ağır tüketiyordu.

Bu arapsaçına dönmüş kemik ve et, hatta Cerrahlar'ın ciğerlerinden fışkırmış bir cerahatle duvara sabitlenmiş, hâlâ mırıldanan yüzler yığınının arasında bir yerlerde, soğuk hiddetleri hâlâ dillerinden sızan, soyulmuş yüzlerinin yüzülmüş kasları kendilerine karşı duydukları nefret ve dargınlıkla hâlâ hareket eden anne babası vardı. Onları her zamanki gibi net duyabiliyordu.

Aptal kız.

Canları cehenneme.

"Pekâlâ," dedi. "Gidip köpeğini bulalım."

4.

Kız dikkatliydi ama gizlice yürümelerine gerek yoktu. Onlara ne yapabilirlerdi ki? Ölüm bir bok değildi. Carlos, Mix'e gitmesini söylemesi gerektiğini biliyordu –Maria'yla olsun olmasın, geri dönmeyeceği ortadaydı– ama onun kararına karışamazdı. Ömür ya kısa olur ya uzun, ya bir mânâsı vardır ya da yoktur. Kıza ömrüne nasıl değer biçeceğini söylemek onun haddine düşmezdi.

Eski apartmanının duvarları içeriden kuvvetli bir basınçla itiliyormuşçasına hafifçe bel vermişti. Kapılar sökülmüş, pencereler kırılmıştı. İçeride gölgeden başka bir şey göremiyordu. Binanın çevresinde kara cüppeli, başları kara, demir kutuların içine yerleştirilmiş üç kişi devriye geziyordu. Keşişlere yaraşır bir sabırla, ağır ağır, gözle görülür bir temkinle hareket ediyorlardı. Başlarındakinin sol elinde açık bir defter vardı, sağ eliyle bir şeyler karalıyordu. Ortadaki bir buhurdanlık sallıyordu: İçinden koyu, sarı bir duman sızan siyah bir küre. Kadife çiçeği kokuları Carlos'un burnuna kadar geliyordu. Arkadaki ise, kazığa oturtulmuş, kanırtılarak açılmış ağzından bir ışık huzmesi çıkan kopuk bir başı havada tutuyordu.

Carlos onların geçmesini bekledi. Oraya aitmişçesine elini kolunu sallayarak kapılara doğru yürüdü. Mix bir itiraz sesi çıkardı ama onu duymazlıktan geldi. Tam vardığında, bir Cerrah geçebilmek için eğilerek kapıdan çıktı ama meraklı bir bakış atmasına rağmen ona müdahale etmedi, yürümeyi bile kesmedi. Bütün azametiyle tekrar doğruldu ve ince ellerindeki uzun, kemikten iğnelerle ve kan revan içinde iplikle yürüyüp gitti. Sualtında yürüyen bir şeymiş gibi ağır ağır, bezgince hareket ediyordu.

Carlos binaya girmeye yeltendi ama Mix arkasından yetişip onu

zapt etti ve önünden ağır ağır ilerledi. Sessizce yürürlerken, korumacı bir edayla sol kolunu Carlos'un göğsünde tutuyor, sağ elinde çantasına zulaladığı bıçak açık hâlde, çirkin, gümüşten bir pençe gibi duruyordu. Carlos kızın kendisine dair fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyordu, ama minnettardı.

Binanın içine neredeyse hiç ışık sızmıyor olmasına rağmen kızın haklı olduğunu çabucak fark etti: Binanın geniş iç cephesi bir örümceğin çektiği ziyafetten geriye kalmış içi boş bir böcek bedeni gibi, çıplak duvarlardan ibaret kalıncaya dek, tertemiz oyulmuştu. Altındaki toprakta neredeyse binanın temeli kadar geniş, koca bir çukur açılmıştı. Çukur, duvarları ortasına doğru kıvrılıp otuz metre aşağıda nemli, kasılan bir gırtlakta buluşan, açık ve kanlı bir yara gibi görünüyordu. Üzerindeki duvarlar ve tavan, çukurun verdiği etli soluklarla boyanmıştı, her yere kırmızı, organik bir madde sıvanmıştı ve bir dilin alt kısmını andırıyorlardı.

Tahliye edilemeyen bina sakinleri karşı duvara sarı, koyu bir reçineyle yapıştırılmıştı; gözlerinin önünde Carlos'un mahalledeki bir paket servis lokantasından tanıdığı genç kasiyer yapıştırıldığı yerden söküldü ve elinde satır olan bir Cerrah'ın marifetlerine tabi oldu; Cerrah onu kuvvetli ve etkili darbelerle, çabucak doğradı. Kasiyerin uzuvları irkildi ve doğranmasının karşısında ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Ama çıkardığı ses bir çığlık veya feryat değil, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir temizlikte ve berraklıkta, saf bir nota oldu. Bunun güzelliği karşısında Carlos'un gözleri yaşardı ve önünde duran Mix, kıvrımlı bıçak kulağının yanında solukça parlayarak, bir tevazu veya niyaz ifadesiyle elini eğdiği yüzüne götürdü.

"Maria," dedi Carlos; oradaydı, uzak bir köşede bir sakatat yığınını kokluyordu, burnu pislik içinde, tüyleri keçe gibi olmuş ve yapış yapıştı. Cehennemin ameleleri etrafında kayıtsızca yürüyordu, o da onlardan rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu. Carlos'un ismini söylediğini duyduğunda neşeli bir havlamayla cevap verdi ve bir anlık çeviklikle ona doğru fırladı, Carlos yamru yumru parmak-

larıyla kürkünü okşarken vücudunun yan tarafını onun bacaklarına çarptı, başını minnet dolu bir neşeyle kaldırdı. Carlos acıyı, tekrar kalkmanın ne kadar zor olacağını umursamadan diz çöktü. Köpek kucağına sıçradı. Bir an için mutlulardı.

Sonra Carlos, *Beni terk ettin. Sonunda beni terk ettin. Neden?* diye düşündü. Köpeğine sımsıkı sarıldı, burnunu kürküne gömdü. Bu sorunun her gönül meselesinde bariz, değişmez bir şekilde var olan dengesizliğin ötesinde bir yanıtı olmadığını biliyordu. *Sen beni, benim seni sevdiğim gibi sevmiyorsun.*

Onu bağışladı. Elinden başka bir şey gelmezdi.

5.

Mix onları birkaç metre öteden, elindeki bıçağı unutarak izledi. Köpeğin buraya neden geldiğini biliyordu. Hissedebiliyordu; hayvanı bir anlığına rahat bıraksa, ihtiyar da bilirdi. Yerdeki o koca, açık boğazdan yükselen, güçbela duyulan ama kanını kaynatan o ses onu buraya çağırmıştı. Bunu havadaki bir boğukluk, kalbindeki bir ağırlık gibi hissetmişti. Bunu, toprağın onu balçık ve solucan vaatleriyle, onların yanına ama onlardan ayrı oturması için kendine çağırması şeklinde hissetmişti. Mix'in içindeki hayvan bunu, köpeğin tanıdığı gibi tanımıştı. Sonunda sakinleşip uykuya dalmıştı. Ansızın çok üşüyerek kollarını kavuşturdu.

Ben aptal değilim, diye düşündü.

Çukurdan gelen sesin şiddeti arttı. Yalnızlığa verilmiş bir yanıt, unutulana bir çağrıydı. Cehennemin ninnisiydi ve o uzun nota dipsiz çukurdan yükseldikçe, pencerelerden ve kapılardan süzülüp zar gibi gerilmiş deriden parşömenlere çarpıp onlara ağıtlar yaktırıyor, kemikten çarklara güç verip zangırdatıyor, takırdatıyor ve öttürüyor; asılı bedenlerden yükselen ses korosuna karışıp, bütün şehri dünyaya hüzünlü bir güzellik saçan koca bir trompetin ağzı gibi inletiyordu. Sevgiye duyulan her bir hasret göğüslerde bir zil gibi çınlıyor, her bir ıssız korku haklı çıkıyordu.

Şarkının gümbürtüsü göğü doldurana dek yükseldi. Istırapları onları bedenleri şakıyıncaya dek gerdi. Çukurun kapkara derinliklerinde bir şey devasa başını çevirdi ve bunu beğendi.

GÖRÜNÜR PİSLİK

Böceklerin keyfi yerindeydi. Ortalıkta aşkın dişlerine yakalanmış yarım düzine böcek vardı. İçki şişelerinin üzerinde cirit atıyor, fıçı musluklarının üzerine yelkenli gemilerin pruvalarındaki tahtadan leydiler gibi tünüyorlardı. Kanatlarını kaldırıp nazikçe çırpıyorlardı. Antenlerini pişkince bir cinsel aceleyle sallıyor, havada aşk sonelerinin izlerini arıyorlardı.

Will, görev başındaki barmen, sırtını barın kalanına dönerek dikilip onları izledi. Kıpırdayamıyordu. Olduğu yere bir mecburiyet hissiyle mıhlanmıştı, ama böcekler içindeki ilkel bir tiksinme hissini körüklüyordu ve kaçma dürtüsü aşikârdı. Etleri ani bir kasılmayla ürperdi.

Akşam altı ila gece iki vardiyasında, New Orleans şehir merkezinin dışında labirent gibi uzanan sokakların arkasına gizlenmiş, döşemeleri iskeletlerinin üzerinden dökülen, verandaları eski Mardi Gras boncukları ve yaylı koltuklarla bezeli, dar cepheli evlerin ortasında, küçük, tek göz oda bir dükkân olan Rosie'nin Barı'nda çalışıyordu. Barın içi de çevresini yansıtıyordu: birkaç masa ve sandalye, arka duvara totem gibi dizilmiş poker makineleri, bir müzik kutusu, barın önünde bir sıra tabure. Sık sık, böceklerin şehvetli hissedeceği tuttuğunda dükkânın başında durma talihsizliğinden mustarip olurdu. Bu yılda birkaç defa başına gelirdi ve her seferinde dehşete kapılıp donakalırdı.

Şu anda Will'in sadece iki müşterisi vardı: Fransız Mahallesi'ndeki istiridye lokantasının yirmi sekiz yaşındaki garsonu, barın uzun zamandır müdavimi ve Will'in en iyi dostu olan Alicia; ve

Alicia'nın bu sıralar erkek arkadaşı olan ve Will, Alicia'yı tanıyorsa, yakında eski sevgililer kümesine düşeceğinden emin olduğu Jeffrey. Jeffrey, Alicia'nın saçlarını ve kirpiklerini beğendiği şu hoş çocuklardan biriydi ama kesinlikle onunla aynı telden çalmıyordu. Will ona taş çatlasa bir ay daha veriyordu.

"Burası iğrenç," dedi Alicia.

"Barı yerden yere vurma, bebeğim," dedi Jeffrey. "Böceklerden..."

"Jameson şişemin üzerine üşüşmeye çalışan siktiğimin pis böcekleri."

Will sadece başını salladı. Sahiden iğrençlerdi.

"Böcek ilaçlama ekibi çağırsana, birader," dedi Jeffrey. "Sahiden."

Her seferinde aynı muhabbet. Tek değişen, yüzlerdi. "Tabii. Patrona söyle."

"Ne demişler; bir tane gördüysen, duvarların içinde binlercesi vardır."

"Öyle mi? Öyle mi demişler?"

Alicia, "Kapa çeneni, Jeffrey," dedi.

"Gel de kapat."

Alicia, Jeffrey'nin suratını kendine doğru çekip tutkuyla öptü. Belli ki o gece Rosie'nin Barı'nda, havada aşk vardı. Jeffrey bir eliyle Alicia'nın başının arkasından tuttu, öbür elini bacağından kasığına doğru götürdü. İyi çocuktu. Ne yapacağını bilirdi.

Will böceğin Jameson şişesinin üzerindeki iddiasından feragat etmesini bekledi ve kendine bir tek doldurdu. Louisiana halkı, hamamböceğine eyaletin resmi kuşu demeyi severdi; her yerdelerdi ve bir tane görünce pek endişelenmemek gerekirdi. Ortalığı ne kadar temiz tutarsanız tutun, illa bir delik bulup girerlerdi. Ama böylesi bir durumda, ortalığı bastılar demekti. Duvarın içinde veya binanın altında bir yerlerde koca bir yuva olmalıydı. Belki de birden fazla. Bu sorunu bir ilaçlama ekibinin çözebileceğini düşünmüyordu. Duvarın komple sökülmesi lazımdı. Belki de bina komple yakılıp yerin dibine gömülmeli, sonra da ta annelerinin cehennemdeki yuvasına varıncaya dek yakılmaya devam edilmeliydi.

Böcekler ortalıkta gezinirken küçük tıkırtılar çıkarıyorlardı ve bir an için, kuşkusuz, yeterince dikkatle dinlese bu seslerin anlaşılır hâle gelip bir çeşit lisana döneceğini hissetti.

Birkaç dakika sonra böcekler yatak odalarına çekildiler ve sıra sıra şişeler, ışığın altındaki azametli güzelliklerine geri kavuştular. Jeffrey elini Alicia'nın gömleğine sokmuştu.

"O gömlek çıkarsa, bütün gece içkiler bedava," dedi Will.

Jeffrey yüzü kızararak elini çekti. Alicia gömleğini ve saçını düzeltti. "Rüyanda görürsün, oğlum."

"Sahiden görürüm."

Alicia parmağıyla barın üzerinde bir çember çizdi. "Birer teklik. Doldur bakalım. Belki gece bitmeden bir şeyler görürsün."

Bundan şüpheliydi ama yine de içkileri koydu.

New Orleans'taki yirmi dört saat açık barların çoğu gibi, mekân sakin gecelerde bile epey iş yapıyordu. Gecenin geç saatlerinde gelen müşteri kitlesinin büyük bir kısmını, Alicia ve Jeffrey gibi hizmet sektörü çalışanları, taksi şoförleri, fahişeler ve kiralarını poker makinelerine dolar dolar yediren, yalnız, ezik tipler oluşturuyordu.

Birkaç üniversite öğrencisi tek sıra hâlinde girip tezgâhtan biraz uzaktaki bir masaya oturdu. Bir süre sonra biri gruptan ayrılıp masanın siparişlerini vermek üzere Will'e yaklaştı. Will ekibe şöyle bir göz gezdirdi – üç kız ve sipariş veren de dahil iki oğlan. Bazılarının yaşının küçük olduğu gün gibi ortadaydı. Üniversiteli çocuklar eğlenmek için genelde Fransız Mahallesi'ne giderlerdi, ama Loyola Kampüsü birkaç blok ötedeydi ve hafta boyunca birkaçının sessiz bir gece geçirmek için Rosie'nin Barı'na uğraması kaçınılmazdı.

"Hepiniz yirmi birinizi geçtiniz mi?" dedi Will.

Oğlan, dört bir yanı kuşatılmış bir evliyanın sabrıyla iç geçirerek kimliğini gösterdi. Reşit olalı bir ay geçmemişti.

"Peki ya diğerleri?"

"Evet, dostum. Onları çağırmamı ister misin?"

Zayıf bir blöftü. Will üzerine düşündü; salı gecesiydi, vardiyası

bitmek üzereydi ve kasa epey boştu. Umurunda olmadığına karar verdi. "Gerek yok."

Birisi müzik kutusuna para attı ve sessizliği Tom Waits'in sesi doldurdu. Üniversiteli çocuklar içkileri gelince sırtlarıyla dünyaya karşı bir duvar örerek masanın etrafına yerleştiler. Ortalarındaki bir şeye odaklanmış gibi görünüyorlardı. Will'in sandığından çok daha sessizlerdi ki buna şükrediyordu. Gece sessiz sakin sürüp gidiyordu; ta ki Eric ve arkadaşları içeri girip mekânın havasını kaçırıncaya dek. Gece boyunca o bar senin bu bar benim gezdikleri belli oluyordu, ellerinde biralarla içeri girip bilardo masasının üzerine eğildiler. Eric çenesini kaldırıp Will'i selamladı; üç arkadaşı tenezzül etmedi.

"Selam, Eric. Bir isteğiniz var mı?"

"Şimdilik tamamız, birader. Sağ olasın."

Eric, küçük bir kas ve karizma yığınıydı. Ayıkken dünyanın en tatlı insanıydı. Fakat sarhoş olduğunda, insanlarla olan her bir etkileşimi şiddetin potansiyel parlama noktasına dönüyordu. Barın üstündeki dairede yaşadığından, Will bu yönünü sık sık görüyordu.

"Carrie nasıl?" diye sordu Alicia, dikkatini celp ederek.

Will içinde kabaran sebepsiz bir suçluluk hissiyle omuz silkti. "İyidir herhalde. Başı bütün gün bilgisayara gömülü, şu makale ödevinin üzerinde çalışıyor. Her zamanki gibi..."

"Seninki epey zeki, desene."

Jeffrey bir ilham dalgasına kapılarak dikeldi. "Baksanıza, bir ara hep birlikte çıkalım. Futbol sever mi? Saints maçına gidebiliriz."

Bu fikir Will'i neredeyse güldürecekti. "Hayır, dostum, futbolu hiç sevmez."

Alicia eline dokundu. "Ama hiç fena fikir değilmiş. Bir ara takılalım. Onu haftalardır görmüyorum. İki çift, çıkarız!"

"Aman Tanrım."

"Adilik etme, Will. Bu işi hallet."

"Ona önereceğim. Ama haberin olsun, bu aralar ödevlerinin içinde yaşıyor. İsmimi hatırladığından bile emin değilim."

"Bu işi hallet."

Bilardo masası civarında bir şişe kırıldı, ardından boğuk bir inleme sesi geldi. Bar sürtünen ayakkabıların, kısa, ani nefeslerin sesi ve Violent Femmes'in bunların ardında süren şen şakrak ağıtı dışında sessizliğe büründü. Eric yanında gelen adamlardan biriyle boğuşuyordu, Eric'in kolu berikinin boğazına sarılmıştı. Üç hızlı darbeyle yüzüne vurdu. Adam bira şişesinin sivri uçlu boynunu kaptı ve sağa sola sallayarak Eric'in kolunu deşti. Kan pislik içindeki muşambanın üzerine sıçradı.

"Kahretsin!" dedi Will. "Biri şu siktiğimin şişesini alsın!"

Kimse onlara yaklaşmak istemiyordu. Eric'le gelen adamlardan bir diğeri, şapkasını ters takmış, bir çeşit Kelt dövmesi sağ kolunun üzerinde kıvrılarak inen izbandut gibi bir serseri, bilardo masasına dayandı ve güldü. "Ha siktir be," dedi.

Sürekli kavga çıkardı ve bazen kendi kendine bitmesini beklemek yeterli olurdu, ama sivri uçlu şişe her şeyi değiştiriyordu. Will 911'i aradı.

Eric adamın boğazını bırakmıyordu. Ona birkaç kez daha vurdu ve adam şişeyi bir kez daha savurduğunda yanağına geldi. Kan yerlere, bilardo masasına ve kendi yüzüne fışkırdı. Eric, kulağa varlığın farklı bir hâline geçişe işaret ediyormuş, bu ânı rasyonel dünyadan oyarak çıkarıp ayrı bir yere koyuyormuş gibi gelen tiz bir ses çıkardı. Ortalığın kızışması mekânın havasını değiştirmişti. Âdeta başka bir varlık içeriye sinsice girmişti: Tuhaf, kana bulanmış bir yaratık.

Jeffrey oturduğu yerden şahinlerle dolu gökte uçan gözü dönmüş bir kanarya gibi sıçradı. İkisinin üzerine atıldı, ufak tefek, güçsüz ellerini elinde kırık şişe olan adamın bileğine doladı. Hücumunun hızıyla, üçü de üniversiteli çocukların oturduğu masaya doğru paldır küldür savruldu ve herkes yuvarlanan iskemleler, devrilen bardaklar ve korku feryatlarından mürekkep bir yaygarayla yere devrildi.

Alicia bağırarak yerde birbirine dolanmış bedenlere doğru koştu. Will barın etrafından dolandı –artık çok geç olduğunu biliyor-

du, onlara müdahale eden kendisi olmalıydı– ve Alicia'nın peşinden velveleye doğru koştu. Arapsaçı olmuş bedenlerin arasından, bir fırtına bulutunun karnındaki şimşek gibi bir kamera flaşı çaktı.

Will vardığında, çoktan bitmişti. Eric diğer adamı alaşağı etmiş, sonunda biri onu çekip alana dek başının yan tarafına var gücüyle bir dizi yumruk savurmuştu. Silahından mahrum kalan rakibi sersemlemiş, gözleri çoktan şişip kapanmaya başlamıştı, yüzü kan revan içindeydi. Sağ eli kırılmış gibi görünüyordu. Masada oturan çocuklar olay yerinin etrafında çember olmuş, neredeyse uzmanca bir sükûnetle izliyorlardı.

Kızlardan biri şöyle dedi: "Polisi mi aradın?"

"Tabii aradım ulan."

Diğerlerine bakıp, "Gidelim," dedi. Apar topar kalkıp, kapıdan dışarı fırlayıp buharlaşarak geceye karıştılar.

Eric onu zapt edenlerden kurtulduğu anda, etkisiz hâle gelmiş bir kimyasal gibi derhal sakinleşti. Yanağının derisi deşilip tüyler ürpertici bir manzara hâline gelmişti; yara suratının hizasını bozmuştu. Hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Gözbebekleri büyümüştü ve boş bakıyordu, ama öfkesi tükenmiş gibi görünüyordu ve birasının kalanını almak için bilardo masasına geri döndü.

"Eric," dedi Will. "Hastaneye gitmen lazım... Sahiden."

"Polisler mi geliyor?" dedi. Kelimeler ağzının içinde çamura dönmüştü.

"Evet."

"Siktiğimin ödleği." Will, Eric bunu kendisine mi, yoksa yerdeki adama mı söylemişti, bilmiyordu.

"Pekâlâ, hadi," dedi Eric ve kapıya yöneldi. Kalan arkadaşları, hezimete uğramış yoldaşlarına bakmaya tenezzül etmeden peşinden gittiler.

Will, Alicia ve Jeffrey dayak yiyen adamla kalmışlardı, adam kendini en yakınındaki iskemleye doğru buz gibi bir yavaşlıkla yeni yeni çekiyordu. Will barı sildiği bezlerden birini kapıp yüzünü sil-

mesi için ona verdi, ama adam kaldıramadığı eliyle, gevşekçe tutabildi. İnce bir kan sızıntısı yüzündeki kesikten akıp gömleğindeki bir kırışıklıkta birikiyordu.

"İyi misin, dostum?"

"Siktir git, birader."

"Peki, polislere de böyle dersin, seni dallama." Tehlike geçtikten sonra sert olmak kolaydı. Bundan biraz utandı ama çenesini kapamasına yetecek kadar değil. "Kavgada eline şişe almak resmen ödleklik."

Adam sandalyesini devirerek ansızın doğruldu. Will irkilerek bir adım geri attı. Ama adam ilgisini ona harcamadı. Kısa bir süre sendeledi, kendini topladı ve ön kapıya yönelip gecenin ılık havasına doğru çıkıp gitti. Kaldırımda ışıksız mahalleye doğru ağır ağır yürümesini, ağaçların ve park hâlinde arabaların ardında gözden kaybolana dek izlediler.

"O da neyin nesiydi?" dedi Alicia. Will, Eric ve arkadaşlarıyla ilgili iğneleyici bir yorum yapmak üzere arkasını döndü ama sorunun kendisine değil, Jeffrey'ye yöneltildiğini hemen fark etti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Jeffrey. "Sanırım içgüdülerimle hareket ettim."

"Sen kabadayı falan değilsin. Çok fena yaralanabilirdin."

"Biliyorum. Ama elinde kırık şişe vardı. Onu öldürebilirdi."

Jeffrey'nin mütevazı kahramanı oynamasını dinlemeyi Will'in midesi kaldırmazdı. Ansızın, içinden bir sandalye kapıp kafasında paralamak geldi. "İyi iş çıkardın," dedi.

Barının her tarafına tuhaf, küçük mühürler gibi saçılmış ne kadar çok kan olduğunu yeni fark ediyordu. Bilardo masasının yeşil çuhasının üzerinde, yanında yerlerde, sandalyelere sıçramış ve adamın az önce oturduğu yerde küçük bir birikinti olmuş hâlde. Eric'in yürüdüğü yerlerde benek benek kan lekeleri vardı. Cam kapıda, itip çıkarken bıraktığı bir leke kalmıştı. Rosie'nin Barı, içinden bir şey

sökülüp alınmış bir soket veya boşaltılmış bir rahim gibi tuhaf bir şekilde tenhaydı.

Polisten hâlâ ses çıkmamıştı. Hem de bu boktan salı gecesinde. Başka ne işleri olabilirdi ki?

Üçü, yirmi dakikalarını masaları ve iskemleleri yerine koyarak, bulabildikleri kadar kanı silerek geçirdiler. Will köşeye fırlamış, masaları devrildiğinde üniversiteli çocuklardan birinin düşürmüş olabileceği bir akıllı telefon buldu. Temizliği tamamlarken cebine attı.

İşleri bittiğinde barın arkasındaki yerine döndü ve kendine bir teklik Jameson doldurdu. Mideye indirdi, üç teklik daha koydu ve barın üzerine dizdi. Üçüne birer tane.

Kadehlerini kaldırıp hafifçe tokuşturdular. Eli titriyordu.

"New Orleans'a!" dedi Alicia.

"Siktiğimin şehri."

İçtiler.

Eve sabaha karşı dönmek Will'in hoşuna giderdi. Carrie yatmadan önce ocağın üstündeki ışığı açık bırakır, küçük bir sıcak yuva adacığı yaratırdı: Temiz, beyaz ocak, tombul, yeşil çaydanlık, fırının kapağından sarkan damalı el havlusu. Geriye kalan her şeyse sessiz, karanlık bir okyanus. Will anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerine bıraktı, buzdolabından bir şişe Abita Amber çıkardı ve mutfak masasına yerleşti. Barda çakırkeyif olmuştu ve dünyayı kuşluk vakti yarı uyur hâlde uzanmayı andıran bir hisle, hoş bir sersemlikle görüyordu.

Kavgayı zihninden def etmeye çalıştı. Polis sonunda, Alicia ve Jeffrey eve gittikten epey sonra, gece vardiyasında çalışan Doug dükkânın başına geçtiğinde uğramıştı. Will onları bir köşede, birasını yudumlayarak ve gitgide artan bir sabırsızlıkla beklemişti. Geldiklerinde –buranın müdavimi olan Derek değil, tanımadığı iki adam– ifadesini almışlar, mekâna üstünkörü bakmışlar ve olan bitenden pek etkilenmemiş bir havayla, sallana sallana çıkıp gitmişlerdi. Ki bu iyiydi. Kimse üniformalı polislerin barda takılmasını

istemezdi. Sırf kapının önünde –karanlıkta bembeyaz parlayan, kapısındaki yansıtıcı NOPD yazısı geçen her arabanın farıyla ışıldayıp açık mavi bir ikaza dönen– bir ekip arabası durması bile işleri katlederdi. Will eve dönerken bar bomboştu ve Doug tezgâha dayanmış, dünün gazetesini okuyordu.

Will, Eric'in bundan beter bir kavgasını görmemişti; o kırık şişe onu fena yaralamıştı. Şüphesiz, bunun üzerine biraz olsun durulurdu. Hiç değilse onu dikişlerin iyileşmesini beklerken içmekten men ederdi. Bu düşünce Will'in içini bir nebze olsun rahatlattı. Aklını başına toplayıp acil servise gittiğinden emin olmak için ertesi gün yanına uğramayı kafasına koydu.

Tedirgin hissediyordu, oturma odasında dolandı, karanlıkta kas hafızasıyla yolunu buldu ve yatak odasının kapısını açtı. Carrie sıcaktan nevresimleri ayak bileklerine doğru itmiş, uyuyordu. Her gece nevresimlerin yarısını yere devirirdi ama üşüdüğünden klima açıkken uyuyamazdı. Bu Will'in uzun zaman önce pes ettiği, sonunda tavan pervanesiyle idare etmeye razı olduğu bir savaştı. Carrie'nin üzerinde bir tişört ve Will'in bir zamanlar hem tuhaf hem de çekici bulduğu bir beyaz, nine külotu vardı. Kısa sarı saçları yastığa dayanıp dikleşmişti, yüzünde derin uykunun savunmasız, apaçık masumiyeti vardı. En sevilebilir hâli, bu hâliydi. Will yanağına dokundu, bir tutam saçı kulağının arkasına attı.

Bir süre, ona katılacak kadar yorgun olup olmadığına karar vermeye çalışarak dikildi. Ama akşamki curcuna hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Mutfağa geri dönüp dolaptan bir bira daha aldı.

Uzaklarda bir yerden hafif, nağmeli bir çınlama geldi – kasvetli bir ninninin nakaratı gibi, minör akorda, tizden pese doğru inen bir dizi nota. Tam eğilirken, buzdolabının soğuk havası yüzüne çarparak durdu. Sesin devamı gelmeyince birasını mutfak masasına koyup sandalyesine yerleşti.

Ses tekrar geldi ve bu sefer pantolon cebinde bir titreşim hissetti. Barda bulduğu, o çocuklardan birinin unuttuğu telefondu.

Cebinden çıkarıp inceledi: Kenarlarına simli kalp çıkartmaları yapıştırılmış, hâline bakılırsa epey yeni, açık sarı bir akıllı telefondu. Ekran koruyucu, tepesi karlı, üzerine vuran gün ışığıyla capcanlı görünen bir Uzakdoğu dağının resmiydi. Menüye girmek için parmağını ekran boyunca kaydırdı ve iki yazılı mesaj alındığına dair bir bildirim vardı.

Mesajlara bakmadan önce zihni anlık bir tereddütle çırpındı. Mahremiyeti batsın; Will'in bakmasını istemiyorsa, daha dikkatli olmalıydı.

Mesajlar Garrett adında birinden gelmişti:

Sanırım burada, yanımda bir şey var.

Ardından, iki dakika sonra gönderilmiş diğer mesaj: **Korkuyorum.**

Will telefonu bıraktı ve ellerini masanın üzerine koyup gözlerini ona dikti. Zihnindeki sis nispeten dağılmıştı ve kalbinin atışını hissedince şaşırdı. Ekran birkaç saniye daha aydınlık kaldı, sonra şıp diye söndü. Will ne yapacağını bilemeyerek sessizce oturdu. Karanlığın içinde bir yerden, küçük ışık adacığının ötesinden aralıklı bir tıkırtı geldi. Hızla yürüyen bir böcekti. Telefon masanın üzerinde boğuk bir gürültüyle titreyerek yine çınladı. Eğilip mesaja baktı.

Burada olduğumu biliyor. Konuşmaya çalışıyor. Lütfen gel.

"Bu ne ulan?" diye fısıldadı Will. Telefonu alıp Garrett'ın mesajlarını taradı. Belki de bu bir oyundu. Belki bara dönmüşlerdi, telefonun kendisinde olduğunu biliyorlardı ve onunla taşak geçiyorlardı. Bu mesajlardan önce birbirlerine gönderdikleri sadece altı mesaj vardı. Birlikte ders çalışmak için sözleşmişlerdi, kahve içmekten bahsetmişlerdi; sıradan mesajlardı. Bunlar gibisi yoktu.

Belli ki onunla kafa buluyorlardı. Cevap yazdı: **Telefonu yarın gece bardan alabilirsin. Altıda orada olacağım.**

Meselenin kapandığını düşüneceği kadar vakit geçmişti. Birasından bir yudum daha aldı ve artık Carrie'nin yanına yatma vakti geldiğine karar verdi. Böcek komodine doğru seğirtti ama bitkinli-

ği ve gece yaşananlara karşı öfkesi, normalde olan tiksinme hissini bastırmıştı. Jeffrey dönüp dolaşıp zihninde beliriyordu. Tekrar tekrar. Kendini kargaşanın ortasına atıp durumu Eric'in lehine çevirmiş olması ihtimali... Ardından Alicia'nın gözlerindeki o bakış: Kızdığını söylemişti, muhtemelen biraz kızmıştı da, ama o bakışında kaynağı öfke olmayan bir hararet vardı. Will'i utandırmıştı.

Telefon yine yaygara koparınca yerinden sıçradı. "Kahrolası alet," dedi telefona bakarak. Ne yazdığını görmek üzere ona uzandı.

Tina?

İç geçirdi ve yanlış olduğunu bile bile cevap yazdı. **Hayır, ben Tina değilim, seni hödük. Telefonu bende.** Gönder tuşuna bastı ve derhal bir suçluluk hissine gark oldu. Bu düşmanca tavır niyeydi? Belki de adam sahiden bilmiyordu.

Sen kimsin? Tina'yı çağır.

Barda unutmuş. Ben barmenim. Yarın gece gelip almasını söyle. Taşak geçmeyi de kes.

Zil sesini kapattı ve titreşim sesini hafifletmek için telefonu ocağa asılı duran kurulama bezinin üzerine koydu. Orada duruyordu: Karanlık bir mağaradan bozma mutfağının ortasında, şen şakrak, sapsarı bir dikdörtgen. Birayı bitirdi, zihninin dağınık kalmasına, bir yere kilitlenmemesine uğraşıyordu; ama Jeffrey ve Alicia durmadan, bütün çabalarını hiçe sayarak yüzeye fırlıyordu. Onları yatakta birbirlerine dolanmış hâlde hayal etti. Arapsaçına dönmüş beyaz uzuvlar ve ter. İçinde karanlık bir şey baş gösterdi ve utanç iğnesinin tenine battığını hissetti.

Tıkırtı sesi yükseldi ve böcek meydana çıktı. Hatasını fark etmişçesine orada donakaldı. Antenleri, kabahatinin şiddetini tayin etmeye çalışarak havayı taradı. Will kalkıp öldürmek için ne kadar emek sarf edeceğini düşündü; ona yaklaşamadan, çoktan gitmiş olacaktı. Korkutmaya çalışarak ayağını yere vurdu. Böcek bir horoz kadar küstahça, altındaki dünyanın ansızın sarsılması karşısında hiç istifini bozmadan, kıpırdamadan durdu.

Telefon kurulama bezinin üzerinde sessizce titredi. Will bakmaya tenezzül etmedi. Masadan kalktı, boş bira şişelerini boğuk bir şıngırtıyla geri dönüşüm kutusuna bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. Böcek buzdolabının altına sıvışıp kayboldu. Her şey temiz, derli toplu ve sessiz sakin görünüyordu.

Uyandığında, Carrie çoktan kalkmıştı ve kahveyle kızarmış pastırmanın kokusu, Tanrı'dan gelen bir çağrı gibi yatak odasına dolmuştu. Uyku mahmurluğunun tatlı sisinin içinde uzandı ve sefasının tadını çıkardı. Mutfakta gezen Carrie'nin ayak seslerini, kendi kendine hafifçe mırıldanmasını dinledi ve bu dört dörtlük hayatına şükretti. Eric'in o kasvetli viranesinde, kandan kabuk bağlamış, acıdan ekşimiş suratıyla uyandığını hayal etti. Gözlerini kapadı, serin çarşafların üzerinde gerindi ve bu zıtlıktan hınzırca bir zevk duydu.

Sonunda, tabakların mutfak tezgâhının üzerindeki tıkırtısı onu yataktan çıkardı.

Carrie'nin üzerinde hâlâ sadece tişörtü vardı, sabahın ilk ışıklarında uzun bacakları altın rengi ve narin görünüyordu. Will, pruva direği dimdik, arkasından yaklaştı, kollarını sardı, bedenini ona doğru bastırdı ve burnunu saçlarına gömdü.

"Günaydın, güzel kız," dedi.

Carrie durdu, gülümsedi ve boynunu ona açarak başını devirdi, Will de görev bilinciyle öptü. Kıymık gibi bir hatıra zihnini yarıp geçti: Alicia'ya karşı utanarak duyduğu kıskançlık. Üfleyip kül gibi dağıttı.

"Günaydın," dedi Carrie. Elini arkasına uzatıp parmaklarını külotunun üzerinden sikine sardı. "Kahvaltıyı kaçıracağını sanmıştım."

"Saçmalık."

"Yumurtalar yanacak."

Will, Carrie'yi tereddüdünü belli ederek bıraktı. Carrie onu son bir kez mıncıklayıp, yumurtaları ocaktan kurtarmak üzere terk etti. Kahve demliğine doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü ve kendine bir fincan doldurdu.

"Şu kimin telefonu?"

Will gerildi. Ses tonu hafifti ama meydan okuduğunu sezebiliyordu. "Bir kızın," dedi. "Barda unutmuş."

"Sen de eve mi getirdin?"

"Cebimde unutmuşum. Kavga çıktı. Düşürmüş, benim de dikkatim dağılmıştı."

Carrie yumurtaları ıspatulayla iki tabağa koydu, yağları damlayan pastırmaları kızartma tavasından alıp yanlarına ekledi. Karşısına oturdu ve birlikte, Will'in huzurlu bir sessizlik olduğunu hayal ettiği bir sükûnet içinde yediler.

"Alicia yeni sevgilisiyle barda mıydı?" diye sordu bir süre sonra.

"Evet. Bir ara dördümüz çıkalım diyorlar."

"Kulağa berbat geliyor."

"Biliyorum. Belki birkaç kişiyi daha dahil edip üç çift randevuya çıkabiliriz; hatta toplu randevuya."

"Şimdi de kulağa katliamdan bahsediyormuşsun gibi geliyor."

"Değil mi?"

Carrie masanın öbür ucuna uzanıp telefonu kendine doğru çekti. Will, açıklanamaz bir endişeyle irkildi. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Kimin telefonu olduğunu öğrenmeye çalışıyorum, şapşal. Niye, bakmayayım mı? Görmek istemeyeceğim bir şey mi göreceğim?"

"Hayır. Niye öyle diyorsun ki?"

"Bilmem."

"Telefon konusunda yalan söylemiyorum, Carrie."

"Biliyorum. Sana inanıyorum."

Ama aralarında, ikisinin de üzerine alınmadığı ve görünmeden masanın üzerinde hasta bir tomurcuk gibi açan, tarif edilemez bir huzursuzluk hâsıl olmuştu. Will ayağa kalktı, tabağını çöpe götürüp kahvaltısının artıklarını çatalla döktü. Carrie fark ettiyse veya gücendiyse bile belli etmedi. Bunu fırsat bilip, telefonu açıp araştırmaya koyuldu.

Will kendine ikinci bir kahve koyarken Carrie'nin çığlığını duydu.

Carrie telefonu masaya bıraktı ve kendinden uzağa itti. "Siktir," dedi. Sonra tekrar kaptı. "Sen dün gece kimle konuşuyordun ulan?"

"Nasıl yani? Neler oluyor?"

"Dün gece bu telefondan birine mesajlar atmışsın." Bunu bir itham gibi söylemişti. Will tam çıkışacakken, ekranı ona çevirdi ve Will konuşmayı bıraktıktan sonra gelen son iki mesajı gördü.

İlki:

LÜTFEN

On dakika kadar sonra iletilen ikinci mesajsa bir resimden ibaretti. Gözünü kısarak baktı ama ne olduğunu seçemedi. Telefonu Carrie'nin elinden alıp yüzüne yaklaştırdı. Kalbinde soğuk bir zonklama hissetti. Resimde yarım düzine kanlı diş vardı. Tahta masa gibi görünen bir sathın üzerine yığın hâlinde dizilmişlerdi; çoğunun kökleri kerpetenle sökülmüş gibi kırıktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bu da neyin nesi?"

Bir süre inceledi. Başparmağını ekranın üzerinde kaydırıp ana menüye döndü. Hava Durumu, Uygulama Dükkânı, Google, Kamera, Mesajlar, Haritalar. Hepsi sıradandı. Görünüşe göre, kişiselleştirmek için eklenmiş hiçbir şey yoktu. Diğer mesajlara baksa neler göreceğini merak etti.

"Kurcalama, Will. Polise götür. Dün gece birinin canı yanmış."

"Olabilir. Veya benimle taşak geçiyorlardır." Ağzından çıkarken bile saçma olduğunu fark etmişti.

Carrie tek kelime etmeden kalktı ve tabağını evyeye götürdü. Will'e sırtını dönerek sudan geçirdi.

"Baksana... Bugün çarşamba; Derek vardiyası bitince uğrar. Ona gösteririm."

Derek, Altıncı Bölge Karakolu'nda polisti. O ve ortağı, izin gecelerinin çoğunu barda geçirirlerdi. Pek çok defa Will'in postunu kurtarmıştı – torbacıları korkutup kaçırmış, gitmek istemeyen insanları kapıya kadar geçirmişti ve etrafa Rosie'nin Barı'nın sahipsiz olma-

dığı mesajını veriyordu. İyi adamdı ve Will onun barın müdavimi olmasından memnundu. Telefonu ona göstermek, binadan çıkana dek arkasından güleceklerinden neredeyse emin olduğu karakola götürmekten daha çok içine siniyordu.

Görünüşe göre bunu duymak Carrie'yi teskin etmişti. Suyu kapadı ve evyeye yaslanarak Will'e döndü. "Ya önce o kız telefonunu almaya gelirse?"

"Ona bulmadığımızı söylerim. Meseleyi polise bırakırım."

"Birine sende olduğuna dair mesaj attıktan sonra mı? Hem de bu telefondan?"

Will omuz silkti. "Ne yapacak, polisi mi arayacak?"

Carrie düşündü. "Peki. Tamam. Sanırım mantıklı."

Will telefonu masaya geri bıraktı ve kendinden uzağa itti. "Dün gece makaleni yazabildin mi?"

Şimdiden tükenmiş gibi iç geçirdi. "Çoğunu. Dersten önce bir kez daha üstünden geçmem lazım... Herhalde sonunu tekrar yazarım, o kısma geldiğimde zombiye dönmüştüm. Sonra da teslim ederim. Umarım Steve beğenir."

Steve: İngilizce Edebiyatı profesörü. Carrie'nin ona ilk ismiyle hitap etmesi Will'in içine dert olmuştu ama Carrie tüm öğrencilerinin ona öyle dediğini iddia etmişti. "Gayriresmi bir eğitim ortamını" severdi. Aman, ne kadar ilerici. Dalyarak. Carrie neredeyse iki aydır T. S. Eliot'ın "Oyuk Adamlar" adlı eseri üzerine yazdığı makaleyle cebelleşiyordu ve Will'e bunu duymaktan gına gelmişti. Başka hiçbir profesörünün verdiği hiçbir ödev için bu kadar gerilmemişti. "Eminim bayılır," dedi Will, hissettiği burukluğu gizlemeye hiç gayret etmeden. Çirkefçe olduğunun farkındaydı, yine de iyi gelmişti.

Carrie, Will'e mânâ veremediği bir bakış attı. "Beğense iyi olur. Notumun dörtte biri."

"Pekiyi."

"Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım Eric'e nasıl olduğunu sormam lazım."

"Niye?"

"Dün gece kavgaya karışan oydu. Yüzü çok fena kesildi."

"Aman, çok şaşırdım. Bırak, girdiği oyukta saklansın. Eminim, bir şeyi yoktur. Öyle insanlara hiçbir şey olmaz."

"Nasıl insanlara?"

"Mevzu başlatan insanlara... Ceremesini hep başkaları çeker."

"İyi olup olmadığını merak ediyorum. Başkalarını merak etmek insancıl bir vasıftır. Zamanla biz insanların bu özelliğini sen de öğreneceksin."

Will'in oturduğu yere doğru yürüdü, karşısında dikildi ve bedenini ona doğru bastırdı. "Yavşak," dedi ve onu öptü. Will erekte olduğunu hissetti ve Carrie sırıtarak ellerini itti. "Çalışmam lazım."

"Şeytansın," dedi Will, onu önce bir kez daha öpmek için kendine doğru çekti, sonra üst üste yığılmış kâğıtlar, sayfalarının köşeleri kıvrılmış kitaplar, CD'ler, DVD'ler ve harici belleklerle dolu bir harabe olan çalışma odasına doğru yürümesini izledi.

Ayak sürüyerek banyoya gitti ve Eric'i kontrol ettikten sonra, işe dönme saati gelmeden evvel gününü nelerle geçireceğine karar vermeye çalışarak suyu açtı. Sadece bira ve konsol oyunları? Akşama kadar epey boş vakti vardı ve boş vakitlerden gayet memnundu.

Boğucu sabah sıcağında bara ve Eric'in dairesine doğru yürürken, Steve, Will'in zihninin tam ortasına yerleşmiş, devasa bir yıldız gibi diğer bütün düşünceleri kendisine doğru büküyordu. Onun çekim gücünden kaçamıyordu.

Will ömrünü hiçbir şeyin yüzeysel boyutunun ötesine geçmeyerek, bağlılığın gerektirdikleri konusunda sabırsızlık ederek geçirmişti. İçinden bunun sebebinin deneyimlere birçok insanın olmadığı bir şekilde açık olduğunu, insanın vaktini sorumluluklarla göre bölmesinin spontane yaşama ihtimalini baltaladığını söylerdi. Bu düstur üniversiteyi bıraktıktan kısa süre sonra, anne babasının kendisine yatırdığı onca parayı bu ateşe çıra ettiği dönemde aklına yatmıştı.

Çoğu zaman buna inanırdı.

Hem, neden olmasın? Kadınlar ondan hoşlanıyordu. Uzun boyluydu, pek çaba sarf etmeden formda kalabiliyordu. Genelde neşeliydi ve doğal bir karizması vardı. Hayatında bir kadın olduğu, içkiye ve arada sırada bir çizgi kokaine erişebildiği sürece keyfi yerindeydi. Altı veya yedi yıl evvel okulu bıraktığından beri barmenlik yapıyordu ve ömrünün elli yılını daha bu ölçülü memnuniyet hâli içinde geçirebileceğine inanıyordu.

Carrie'yi sevdiğini düşünüyordu ama aşk gelip geçici bir duyguydu. Kimbilir Carrie yanında daha ne kadar kalacaktı. Carrie hırslıydı ve Will, kendisinin öyle olmamasının kızın sinirini bozduğunu anlayabiliyordu. Carrie'nin sabrının altı ay içinde tükeneceğini tahmin ediyordu. Barmenliğin ideal meslek olması için bir sebep daha... Kızlar ağaçtaki meyveler gibi yetişiyorlardı. Tek yapması gereken, arada bir elini uzatıp bir tane koparmaktı.

Şu âna dek hayat ona bir tür dans gibi gelmişti ve bu konuda epey başarılı olduğunu memnuniyetle fark etmişti. Tüm bunların altında bir tür oyuk, arada bir her şeyi içine çekiyormuş ve onu içine düşmemek için taştan kenarına sımsıkı tutunur hâlde bırakıyormuş gibi görünen bir korku kuyusu varsa, varsın olsun, diyordu; bu da insanlık hâli olsa gerek. İçki bunun için vardı.

Bu düşünce silsilesi onu dönüp dolaşıp Alicia'ya ve üç günlük, küçük züppe manitası Jeffrey'ye olan sinir bozucu sevdasına getirdi. Alicia, Will'in hiç yapmadığı kadar utanmazca zamparalık ediyordu ve başta bu Will'in gözünü korkutsa da, sonunda bunu takdir etmeye başlamıştı. Barda tek başına otururdu ve iş güç, Carrie'nin son erkek arkadaşı, Will'in son kız arkadaşı üzerine laklak ederlerdi. Carrie'nin çoğundan uzun süre dayanacağı tutunca, Alicia, kendisinden rica edilmesine gerek kalmadan onu saldırılardan tenzih etme sağduyusunu göstermişti. Will bunu etkileyici bulmuştu. Hiç sevişmemişlerdi ve bundan kaynaklanan daimi cinsel gerilimden keyif alıyordu.

Yine de hep eli kulağında diye düşünürdü ve doğru an gelinceye dek beklemekten memnundu – Carrie gittiğinde veya hiçbir önemi olmayacak kadar sarhoş olduklarında. Derken Jeffrey peyda oldu ve her şey ansızın değişiverdi.

Alicia'nın yeni ilişkisine duyduğu saygının karşılığını vererek Jeffrey'ye bel altı vurmaktan imtina ettiğini söylemek isterdi ama etmiyordu. Bazen karşı koyamıyordu. Alicia bir süre, hakaretlerini geçiştirerek tahammül etmişti. Sonra kulak ardı etmeye başladı; ta ki tadı kaçıncaya dek. Will kendini, Jeffrey'nin fazla dayanmayacağına, Alicia'nın iştahının ve saçma sapan adamlara karşı tahammülsüzlüğünün onun sonu olacağına duyduğu inançla tatmin ediyordu. Ama epeydir bekliyordu. Dün geceki beklenmedik kahramanlık gösterisiyle, Jeffrey'nin kira kontratının süresini uzattığını tahmin ediyordu.

Telefonunu çıkarıp Alicia'nın numarasını çevirdi.

"Gel, birer bira içelim," dedi.

"Siktir... Saat kaç?"

"Hâlâ uyuyor musun? Saat on küsur."

"Gün ağarıncaya kadar uyuyamadım."

Demek onlar için gece Rosie'nin Barı'ndan ayrıldıklarında bitmemişti. Mantıksız olduğunu bilse de, bu içini acıttı. "Peki, gelip benimle bir bira içecek misin?"

"Hayır, adi herif, içmeyeceğim. Uykuma dönüyorum."

"Sen ne ara böyle ödlek oldun?"

"Bu doğru değil. Yanılıyorsun. Belki bu gece görüşürüz. Benim için de iç, tamam mı?"

Alicia kapattı.

Will telefonu cebine geri atıp yürümeye devam etti. Reddedilmiş hissetmeye hiç hakkı yoktu ama öyle hissediyordu. Sadakatsizliğe tehlikeli derecede teğet geçiyor, âdeta davetiye çıkarıyordu, ama hissetmesi gerektiğini bildiği suçluluk sancısını hissetmiyordu. Sadece ortada bir ihtiyaç vardı ve onu gidermeliydi.

İçeri girip yanında Alicia olmadan bira içme düşüncesi kabul edilemez derecede moral bozucuydu, o da bunun yerine yoluna devam edip Eric'i kontrol etmeye razı oldu.

Rosie'nin Barı'nın yan tarafına iliştirilmiş metal bir merdiven, küçük bir balkona ve Eric'in ön kapısına çıkıyordu. Eve barın içinden fark edilmeden çıkılabiliyordu ve buna şükrediyordu. Rosie sabah vardiyasında çalışıyordu ve onu görse, içeri çağırıp ipe sapa gelmez fikirleriyle kafasını ütülemeye kalkardı. Merdivenlerden sessizce çıkıp Eric'in kapısını çaldı.

Will, kendini Eric'in kapıyı açmamasını dilerken buldu. Onu buraya getiren dürtüyü hatırlamakta güçlük çekiyordu. Hiç o kadar yakın olmamışlardı –hatta güçbela arkadaş sayılırlardı– ve Will çarşamba sabahının sıcağında orada dikilirken, anaç ve gülünç hissetti.

Fakat kapı kasasına doğru çekilen sürgünün tok sesi, fark edilmeden gitme hayallerini suya düşürdü. Kapı soğuk bir karanlığa doğru salınarak açıldı ve Eric iç çamaşırıyla, Will'in dairenin derinliklerinden takır tukur çalıştığını duyduğu klimaya rağmen saçları terden yapışmış hâlde karşısına dikildi. Eric'in yüzünün sağ tarafı deşilmiş ve kabuk bağlamış deriden oluşan rengârenk bir kâbusa dönmüştü. Yüzü ve omuzları kurumuş kandan benek benek olmuştu.

"Ha siktir, Eric."

Eric çenesini oynatmadan konuştu. Çok fena acı çektiği ortadaydı. "Ne var?"

"Seni kontrol etmeye geldim. Hastaneye gitmen lazım, dostum."

"Hayır."

"Bok hayır. Evet. Gidip arabamı getireyim."

Eric, Will'i dirseğinden tutup içeri çekti, kapıyı dışarıdaki sıcaklığın üzerine kapattı. "Göründüğü kadar kötü değil."

"Dostum, zar zor konuşuyorsun!"

Yüzüne doğru belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Şişti. Hepsi bu. İçeri geç."

Will peşinden, bir kusmuğun zarafetiyle darmadağın duran

mutfağa doğru yürüdü: tezgâhın üzerinde dışarıdan söylenmiş yemeklerin kutuları, atılma vakti çoktan geçmiş çöpler, evyede birkaç tabak. Oturma odasının bir köşesinde yığın hâlinde duran giysileri görebiliyordu. Eric tezgâhın üzerindeki bir şişeden birkaç hap çıkarıp susuz yuttu. "Buna dikiş atabilecek bir arkadaşım var."

"Arkadaşın mı? Neredeyiz, Afganistan'da mı?"

"Hastaneye durumum yetmez."

Dengesini bulmaya çalışırmış gibi bir elini öne uzatarak, ağır ağır oturma odasına doğru yürüdü. Kanepeye vardığında üzerine yığıldı ve tırtıl gibi kıvrıldı. Odanın tek penceresinin panjuru kapalıydı ve dairenin havası bir mağara gibi soğuk ve nemliydi. "Arkadaşına benim adıma teşekkür et."

"Hangi arkadaşıma?"

"Dün kıçımı kurtaran herife. Şu manitanı siken adam."

Will hem tiksindi, hem de mânâsızca heyecanlandı. "Alicia benim manitam değil."

"Peki, dostum." Sesi kaymaya başlıyordu.

"Şu dövüştüğün adam kimdi?"

Eric cevap vermedi. Nefesi durulan bir su gibi yatıştı.

"Peki. Her neyse. Gelip sana bir bakayım dedim. Bırakayım da uyu."

Eric gözlerini açmadan elini uzattı. Will arada kaldı, elini tutmasını istediğini sandı. "Beni yalnız bırakma," dedi, ağrı kesicilerden ve uykuya teşneliğinden mahmur çıkan sesiyle. "Kâbuslar."

Will bu katıksız zayıflık gösterisinin, karanlığın içinden gelen bu yakarışın karşısında ansızın utandı; iğrenç ve hayret verici bir samimiyetti ve bunu duymamış gibi yapmak istedi. Ama tereddüt ederek, bir koltuğun üzerindeki kirli sepetini yere koyarak kendine oturacak bir yer buldu. "Tamam," dedi. "Kısa bir süre yanında durayım."

Eric'in uykuya dalmasını bekledi, yüzünün seğirmesini, gözlerinin gözkapaklarının altında fırıl fırıl dönmesini izledi. Klimanın

püskürttüğü buz gibi hava onu üşütmeye başlamıştı ama Eric'in teni hâlâ ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Altlarında, Rosie'nin Barı'nda birileri müzik kutusuna para attı ve boğuk bir bas ses zangırdayarak, bedenindeki kemikleri titreterek evin zeminine ulaştı. Burada yaşıyor olsa, bu daimi deri altı iniltisi onu delirtirdi. Eric'in uykuya dalmasını izledi ve beyninden akıp geçen kapkara rüyaları merak etti.

Amaçsız ve içten içe hoşnutsuz hisseden Will, Carrie okuldan dönene kadar kanepeye yığılıp konsol oyunu oynamayı planladığı evine doğru yürüdü. Tek başına vakit geçirmeyi sevmezdi; sessizlik sinirini bozuyor, tedirgin ve tehdit altında hissetmesine yol açıyordu. Konsol oyunlarının kuru gürültüsü sessizliği bastırmak konusunda nispeten başarılıydı ama bir süre sonra küçük, pikselli sınırlarını yiyip bitirmeye başlayınca, dikkatini dağıtacak başka bir şey bulmak zorunda kalıyordu.

Bu yüzden evde başka biri olduğunu hissedince, girerken evin havası tenini dalgacıklar hâlinde okşarmışçasına içi rahatladı.

"Carrie?" Hâlâ derste olmalıydı ama erkenden dönmüş olabilirdi. Cevap gelmedi. Mutfaktan, oturma odasından geçti ve yatak odalarının kapısında durdu. Ev boştu. Gülünç hissederek televizyonun karşısına yerleşti ve oyun konsolunu çalıştırdı.

Düşmanların cirit attığı bir ormana gireli yarım saat olmuş, haraketle müdafaa edilen bir oyun kaydetme noktasına varmasına beş dakika kalmış bir Amerikan askeriydi, derken telefonu titredi. Oyunu duraklattı ve cebinden çıkardı.

Bomboştu. İleti yoktu.

Hangi telefon olduğunu fark ettiğinde kanı dondu. Kendininkini bıraktı ve diğerini cebinden çıkardı; üzerinde kalpler olan, açık sarı telefonu. Ekranının ışığı yanıyordu, küçük, yeşil mesaj kutusu bir mesaj alındığını gösteriyordu. Parmağıyla kutuya bastı. Jason adında birinden gelmişti.

Selam barmen.

Birkaç saniye baktıktan sonra cevaplamamaya karar verdi. Arkasına yaslanıp oyunu tekrar başlattı. Bir keskin nişancı, sık çalılıkların arasından ona ateş etti. Bir düğmeye basıp çömeldi.

Tekrar titredi ve göz ucuyla baktı.

Baktın.

Siktir git, dedi içinden.

Titreşim: **Artık senin.**

Kumandayı bıraktı cevap yazdı. **Kahrolası telefonunu istemiyorum. Bu gece gelip bardan al.**

Biraz vakit geçti. **O güzel fotoğraflara hâlâ bakmadın mı?**

Yazdı. **Acaba polise mi götürsem?**

Bir bak. Göreceklerin hoşuna gidebilir.

Bekledi, ama telefondan başka bir şey gelmedi. Oyun, ölüm ekranında donup kalmıştı. Yeniden başlatma seçeneğinin ardında, oyundaki karakterinin mermilerden delik deşik olmuş cesedinin bulanık görüntüsü duruyordu.

Kapattı ve bütün dikkatini sarı telefona verdi. Telefon karanlık bir enerji yayıyormuş gibi hissetti ve elinde durması onu huzursuz etti. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerine koydu ve menüyü açtı. Kamera ikonu, kendine has tuhaf bir çekim gücü yayıyormuşçasına bakışlarını üzerine çekti. İkona bastı ve resim galerisini taradı.

Kaydedilmiş dört resim ve bir video dosyası vardı. Bir süre dik dik baktı. Gördüklerini sindirmeye çalıştı; dünyayı, alelade hayatını ve günbegün bin bir çabayla idame ettirdiği sıradan varoluşunu, önüne cehennemin şipşak fotoğrafları gibi küçük, derli toplu kareler hâlinde dizilmiş bu görüntülerle bağdaştıracak bir biçimde değiştirmeye çalıştı.

Parmağını ilkinin üzerine götürdü ve resim bir balon gibi şişip ekranı doldurdu.

Uyuyan bir adamın yakından çekilmiş bir fotoğrafı gibi görünüyordu. Orta yaşlıydı, saçları dökülüyordu, kocaman, düz bir burnu

vardı; yüzü zamanla aşınıp düzleşmiş bir oyma taş gibi yumuşak ve yuvarlak hatlıydı. Bu fotoğrafta tekinsiz bir şey yoktu; sevgilisi veya yakın bir dostu tarafından çekilmiş samimi bir portre olabilirdi.

İkincisi aynı adamın aynı açıdan, birkaç metre uzaktan çekilmiş bir fotoğrafıydı. Bu resimde adamın başına aldığı şiddetli bir darbeyle öldüğü açıkça görülüyordu. Adamın kafatasının ilk fotoğrafta kadrajın dışında kalan yuvarlak tepesi burada, darmadağın olmuş hâlde görünüyordu: Kemik, beyin ve kan başının tepesinden tam patlarken yakalanmış yanardönerli bir volkan gibi fırlıyordu. Adam kaldırımda yatıyordu. Başının etrafındaki kan birikintisi tepeden gelen bir ışık haresini yansıtıyordu; ya bir sokak lambası ya da el feneri. Fotoğraf gece çekilmişti. Adamın avucu yukarı dönük, beyaz ve tombul sol elinde nişan yüzüğüne benzer bir şey fark etti.

Üçüncü fotoğrafta karşısına yeni bir manzara çıktı. Bu iç mekânda, sert ışıkta, muhtemelen bir floresanın altında çekilmişti. Arka plandaki duvar yetmişler tarzı bir ahşap lambriyle kaplanmıştı. Ön planda beyaz, ergonomik bir çizim masası görünüyordu ve üzerinde aynı adamın başı, bedeninden kopartılmış hâlde duruyordu. Masanın üzerine dimdik yerleştirilmişti; birisi onu doğrultmaya, dik durmasına vakit harcamış olmalıydı. Başındaki yara bu açıdan görünmüyordu. Boynunun etrafında bulunması kaçınılmaz olan kararmış çember hariç, ortalıkta hiç kan lekesi yoktu. Görünüşe göre başındaki kanları temizlemeye, ona yıllık fotoğrafına hazırlanan bir okul çocuğuymuş gibi çekidüzen vermeye uğraşılmıştı. Başın arkasında, masanın üzerinde bir kısmı görünmeyen, sırtı kameraya dönük, ince, kırmızı bir kitap duruyordu.

Will bir sonrakine geçmeye çalıştı, ama parmakları uyuşmuştu ve telefon takırdayarak yere düştü. Birisinin onu duyduğuna ve baktığı şeyleri göreceğine dair şiddetli ve akıldışı bir korku duydu ve katlanılmaz bir utanç hissetti – akıl almaz edepsizlikte pornografik resimlere bakarken yakalanmış veya bu dehşet dolu fotoğraflarda kendi yaptığı bir şey resmedilmişçesine.

Telefonu sehpanın üzerine bırakıp gözlerini kapadı ve zorla sakinleşmeye çalıştı. Nefesi titriyordu, sinirleri gerilmişti. Ansızın, uhrevi bir mesaj gibi, cevabı uzaklarda araması gerekmediği aklına geldi. Korkunç bir şey yaşandığını, akıl almaz boyutlarda bir cinayetin işlenip belgelendiğini ve daha fazla incelemenin lüzumsuz olduğunu biliyordu. Derhal polise gidip sorumluluğu üzerinden atmalıydı.

Ama durmak imkânsızdı. Dördüncü fotoğrafa geçti.

Bunda, birisi başa neredeyse cerrahi bir titizlikle ve bir zanaatkârın el becerisiyle müdahale etmişti. Birisi onu öldüren yarayı başlangıç noktası seçerek, kafa derisini yıldız şeklinde yüzmüş, deriyi aşağıya doğru, kanlı muz kabukları gibi soymuştu. Adamın, Will'in daha az önce sevdiği birinin yanında oluşuna yorduğu yumuşak, cömert yüz hatları, şimdi kendilerinin kanlı alt satıhlarıyla örtülmüştü. Kafatası tertemiz kazınmıştı; neredeyse. Göz yuvaları oyulup boşaltılmıştı. Başın altındaki masa, zanaatkârın emekleriyle kan revan içinde parçalarla bezenmişti.

Geriye sadece video kaldı. Bu düğmeye basmak, fotoğraflar arasında gezmek gibi değildi; bu hıza kapılıp hareket ediyormuş gibi davranamazdı. Bu ayrı bir seçimdi. Bu geri dönmek için ikinci şansıydı.

Oynata bastı.

Video oynatıcının yüklenmesi biraz vakit aldı ve ekran masadaki başın titrek görüntüsüyle doldu. Birisi anlaşılmaz bir şey söylerken telefondan cazır cuzur bir feryat yükseldi. Sesin dairesinin havasını bir tür hayalet gibi taciz ettiğinin farkına varan Will sesi kısmak için düğmeye bastı. Omzunun üzerinden arkasına baktı, başka bir insanın yakınında olduğu hissi sinirlerini bir kez daha hoplattı, sonra hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için telefonu yüzüne yaklaştırdı. İçi utanç, korku ve tuhaf bir heyecanla dolmuştu.

"Tina! Şunu sabit tut. Tanrım..." Genç bir adamın sesiydi.

Görüntü sabitleşti, bir yana eğilmiş kopuk başı yakından gösteriyordu. Dördüncü fotoğraf videodan önce çekilmişti: Dikkatle

kesilmiş et şeritleri ölü adamın yüzünün üzerine solmuş yapraklar gibi düşüyordu. Kafatasının tepesi yolunmuş, geriye şakağın hemen üstünden başlayan kırmızı, kanlı bir delik bırakılmıştı. Kadraja bir kız girdi, arkası kameraya dönüktü. Düz sarı saçları, atletik bir vücudu vardı. Başı tekrar düzeltti ve yerinde durduğundan emin olmak için bir süre tuttu.

"Aman Tanrım, hissedebiliyorum," dedi ve ellerini çabucak çekti.

"Siktir git, görüntüden çık!" Başka bir kızın sesiydi.

Geri çekildi ve görüntüye sükûnet çöktü. Tutan el titrerken kameranın neredeyse fark edilmez kıpırdanışı. Zapt edilen, gergin bir kıkırtı. Baş, bir şey duymuş, kulak kabartmak için azıcık dönüyormuşçasına, hafifçe kaydı. Sonra bir şey açık kafatasının karanlık oyuğunda hareket ediyormuşçasına tekrar kıpırdadı.

"Ha siktir." Tiz, cinsiyetsiz bir ses.

Dört kalın, beyaz tenli parmak oyuğun içinden uzanıp alından aşağı sarktı. Kadrajın dışındaki birisi çığlık attı ve görüntü hızla yalpaladı. Video bitti.

"Will?"

"Siktir!" Telefonu yüz üstü çevirdi, dönüp Carrie'nin arkasında durduğunu gördü. Bir pul asit almış gibi ağır hissediyordu ve eli ayağı boşanmıştı. "Sen eve ne zaman geldin?"

"Şimdi." Ama ona bakmıyordu. "Neye bakıyorsun?"

"Hiç."

"Onu polise teslim edeceğini sanıyordum."

"Evet. Bu gece. Bu gece halledeceğim, dedim ya. Tanrım... Saat kaç?"

"Eve erkenden geleyim dedim. Matematik dersini astım. Neye bakıyorsun, Will?"

"Hiçbir şeye, dedim ya... Yani..." Ayağa kalkıp gecikmiş bir selamla Carrie'ye sarıldı. Bu hareketinin samimi bir yanı yoktu ve Carrie alenen iğrenerek onu itti.

"Ver şunu."

Sadece gözlerini kaçırarak başını salladı. Az önce gördüklerini onun da görmesine izin veremezdi. "Hayır, Carrie. Bana güven. Bunu istemezsin."

Kendisine dik dik baktığını hissetti. "O Alicia'nın telefonu mu?"

"Ne? Hayır! O da ne demek?"

"Ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Buna inanamıyorum. Buna takılıp kaldığına inanamıyorum. Arkadaşlarım sadece erkek mi olabilir? Sahi mi? Steve ne olacak?"

Bunun karşısında, Carrie umduğu gibi çıkışmadı. Ona sakince bakıp şöyle dedi: "Steve'e *ne olmuş?*"

"Senden hoşlanıyor. Seni sikmek istiyor."

"Ne olmuş? Onunla sikişmiyorum."

"Ama istiyorsun."

"Hayır. İstemiyorum. Telefonuma bakmak ister misin? Onun fotoğrafı var mıymış, görmek ister misin? Ya ona memelerimin fotoğrafını göndermiş miyim diye bakmak? Buyur, bak. Mutfakta, çantamın içinde. Hadi."

Will başını salladı ama aklı çelinmek üzereydi. Blöf mü yapıyordu? Bunu yapmayacağını biliyor muydu? Ya onu şaşırtıp sahiden baksaydı? Ne bulurdu? "Hayır," dedi. "Sana güveniyorum. Keşke sen de bana güvenseydin."

"Sana güvenmek istiyorum. Ama o siktiğimin telefonunda *bir şeye* bakıyorsun ve deli gibi suçlu tavırlar sergiliyorsun!"

Elbette haklıydı. Hiçbir hareketi hayra alamet değildi. Bunun farkındaydı. Telefonu masadan aldı ve Carrie'nin eline bıraktı. "Bakmak istemezsin," dedi. "Sahiden istemezsin. Korkunç."

"Peki, ne?"

Parmakları düşündü. "Bilmiyorum."

Carrie oturdu ve dosyaları açtı.

Will hepsini onunla ikinci kez izledi. Carrie bitirdiğinde, elleri titreyerek telefonu geri verdi. Will, yüzüne bir televizyon ekranına bakar, üzerinde bir şey belirmesini, tepki vereceği bir şey sunmasını beklermiş gibi dik dik baktı.

"O Garrett mı? Şu dün gece mesaj atan..."

Bu hiç aklından geçmemişti. "Masadaki adam mı? Sanmıyorum. Bunlar önceden çekilmiş. Telefonun hafızasındaydı. Ama bence o da o ekibin içinde. Tina'yı tanıdığı belli."

"Onu ara."

"Ne? Hayır."

"Öyleyse bana ver. Ben ararım."

Will telefonu elinde daha da sıktı. "Neden, Carrie? Bu berbat bir fikir."

"Hâlâ hayatta mıymış, öğrenmek istiyorum. Sabah gördüklerimiz, onun dişleri miymiş? Birinin sen aldırış etmezken o şekilde öldüğünü düşünmek istemiyorum."

"*Aldırış etmezken mi?*"

"Yardım istiyordu! Sana yalvarıyordu!"

"Öf, sikerler," dedi suçluluk hissi çabucak öfkeye dönerek. "Bu aptalca." Ekranı açtı ve Garrett'ın yazdığı son mesaja döndü.

LÜTFEN

Garrett'ın numarasını bulup aradı.

Carrie, Will telefondan kulağına gelen hafif çalma sesini dinleyip cevap beklerken gözlerini ona dikti. Bir süre sonra çalması durdu. Telefonu kulağından, başta hattın koptuğunu düşünerek bir santimden az uzaklaştırdı, ama sessizliğin niteliği ona aksini gösterdi.

"Alo?"

O sessizliğin içinde canlı bir şey vardı.

"Garrett? Alo?"

O şey konuştu. Sesi, süzülerek toparlanıp kan ve kemikten oluşan bir bulamaca dönen bir şey gibi çatlak ve ıslak geliyordu. Lisanın sınırlarını zorlayan bir dil. Akışkan sesli harfler çakışıp birbirinin üzerinden kayıyordu. Ses halihazırda kafasının içinde yaşıyormuş gibi çok yakından geliyordu.

Bir iğrenme refleksiyle telefonu odanın öbür ucuna fırlattı, Carrie'nin hırıltılı hayret feryadı, sesin kulağından bir kan sızıntısı

gibi akan çınlamasının ardında kayboldu. Telefon iki parçaya bölündü ve Carrie, yanağından süzülen, döktüğünün farkına bile varmadığı gözyaşlarını elinin ayasıyla ovuşturarak silen Will'i ardında bırakıp telefona doğru atıldı.

Carrie yere çömeldi, pili telefona geri taktı ve kapağını yerine geri oturttu. "O muydu? Garrett mıydı?" Paniği sesinden anlaşılıyordu.

Neden öyle olsun ki, diye düşündü, az önce duyduğu korku ve iğrenme hisleri kaynayıp koyu bir öfke çorbasına dönerken. Kafasında çınlayan bir ses olan Carrie değildi ki.

"Hayır," dedi. "Hiç kimse değildi."

Çarşambaları hep haftanın en tenha gecelerinden olduğundan, korkunun Will'in panik seline karşı çektiği setleri aşındırıp yok edecek epey vakti oldu. Kapı her açıldığında içeri hücum edeceğini hissediyordu ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Gelseler bile, hiçbirini tanıyıp tanımayacağını bilmiyordu. Bütün üniversiteli çocuklar gözüne aynı homojen gen havuzundan gelmiş, gözden uzak, bodrum katındaki bir laboratuvarda yetiştirilmiş gibi görünürdü. Kaba, boşboğaz, küçük suratları gönül meselelerinin çizgilerini henüz taşımayan – parlak, kımıl kımıl kurtçuklar gibi gelirlerdi. Larva familyasının üyeleri.

O gece normalden biraz fazla içti, her zamanki çakırkeyiflik haddinin biraz ötesine geçti. Fakat müşteriler, körelmiş hisleriyle çalışarak idare edebileceği kadar az sayıda ve tanıdıktı. Will'den biralarını alıp taburelerine veya bilardo masasının etrafındaki her zamanki yörüngelerine yerleştiler, normal işleyişin rayları o kadar huzur dolu ve bükülmezdi ki dünyada sıradışı bir şey asla var olamazmış gibi görünüyordu.

Derek'in o gece gelmeyeceği tuttu. Will, içi rahatlamasına rağmen merak ediyordu. Peşini bırakmak istemiyordu. Bunu fark ettiğinde uzaktan, beyninin derinliklerinde bir alarm çınladı, ama

onu bir teklik viskiyle susturdu. Carrie'yle telefonda gördüğü şeyler üzerine konuşmamışlardı. Carrie telefonu toparladıktan sonra birkaç defa daha izlemişlerdi. Carrie bir noktada ağlamıştı. Sonra durmuştu. Will'in evden çıkma vakti geldiğinde ne konuştular ne de öpüştüler. Aralarında havada asılı duran ölü bir şey vardı, pörsük siyah kanatları üzerlerine çöküp onları dümdüz ediyordu. Bunu düşünmeye mecbur kalmamaktan memnundu.

Bir noktada, Alicia yanında Jeffrey olmadan geldi. Will ruhunun o anda hafiflediğini hissetti ve Alicia'nın gelişi ona adaletin yerini bulması, evrenin ilettiği bir tür gizli mesaj, teraziyi dengeleyecek bir nezaket gösterisi gibi geldi. Her zamanki taburesine oturdu ve Will ona her zamanki içkisinden hazırladı. Bilardo toplarının huzur verici tıkırtısı bardaki boğuk konuşma seslerinin arasına giriyor, Sam Cooke müzik kutusundan alçak sesle mırıldanıyordu ve dünya tekrar esas düzenine kavuşmuştu.

"Bar bu gece epey sakin," dedi Alicia. "Eric'ten haber aldın mı?"

Eric'i unutmayı becermişti. "Aslında, evet. Bu sabah gidip gördüm. Yüzü fena kesilmiş ama hastaneye gitmiyor. Kendini Rambo sanıyor."

"Derek'e söyledin mi?"

"Uğramadı. Sırası gelince söylerim." Eric'ten bahsetmek istemiyordu. "Jeffrey bu gece yok mu?"

Alicia tiksinmiş gibi görünüyordu ve bakışları, Will'in arkasındaki sıra sıra şişeleri taradı. "Adilik ediyor. Onu cezalandırıyorum."

"Sahi mi? Ne yaptı?"

"Dediğim gibi... Adilik ediyor. Kimse şu telefonu almaya gelmedi mi?"

Birer teklik Jameson doldurdu. "Henüz değil."

"Başka koyma," dedi Alicia. "Bu gece yavaş gitmem lazım."

"Neden?"

"Canım körkütük sarhoş olmak istemiyor. Azaltmaya çalışıyorum."

Bunun onu daha az göreceği anlamına gelip gelmediğini merak etti. Bunun düşüncesi, bir şekilde o tuhaf videodan bile daha ürkütücüydü. İçinde haddinden fazla ve sersemletici, büyük bir keder hâsıl oldu. "Körkütük sarhoş olman şart değil," dedi normal bir sesle konuşmaya çalışarak. "Benim gibi yap. Hep çakırkeyif kal. Sörf yapmak gibi."

"Bana nasıl içeceğimi söylemene gerek yok, Will."

Tekleri attılar; sonra âdet yerini buldu ve birkaç tane daha içtiler. Gece ritmine kavuştu. Kapı her açıldığında ve yeni biri girdiğinde hissettiği o sönük endişe tamamen yatışmamıştı, ama gece yarısı gelip çatana dek azalıp sessiz bir uğultu hâline gelmişti. Telefona ve üniversiteli çocuklara dair her şey, ufalıp sönük bir garabet zerresine dönmüştü. Alicia vardiyası boyunca barda kaldı ve tıpkı eski günlerdeki gibi tasasız ve işveliydi. Will'in aptalca şakalarına güldü, kendisi de birkaç tane yaptı. Will tekrar insan gibi hissetmişti.

Doug ikide onu azat etmeye geldiğinde, raftan yarısı dolu bir bourbon şişesi alıp Alicia'nın önünde sarkaç gibi salladı. "Henüz eve gitmek istemiyorum," dedi.

"Ben de."

"Su bendine gidip şu şişeyi devirelim."

Alicia'nın gözü daldı ve Will kararsızlığını yüzünden okuyabiliyordu. Bu canını yaktı.

"Hadi be kadın."

"Tamam. Gidelim."

Arabasına binip yola koyulduklarında Will, "Şunu dinle. Çok güzel," dedi ve *All the While* adlı Pines şarkısını açtı: Aralarındaki müphem boşluğu sıcaklıkla doldurup yumuşak, mahmur bir birliktelik içinde var olacakları bir yere dönüştüren tatlı, sakin, tekdüze bir şarkı. Dışarıdaki ışıklar ön camı yalıyor, Alicia'nın tenini aydınlatıp, tekrar karanlığa teslim ediyordu. Alnını cama dayadı ve "Senin hangi yönünü seviyorum, biliyor musun, Will? Bir şeye güzel diyorsan, sahiden güzel oluyor. Bu kelimenin senin için bir mânâsı var." Bu iltifatı sindirdi. Koltukları kabardı.

Çimlerin üzerine park etti ve beraber, su bendinin yılankavi yürüyüş yolunun tepeye kadar uzandığı dik yokuşunu tırmandılar. Aştılar ve biraz daha ileriye yürüyüp aşağı doğru inen yokuştaki çimlere yerleştiler. Mississippi Nehri, uzattıkları ayaklarının ucunda engin ve sessizdi, gecenin içinde yeryüzünün karanlık enerjisini akıtıyordu. Hava nemli ve kapalıydı; bulutlar yıldızlar boyunca süzülüp gidiyordu. Omuzlarını birbirine yapıştırıp uzanarak onları izlediler. Will şişeden bir yudum alıp ona uzattı; o da aynını yaptı.

"Ne hoşmuş," dedi.

"Evet. İnsan yok. İnsan olmamasını seviyorum."

"Ben de."

Başını Will'in omzuna dayayacak şekilde devirdi, uykulu gözlerini kapadı. Will ona döndü, burnu saçlarına girdi. "Güzel kokuyorsun," dedi.

Gülümsedi. "Mm."

"Hiç her şey başka türlü nasıl olabilirdi diye düşünüyor musun?"

Cevap vermesi biraz vakit aldı, ama çok kısa. "Evet," dedi.

Will onu alnından öptü. Alicia'nın nefesi kesildi. Tekrar öptü ve Alicia bu sefer gözlerini açmadan yüzünü ona döndü ve dudaklarını uzattı. Böyle bir şeyin başına gelebileceğine inanamayarak, koca bir motorun nihayet içine sığmayan bir neşeyle dönmeye başladığı hissiyle onu dudaklarından öptü. Çekinerek, dudakları birbirini teğet geçerek öpüştüler, sonra birbirlerini daha samimi öptüler, vücutlarını birbirlerine çevirdiler ve Will elini yanağına götürdü. Parmaklarıyla kulağını, sonra yüzünün yan tarafını okşadı, sonra da elini göğsüne götürdü. Gömleğinin altından sutyenini hissetti, onu kenara çekip tenine değmek istedi. Alicia'nın parmaklarının saçına ve sırtına gömüldüğünü hissetti.

Sonra Alicia elini Will'in göğsüne bastırarak geri çekildi. "Dur, Will."

"Ama..."

"Dur. Lütfen. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Will şaşkınlıkla dikeldi. "Neden? Sorun ne?"

"Sorunun ne olduğunu biliyorsun." O da dikeldi, gömleğini düzeltti ve saçındaki çimleri silkeledi. Artık aralarındaki boşluk daha da büyüktü.

"Jeffrey yüzünden mi?"

"Tabii ki Jeffrey yüzünden. Ve Carrie. Yapma, Will."

"Neden? Tanrı aşkına, neden *o*? Anlamıyorum."

Alicia başını iki yana salladı. Yüzü kızarmıştı ve alt dudağı titriyordu. "Bilmiyorum. Üzgünüm. Berbat biriyim."

Will elini sırtına koydu. "Hayır, Alicia."

Dokunuşundan sırtını gererek kaçtı ve "Yapma," dedi.

Will rezil olmuş, elzem bir şey içinden sökülüp alınmış gibi hissederek oturdu. "Özür dilerim."

"Geri dönelim."

Arabaya yürüdüler ve Will marşa bastığında Alicia elini uzatıp müziği kapadı. Acı dolu bir sessizlik içinde bara döndüler. Alicia'nın arabasını bıraktığı yerin arkasına çekti, farları plakasını, arka camını aydınlatıyordu. Boş koltukları gördü ve bunun normal sayılacağı, ikisinin aynı yere ait olduğu, bu evrene komşu olan daha merhametli bir evrende içeride oturduklarını hayal etti. Şöyle dedi, "O beni sevmiyor."

Alicia ona samimi bir ıstırapla baktı. "Buna üzüldüm. Bu doğruysa, sahiden üzüldüm."

"O seni seviyor mu?"

Başını salladı. "Bence sahiden seviyor," dedi.

"Ben de seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Elini Will'in yanağına koydu ve nezaketi onu neredeyse ağlatacaktı. "Yarın gece görüşürüz, tamam mı?"

"Peki. Tamam." Gözündeki yaşları hissedebiliyordu, onun görebildiğinin de farkındaydı. Umurunda değildi.

Alicia onu çabucak, edebiyle öptü. "Sen iyi bir adamsın, Will. Belki de en iyisi. İyi geceler."

"İyi geceler," dedi.

İyi bir adam olmanın yanından bile geçemezdi. Biliyordu. Kaldırımı aşıp, köşeyi dönüp gözden kaybolurken onu izledi. Sonra başını direksiyona dayayıp orada bir süre oturdu.

Eve dönene dek güneş göğü doğudan kızartmaya başlamıştı. Yolun kenarına, Carrie'nin arabasının arkasına yanaştı, kontağı kapattı ve gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. İçinde büyük bir şey, koca bir hüzün esir kalmıştı ve ağlayabilse, hatta kelimelere dökse bu yükün hafifleyeceğini, bir nebze olsun rahatlayacağını hissetti. Ama ona erişemiyordu. Nasıl irdeleyeceğini bulamıyordu. Bunun kendisini tanımlayacak şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti. Kendini üçüncü gözden, görünmez bir tanık tarafından görülüp hâli anlanan biri olarak hayal etti. Merhamete mahal olacak mıydı? Yoksa bununla mahkûm mu edilecekti?

Araba bir eşik bölgesi, bir geçiş yeriydi ve orada kaldığı sürece Carrie'yle ya da Alicia'yla bir daha yüzleşmesi gerekmezdi. Cazip bir seçenek gibi geldi. Burada yatıp uyuyabilirdi, birkaç saat sonra günışığının sıcaklığıyla uyanırdı. Bu arada Carrie'ye söyleyecek bir şey düşünebilirdi.

Bir şey düşünebileceğinden gayet emindi.

Telefonu cebinde çaldı ve göz kamaştırıcı kısacık bir an boyunca Alicia olabileceğini düşünerek apar topar çıkardı.

Carrie'ydi. Hüsranı neredeyse elle tutulurdu. Sokağın karşısındaki dairelerine baktı. Verandanın ışığı açıktı ama içerisi tamamen karanlıktı.

Telefonu açtı ve şöyle dedi; "Selam. Geciktiğim için üzgünüm. Kapının önündeyim. Girmek üzereyim."

Hat kesildi.

Tüyleri diken diken oldu. İçinden Carrie'nin kendisine kızdığını, buna hakkı da olduğunu –hem de sandığından daha çok– söylüyordu, ama o yüzüne kapamıştı. İçeri gireceğini ve başına geleceklerle

yüzleşeceğini söylüyordu. Ama başka bir şey olduğunu biliyordu. Telefon gelen bir mesajla öttüğünde, bakmak istemedi. O ikona uzun bir süre, içindeki tuhaf, dışarı salamadığı varlığın şiştiğini hissederek gözlerini dikti. Sonunda başparmağını ekranın üzerinde kaydırdı ve mesaja baktı.

Yine bir fotoğraftı. Evinin içinde, ışıklar kapalıyken çekilmişti. Perspektifi mutfaktan Carrie'nin çalışma odasına doğruydu ama odanın içinin görünmediği bir açıdan çekilmişti. İçeride bir insan olduğuna dair tek ipucu, açık bir bilgisayar ekranının bir ısı imzası gibi çalışma odasının içinden ışıldayan soğuk, mavi parıltısıydı.

Will dünyadan büyük bir kuvvetle sökülmüş gibi hissederek karşıya geçti. Kapı hâlâ kilitliydi. Kilidi açtı ve içerinin kalbinin her bir kasılmasına ayak uydurarak zonklayan ılık karanlığına adım attı. Bir silah bulması gerektiğini biliyordu ama bunu sahiden yapmak fazla karmaşık geldi. Evi olacak kapkara mağaraya adım atıp içeride bekleyen şeyi kabullenmek daha kolaydı.

"Carrie?"

Mutfağa girdi. Tam olarak fotoğrafın çekildiği yerde durdu. Karşısında, Carrie'nin bilgisayar ekranının çalışma odasından sızan mavi ışığı vardı.

"Carrie? Uyanık mısın?"

Cevap alamadı.

Kapıya doğru yürüdü ve içeri baktı.

Sandalyesinde oturuyordu, dirseklerini masaya dayamış, ekrana doğru eğilmişti. Sağ eli farenin üzerinde, tutulan bir nefes kadar sabitti. Ekranda bir şey hareket ediyordu.

"Carrie. İyi misin?"

"Ha?" Gözlerini alışana kadar kırpıştırarak ona baktı. "Ah. Selam. Pardon, evde olduğunu bilmiyordum. Saat kaç?"

"Beşi geçti, tatlım." Ekrana baktı. Karanlık bir tünelin videosunu izliyordu. Duvarlar nemden parlıyordu. Kamera, bir rayın üzerinde kayıyormuşçasına yavaşça ve yumuşak hareket ediyordu.

"Hadi canım. Sahi mi? Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım." Gözlerini ovuşturdu.

"O da ne? Bir şey mi araştırıyorsun?"

Ekranı kapadı. "Hayır. Bu başka bir şey." Sandalyesinden kalkıp kollarını Will'in omuzlarına attı. "Yeni mi geldin?"

"Evet. Vardiyamdan sonra barda kaldım. Birkaç el bilardo oynadım. Takıldım, işte."

"Peki. Eğlenmen hoşuma gidiyor." Uykuluydu, Will'i öptü. "Gidip yatalım."

"Birkaç dakika önce bana bir fotoğraf gönderdin mi? Beni çaldırdın mı?"

Yüzünü buruşturdu, alnını Will'in omzuna koydu. "Hayır. Belki? Hiç sanmıyorum. Pek hatırlayamıyorum. Zihnim bulanık."

"Sarhoş musun?"

"Sadece çok yorgunum, Will. Hadi. Gidip yatalım." Will'i de peşinden çekmeye çalışarak o tarafa yöneldi.

"Hemen geliyorum, tamam mı?"

Tek başına gitti, ilaç verilmiş gibi, eti kemiğinin üzerinden sarkarak yürüyordu.

Will daireyi titizlikle kontrol etti. Dolapların içini, yatağın altını, kileri. Ev boştu. Ön kapının kilidini tekrar kontrol ettikten sonra, Carrie'nin peşinden yatağa uzandı. Doğan güneş onu ışıkla boyayıncaya kadar tavana baktı, Carrie yanında hâlâ horluyordu. Gözlerini kapayıp dünyadan kopmayı ancak o zaman becerebildi.

İkisi de öğlene kadar uyudu. Bitkin ve asabi uyandılar. Will'in kafasının içinde bir külçe salınıyor, bedeninin kalanına göre küçük bir gecikmeyle hareket ediyordu. Güçbela banyoya yürüdü ve kaynar suyla duş aldı. Lağıma bandırılmış gibi, mânâsızca kirli hissediyordu. Sabun ve sıcak su bunu değiştirmeye yetmedi. Kısa bir süre, Alicia'yla münasebetinden dolayı suçluluk duyduğunu düşündü, ama işin aslı bu konuda hissettiği tek şey reddedilişi karşısında kapıldığı dehşetti.

Oturma odasında, Carrie kanepeye oturmuş, gözlerini pencereye dikmiş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Panjurlar hâlâ kapalıydı ve gün artlarında soluk, beyaz bir bulanıklıktı. Will'in geldiğini fark etti ve ona soluk bir ifadeyle gülümsedi. Will karşılık vermekte güçlük çekti, ama yaptı.

"Sence bu neyin nesi?" dedi Carrie.

"Nasıl yani?"

Ellerini açtı, sarı telefon oradaydı. "Fotoğraflar. Şu video." Yüzünde bir terslik vardı. Belki de hastaydı.

"Bilmiyorum."

"Bunu Derek'e vereceğini sanıyordum."

"Dün gece gelmedi."

"Neden?"

"Sanırım onun da bir hayatı var, Carrie. Giriş çıkış kaydını tutmuyoruz ya."

Cevap vermedi. Bunun yerine telefonun tuş kilidini açıp resim albümüne girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Onlara bakıyorum," dedi sadece.

Will kanepeye, yanına oturdu ve Carrie'ye yaslanıp o da baktı. "Bence bu hiç iyi bir fikir değil," dedi. Carrie kopuk başın fotoğraflarına gelip, ilkinde durakladı.

"Dün gece şu adamın ismini Google'da arattım. Garrett? Bu isimde birinin kaybolduğuna veya incindiğine dair nola.com'da bir girdi var mı diye baktım. Hiçbir şey bulamadım."

"Başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyoruz," dedi Will.

Duymazlıktan geldi. "Sonra Google'da başka sözcükler arattım."

Midesi bulandı. "Ne gibi?"

"Hatırlamıyorum. Bir sürü şey. Telefondan gelen sesler, şiddet görüntüleri takas etmek, ölüm tarikatları gibi şeyler."

Duyduklarını idrak etmekten aciz, başını salladı. "Ölüm tarikatları mı?"

"Eh, bilmiyorum, Will! Bu insanlar ne bok yemeye birbirlerine böyle mesajlar yolluyorlar?"

"Carrie, içimde tuhaf bir his var. Bence –bu her neyse– bunu araştırmak hiç iyi bir fikir değil."

"Araştırmıyorum ki, zaten burada! Hissetmiyor musun? Burada yalnız olduğumu bilsem bile, yalnız hissetmiyorum."

Will ayağa kalkıp, bedeni korku kadar heyecanın da verdiği bir enerjiyle kıvılcımlar saçarak volta atmaya başladı. "E? Bir şey buldun mu?"

"Hatırlayamıyorum," dedi sessizce. Will, dün gece ekranda gördüğü karanlık, ıslak tüneli düşündü.

"Tekrar araştırmaya kalkma," dedi.

Carrie iç geçirdi, elini alnına götürdü. Telefon diğer elinde gevşekçe duruyordu. "Bana ne yapacağımı söyleme, Will."

Elini uzattı. "Onu bana ver."

"Efendim?"

"Lütfen. Lütfen, Carrie. Onu bana ver. Polise götüreceğim. Arabaya atlayıp karakola gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin." Sehpanın üzerine koydu ve uzanıp almayı Will'e bıraktı. "Saklayacaksın. Sen de onlar gibisin."

"Neden bahsediyorsun? Kim gibi?"

"İnsanlar dışarıdan ne kadar normal görünüyor," dedi. "İçleri solucan dolu."

Fikrini değiştirmeden önce Will telefonu kaptı. "Seni anlamıyorum," dedi.

Carrie kanepeden kalkıp yatak odasına girerek gözden kayboldu, bir süre sonra giyinmiş hâlde çıktı.

"Barda iyi geceler," dedi.

"Bu mudur?"

"Telefonu bu gece teslim et. Sonra konuşuruz." Ardından gitti.

Will kanepeye devrildi, sinirlenmek istedi. Carrie'nin ona ültimatom vermeye hakkı yoktu. Bu kahrolası şeyi bulan Will'di, fotoğ-

rafları gören, Carrie'yi onlardan korumaya çalışan oydu, Carrie telefonu açmasını söyledikten sonra o korkunç sesi dinlemek zorunda kalan oydu. Düşündükçe kendini daha da haklı buluyordu.

Yine de sinirlenemiyordu.

Ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Günün erken saatlerinde hissettiği korku nöbetleri, hep gün içinde sönüp hafif bir endişeye dönüyormuş gibi geliyordu. Ama Carrie'nin bir konuda haklı olduğunu biliyordu. Telefonu teslim etmek istemiyordu. Karanlık bir odaya açılan bir kapı gibi geliyordu. Onu korkutuyordu ama içeride görmek istediği bir şey yaşıyordu.

Fırsattan istifade, mahremiyeti hiçe sayıp, Carrie'nin çalışma odasına girip bilgisayarına baktı. Çalıştırdı ve tarayıcı geçmişine girdi. Birkaç ".edu" sitesi, T. S. Eliot üzerine yazılmış makalelerin linkleri, magazin siteleri, Amazon'da uzunca bir müddet vitrin alışverişi... O süre içinde bir noktada, gördüğü şeyin ağırlığı dikkatini başka yöne çekmiş; mobilya ve giysi bakmakla başlayan araştırması, gerçek suçların anlatıldığı siteler ve okültizm kitaplarıyla son bulmuştu. Ardından birkaç sitenin daha linki vardı, ama çok fazla değildi – Satanizme ve büyücülüğe dair, uzun süre önce tedavülden kalkmış iptidai arayüzlü platformlarda yer alan, fi tarihinden kalma, berbat tasarımlı siteler. İnternetin geçmişinin katmanlarında jeolojik bir kazı yapmıştı. Görünüşe göre, ardından hatırı sayılır bir süreyi *Yaralar'ın İkinci Tercümesi* adlı bir şeyi araştırarak geçirmişti. Son site ziyaretinin yanındaki zaman damgası, 23.17 idi. Will eve gelmeden saatler öncesi.

Yaralar'ın İkinci Tercümesi linklerine tıklayınca, ipe sapa gelmez dinî sitelere, *Codex Gigas, Kızıl Ejder, Münih El Yazması* gibi kitaplar satan okültizm kitapçılarının linklerine ulaştı. *Yaralar'ın İkinci Tercümesi*, meleklerin insanın yaraları aracılığıyla tezahürünü konu alan üç ciltlik bir serinin parçasıydı.

Will, Carrie'nin arama geçmişini takip etti ve had safhada vahşet fotoğraflarının takasına adanmış bir dosya paylaşım sitesine ulaştı.

Daha önce olay yeri veya kaza fotoğrafları paylaşılan siteler görmüştü; bu bambaşka bir şeydi. Ezilmiş parmak, kırık kemik, kazığa oturtma, oluk oluk kanayan yara fotoğrafları. Bunlar kişisel fotoğraflar gibi görünüyordu.

Bunun ardından Carrie'nin bilgisayarda yaptıklarına dair hiç kayıt yoktu. Bilgisayarını kapatmış gibiydi. Veya en alt katmanı çatlatıp başka bir şeye ulaşmıştı.

Kapkara, yapış yapış tüneli hatırladı. İçinde ilerleyen bir şey vardı.

Bilgisayarı kapattı. Bu iş midesini bulandırmaya başlamıştı. Mutfağa gitti ve kendine votka portakal yaptı. Sürekli bu meseleyi düşünüyordu. Duramıyordu.

Bu gece mekân şaşırtıcı derecede kalabalıktı ve başta iş girdabına kapılıp kendini kaybetmeyi becerdi. Rosie'nin Barı'nın müdavimi saydığı insanların çoğu uğradı: zamanında Kore Savaşı'nda esir düşmüş, içine sığmayan hiddetine rağmen gülümseyen, kendinden elli yaş küçük kabadayılara laf atan, kuru üzüm suratlı İhtiyar Willard; ayda iki üç kez uğrayan ve barda geçirdiği süreyi hep anadan üryan bilardo oynayarak noktalayan irikıyım teşhirci Çıplak Mary; avazı çıktığı kadar bağırarak Frank Sinatra şarkıları söyleyen, Fransız Mahallesi'nde istiridye ayıklayan Scotty ve Will'in içlerinden birkaçını arkadaşı –veya onu görmeye gelmelerinin tek sebebi içkiyken, bu sözcüğün anlamı ne kadar esnetilebilirse o– saydığı, sıradan bir gecenin alışıldık ayaktakımı.

O gün bara bir böcek ilaçlamacı uğradığından, böceklerin bile çıtı çıkmıyordu. Bir düzine kadarını tatlı düşler görürken yakalanmışçasına, sırt üstü yatmış, bacakları uyuşukça kıpırdar hâlde bulmuştu.

Alicia'nın yokluğu hariç, Rosie'nin Barı'nda muntazam bir gece geçiyordu.

Derek ve ortağı da geldi, salına salına bilardo masasının yanın-

da, her zamanki yerlerine çekildiler. Will cebindeki sarı telefonun ağırlığını hissetti.

On buçuk civarında gece kabak tadı vermeye başladı. Alicia'nın süren yokluğu kendisine karşı bir itham gibi gelmeye başlamıştı. Bar doluydu, müzik kutusu ayaklarının üzerinde zangırdıyordu, mekânın havası güzeldi, ama işten aldığı keyif kaçıp gitmişti ve zihni dağılmıştı. Alicia ona yüz vermiyordu. Öpüşmelerini güzel, amansız bir berraklıkla anımsadı. Ondan özür dileyebilmesi, Alicia'nın onu teskin etmesi ve Will'in ona kendisine karşı duyduğu sevginin hissettiği en saf duygu olduğunu kesin bir ikna gücüyle izah etmesi için, Alicia'nın orada olmasına ihtiyacı vardı.

Bu düşünceler dikkatini dağıttığından olsa gerek, bara dayanmış, kollarını kavuşturmuş ve çirkin, çarpık bir tebessüm mükemmel suratının bir köşesine tırmanan efendi oğlanı hemen tanıyamadı. Will oğlana baktı, söze kendisinin girmesine mani olan kavgacı bir dürtüyle sipariş vermesini bekledi. Çocuk konuşmayacak kadar havalıysa, çok da sikindeydi.

Sonra onu tanıdı. Simasını çıkaramamış olmalıydı, çünkü ardından çocuk ona, kızları ayartıp giysilerinin içinden yılanların sepetten çıktığı gibi çıkaran ışıl ışıl tebessümüyle gülümsedi. "Epey sürdü," dedi.

Will arkasında duran, bara gelip bizzat sipariş veremeyecek kadar küçük olan diğer çocuklara baktı. Bar kalabalıktı, ama onları görmemişti. Köşedeki, son geldiklerinde oturdukları masa boştu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Will, bu bir anlık şaşkınlığını bozuntuya vermemeye çalışarak. Sıradan müşterilerden biriymiş gibi davranacaktı.

"Eh, pek kalmayacağım – Kimliğimi unutmuşum." Gülümseyerek ceplerini yokladı.

"Sen Garrett mısın?"

Bu çocuğun hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Garrett mı? Hayır. Ben, Jason. Dün hoş bir muhabbetimiz olmuştu. Hatırladın mı?"

"Garrett öldü mü?"

"Ne münasebet. Hâlâ ortalıkta. Kimbilir, belki onu görürsün. Telefon üzerinde yok, değil mi? Hâlâ geri vermek istiyor musun?"

"Telefon Tina adında birine ait. Bana sen Tina'ymışsın gibi gelmedi."

Jason gülümsedi. "Sorun değil. Zaten artık senin. Sana küçük bir hediye bıraktığımızı söylemeye geldim."

Dünya bir anda bulanıklaştı. Evde tek başına, bilgisayar ekranına bakan Carrie'yi düşündü. "Onu rahat bırak," dedi. Sesi korkmuş, küçük bir çocuk gibi çatlak çıktı.

Jason gülümsedi ve başını salladı. "Kız arkadaşını mı? Güzel memeli, erkeksi saç kesimli? Hayır, dostum, ondan bahsetmiyorum. Söylesene, sen lezbiyenlerden falan mı hoşlanıyorsun?"

Will çocuktan bunları işittiğine inanamıyordu. Hem de kendi barında. Arkadaşlarının arasında. Bu hareketin kabalığı nefesini kesti. Barın öbür ucunda onlara bakmasını bekleyen insanlar olduğunu hissetti. Beklemeye devam edebilirlerdi. "Başına kötü bir şey gelmeden önce," dedi, "buradan hemen siktir olup git."

Jason sahte bir teslim olma ifadesiyle ellerini kaldırdı. "Sorun yok, dostum, sorun yok."

"Hem siz kimin nesisiniz?"

Bunun üzerine bir süre düşünüyormuş gibi yaptı, ardından barın üzerine eğildi ve Will'e yaklaşmasını işaret etti. Hata ettiğini bile bile, Will de eğildi.

"Gerçeği mi soruyorsun?" dedi. "Biz birinin bizi üzerine giymesini bekleyen bir avuç şık takımdan ibaretiz."

"Ne diyorsun ulan?"

"Hediyeni aç," dedi ve arkasını dönüp kalabalığı yararak geçti. Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

Will çabucak Carrie'ye yazdı, Carrie cevabında iyi olduğunu söyledi. Will de içinde bir sıkıntıyla, diken üstünde çalışmaya devam etti.

Saat on biri epey geçmişti ki Alicia, yanında Jeffrey ile bara girdi ve Will'in yüreğine su serpildi. Barın ucundaki yerlerine geçtiler ve birbirlerine dönüp hararetle konuşmaya daldılar. Will içkilerini doldurup önlerine koydu; kelime alışverişine gerek yoktu. Onlar bir algoritmanın fonksiyonlarıydı.

Muhabbetlerine salça olmaya çalışmayacaktı. Genelde hoş karşılarlardı ama bu gece onu fark etmemişlerdi bile. Sorun değildi. Alicia'ya söyleyecekleri vakit alacaktı ve pürdikkat dinlemesi gerekiyordu. Bekleyebilirdi.

Derek, Will'in dikkatini çekmek için bara hafifçe vurdu. Will buzdolabından bir şişe soğuk Miller Lite çıkardı ve onu karşılamaya gitti.

"Eric'e olanları duydum," dedi, gözlerini Will'den ayırmadan birasını alıp ağzına doğru eğerek. "Bizi niye aramadın, dostum?"

"Aradım. Gelmeniz bir saat sürdü."

"Altıncı Bölge Karakolu'nu demiyorum, *bizi* diyorum." Eliyle kendini ve ortağını gösterdi. "Sende numaram var, değil mi?"

Will, bar telefonunun arkasındaki duvara iliştirilmiş, birbirine girmiş ve kıta levhaları gibi üst üste binmiş kartvizitlere ve kişisel notlara baktı. "Burada bir yerlerde olacaktı."

Derek, üzerinde ismi ve numarası olan bir kartı tezgâha koyup Will'e doğru kaydırdı. "Bunu cüzdanına koy. Bir dahaki sefere, karakolu unut. Beni ara."

"Tamam." Will hem güçlü kılınmış, hem azarlanmış hissetti.

"Peki, o iyi mi? Kim yaptı?"

Eric'in üst katta keşiş gibi bir başına, karanlıkta oturduğunu, bir acı tarikatının müridiymiş gibi yarasının tadını çıkardığını düşündü. Arada bir birlikte içtiği ve bilardo oynadığı adamlar olsa bile, iki polis memuru Will'in ihbarıyla dairesine girse nasıl tepki vereceğini düşündü. Bu üzerine uzun uzun düşünmek istediği bir şey değildi.

"İyi. Dün gidip durumuna baktım. Kesikleri var, ama bence her şeyden çok gururu incindi." *Şu anda yalan söylüyorum,* diye düşündü. *Polise kasten yalan söylüyorum.*

"Peki ya yapan adam?"

"Burada daha önce hiç görmemiştim. Ama bu mesele onların arasında, dedim."

Derek kaşlarını kaldırdı. "Herif senin barında kırık şişe savuruyor, sense onların arasındadır mı diyorsun?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Hayır, sahiden anlamadım. Onu görürsen bu karttaki numarayı ara. Onunla konuşmak istiyorum. Bakalım o dalyarak ne kadar sertmiş."

"Peki, Derek."

"Ciddiyim."

"Biliyorum. Ararım." Derek dönüp gitmeye yeltendi, Will onu durdurdu. "Derek, baksana. İnsanların acayip şeyler paylaştığı şu siteleri hiç gördün mü?"

"İnternetin tamamı öyle değil mi?"

"Şiddetli şeylerden bahsediyorum. Bazıları suç da teşkil ediyor olabilir."

"Yani, bu pek benim alanım sayılmaz, ama tabii, görmüşümdür. İnternetteyse herhalde federal bir meseledir. Niye, bir şey mi gördün?"

"Bilmiyorum."

Derek bütün dikkatini ona verdi. "Konuşmak ister misin?"

Will etraftaki bütün müşterilere baktı. "Şu anda konuşamam."

"Yarın karakola uğra. Benimle konuşmak istediğini söyle, seni arka tarafa alırlar. Tamam mı?"

"Peki."

"Sen iyi misin?"

"Evet, elbette. Yarın gelirim."

Derek bilardo masasına döndü, kenarına birkaç çeyreklik koydu ve ortağının oyunu bitirmesini izledi. Will bardan birkaç kirli bardak topladı ve evyeye götürdü. Göz ucuyla Alice ile Jeffrey'yi gördü ve yaptığı işi bıraktı.

Jeffrey, Will'e mânâ vermekte güçlük çektiği bir ifadeyle gözlerini dikmişti. Alicia yanında başını eğmiş, gözlerini elleriyle kapatmış, yenilgiye uğramış bir edayla kambur oturuyordu.

Hadi bakalım, diye düşündü ve onlara doğru yürüdü.

"Bir bira daha ister misin, Jeffrey?"

Jeffrey hâlâ yarısı dolu olan şişesine baktı ve parmağıyla devirdi. İçindekiler barın üzerine fışkırdı, şişe yuvarlanıp Will'in olduğu tarafa devrildi ve cam, bir şangırtıyla yerle buluştu. "Evet," dedi. "Bu bitti."

Alicia elini kaldırdı. "Lütfen yapma."

Will, Jeffrey'nin bakışlarını yakalayana dek eğildi ve kilitlendi. "İyi misin, Jeffrey?" Ses tonuna bakılırsa, bu bir sorudan çok meydan okumaydı.

Jeffrey iyi değildi. Hatta körkütük sarhoştu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve cildi suratından ıslak çamaşır gibi sarkıyordu. Will'e, bir timsahınki kadar samimi, kocaman bir sırıtışla baktı ve elini sımsıkı tuttu. "Will, ben iyiyim. Ben çok iyiyim. Asıl *sen* nasılsın, Will?" Dili sürçüyor, sözcükleri birbirine karışıyordu.

Will elini kurtardı. "Kafayı bulmuşsun, dostum. Artık evine git." Alicia'ya döndü. "Buraya gelmeden önce başladınız, değil mi?"

Cevap vermedi, Will'i hüzünlü bir bakışla izlemekle kaldı. Bu Will'i tedirgin etti; bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Herhalde o da kafayı bulmuştu.

"Bana bir bira daha getir, Will," dedi Jeffrey.

"Bence bu gecelik bu kadar yeter, dostum."

"Bana bir bira daha getir, Will."

"Benimle bu tavırla konuşma, Jeffrey." Alicia'ya baktı. "Onu buradan çıkarsan iyi olur."

Alicia başını belli belirsiz salladı. Perişan hâldeydi. Belli ki ona söylemişti. Elbette Will'in istediği de buydu ama bundan farklı olacağını hayal etmişti. Alicia'nın bu kadar üzgün olmayacağını. Ama Alicia iyi kalpliydi ve Jeffrey'ye çektirdiği acı onu da perişan

ederdi. Olacağı buydu. Bunu anladığına dair bir işaret vermek için Alicia'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı, ama o Jeffrey'yi ayağa kaldırmakla, bunu fark etmeyecek kadar meşguldü.

Jeffrey pek fazla karşı koymadı. Tabureden onun refakatinde kalktı, ama arta kalan haysiyetinin direttiği bir dürtü sessiz sakin geri çekilmesine mani olacaktı: Alicia onu oturdukları yerden kaldırıp götürürken, onun yarısı dolu şişesini de bardan bir fiskeyle devirdi. Şişe yere düşüp paramparça oldu.

İnsanlar dönüp bakmaya başlamıştı.

Alicia onu sertçe çekti. "Jeffrey!"

"Bana bir bira daha getir, Will," dedi.

"Sen kabadayı değilsin, Jeffrey," dedi Will. "Öyleymiş gibi davranmayı kes."

Bu noktada bakışları peşlerinden sürükleyerek, neredeyse kapıya varmışlardı. Fazla kolay olmuştu. Will sapkınca bir dürtüye yenik düştü.

"Alicia," dedi. "Seni sonra ararım."

Jeffrey döndü, kolunu Alicia'nın elinden çekip kurtardı ve bara geri yürüdü. Yüzüne hiddet bulutları çökmüştü. Will büyülenmişti; adam ne yapacaktı, barın üzerinden mi sıçrayacaktı? Şiddet yine odanın içinde belirmiş, içeriyi bir tür gaz gibi dolduruyordu. Hayalet gibi hissetti. Kendi hayatına uzaktan şahit olan biri. Esaslı bir mevzu çıkmak üzereydi ve bunu herhangi bir nefsi müdafaa hissinden uzak, büyük bir iştahla bekliyordu. İstediği şey geri alınamayacak bir hareket, o kanlı sınırın aşılmasıydı.

Derek araya girdi. Jeffrey'nin önüne çıkıp onu aniden durdurdu. "Bir sıkıntı mı var?"

Jeffrey'nin yüzünde neredeyse yürek burkan bir hüsran belirdi. Kahramanca planları gözlerinin önünde buharlaştı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Will'e, Derek'in omzunun üzerinden.

"Biz arkadaşız," dedi Will. "Yapma, dostum."

"Senin derdin ne, puşt herif?"

Derek omzundan sertçe itti. "Onunla konuşma. Benimle konuş."

Derek de istiyordu; bedeninden titrek bir ışık gibi yayıldığı görülüyordu.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi Jeffrey. Sesi zıtlaşıyormuş gibi değil, sadece üzgün çıkıyordu. Geçen geceki kavgayı ayırdıktan sonra hissettiği kabadayılık, tadını çıkardığı o erkeklik rüyası sona ermişti. Gözlerinde yaşlar birikerek, utanarak ve acizce, öylece dikildi. Alicia tekrar koluna girdi, Will'e bet bir bakış attı ve onu dışarı çıkardı. Bu sefer karşı koymadı. Kapıyı itip dışarıdaki dünyaya adım attılar.

"Ağlıyor muydu?" dedi birisi ve millet kıs kıs güldü. Sonra bir düğmeye basılmışçasına, herkes kendi ehemmiyetsiz uğraşına döndü. Gürültü yükseldi, bilardo topları takırdadı ve insanlar ellerinde parayla bara yaklaştılar. Gecenin motoru bir kez daha ağır ağır dönmeye başlamıştı.

Derek ve ortağı bilardo oyunlarını bitirip kapıdan çıkarken içtenlikle el sallayarak gitti.

Will, nedense aldatılmış hissediyordu. O tanıdık oyuk tekrar ortaya çıktı ve o çukurun ufalanan kenarında duruyormuşçasına, baş döndürücü bir çekim kuvveti hissetti. Gece Carrie'nin izlediği görüntü tekrar aklına geldi: ıslak, kara tünel ve sessizce, kayarak akıl sır ermez sonuna doğru ilerleyen o şey.

Orada bir şey bekliyordu.

Telefonunu cebinden çıkardı, Carrie'nin numarasını çevirmeye hazırdı.

Onu bekleyen bir mesaj vardı. Carrie'den gelmiş bir mesaj. İki tane. Çabucak kaydırarak açtı.

Sanırım burada, yanımda bir şey var.

Sonraki mesaj bir resimdi: Onların dairesi. Onların yatak odası. Işıklar kapalı. Bir adam yataklarının yanında durmuş, yüzü kameraya dönük. Kolları bacaklarının arasında serbestçe uzanıyordu ve gölgelere gömülmüştü. Yüzü deforme olmuş gibi görünüyordu. Will

midesinin kasıldığını, adrenalinin tavan yaptığını hissetti. Nefes nefese kalmıştı. Elleri titriyordu. Resmin üstüne basarak ön plana getirdi ve büyüttü. Gözlerini kısarak baktı.

Resim hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Resimdeki adamın arkasında bir şey, bir kanat gibi çırpınıyordu.

Sana küçük bir hediye bıraktık.

Ansızın midesi bulandı ve sıcak bir şeyin genzine hücum ettiğini hissetti. Ne yaptığını pek düşünmeden barın arkasından ön tarafa geçti. Kalabalığı yararak yürüdü. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki güçbela nefes alabiliyordu. Birisi ona seslendi.

"Bara göz kulak ol!" diye cevap verdi. Kim olduğu umurunda değildi.

Birkaç saniye içinde arabasındaydı; dar sokakları hızla aşıyor, çukurlara ve meşe kökleriyle şişip çatlamış kaldırımlara bodoslama dalıyor, kavşakları fişek gibi geçiyordu. Bu hararetli telaş ânında bile pervasızlığının farkındaydı ve merhametli bir meleğin onu kolladığı, evine sağ salim ulaşana dek ona refakat ettiği aklından geçti.

Daire sessizdi, pencereler karanlıktı. Carrie'nin arabası hâlâ kapının önünde park hâlindeydi. Ne kadardır evde olduğunu bilmiyordu. Ömründe ilk defa tabancası olmasını dileyen Will depar atarak yolun karşısına geçti ve kendi evinin kapısına sessizce yanaştı. Arada bir geçen arabaların sesini, hafif rüzgârda hışırdayan yaprakların sesini filtrelemeye çalışarak kulağını kapıya dayadı. İçerinin sessiz olduğundan gayet emindi. Kapının kilitli olup olmadığını görmek için kulpu çevirdi. Kilitliydi.

Davetsiz misafire sinsice yaklaşma planları suya düşmüştü.

Anahtarını kilide sokup çevirdi, sürgünün kayarken çıkardığı sert kütlemeyi duyunca dişlerini gıcırdattı. Dışarıda kalarak, kapıyı itti ve açtı.

Işıklar kapalıydı. Onu karşılamaya kimse gelmemişti.

"Carrie?"

Hâlâ ses seda yoktu.

"Evde kimse var mı? Ortaya çık."

O noktada öfke korkuyu baskın gelmişti. Birisi evine girmişti. Hem de Carrie içerideyken. Jason'ın sözleri zihninde bir cenaze çanı gibi çınladı.

Işıkları açarak çabucak içeri girdi. Yerdeki iki böcek kaçışıp duvarla parkelerin arasındaki derin çatlağa saklandı. "Carrie! Evde misin?"

Mutfaktan geçerken çatal bıçak çekmecesini o kadar hızlı asılarak açtı ki, sarkıp tiz bir gürültüyle, bağırsakları deşilmiş gibi, içindekilerin yarısını yere döktü. Yığının içinden bir şef bıçağı aldı, sımsıkı tuttu ve yürümeye devam etti.

Carrie'nin çalışma odasından alışkın olduğu bilgisayar monitörü ışığı sızıyordu. Uzun adımlarla kapıya yürüdü, Carrie orada, onu dün gece bulduğu hâlde gözlerini ekrana dikmiş oturuyordu. Başına bir şey gelmiş gibi görünmüyordu: Kan yoktu, canının yandığına dair herhangi bir işaret yoktu. Üzerinde pijamaları vardı. Odada bir şey leş gibi kokuyordu.

"Carrie. Yüce İsa... Niye cevap vermedin?"

Will'in varlığını fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Carrie?"

Ekranda aynı görüntü vardı: Kamera yine o karanlık, ıslak deliğin içinde ilerliyordu. Bu sefer sesini de açmıştı: Bir deniz kabuğunu kulağa götürünce duyulana benzer, uzaktan gelen, uğuldayan bir rüzgâr sesi. Korku, bir ağaca konan kuşlar gibi çırpınan bir sessizlikle tekrar üzerine çöktü. Elini Carrie'nin alnına koydu: Soğuk terler döküyordu. Buruk bir ümitsizlikle o leş gibi kokunun ondan geldiğini fark etti: Altına işemişti ve şu anda bile çiş birikintisinin üzerinde oturuyordu.

"Siktir."

Dairenin kalanına arkasını dönmüş, Carrie'ye dönük dururken sırtını bir ayının mağarasının girişine vererek dikiliyormuş gibi hissetti.

Arkasına döndü ve "Evde kim var, bebeğim? İçeride başka biri var mı?" dedi.

Onu oturduğu yerde bırakıp sessizce mutfağa doğru yürüdü ve çabucak oturma odasına döndü. Pencerelerden, orada bir süre durduktan sonra kimse olmadığından makul derecede emin olmasına yetecek kadar ortam ışığı sızıyordu. Ama yatak odasının kapısı bunun ötesinde kalıyordu ve ışık oraya erişmiyordu.

Will oturma odasındaki bir lambayı tık diye açtı. Gölgeler apar topar kaçıştı, oda derhal o düzenli ve tanıdık tabloya döndü. Kanepe, televizyon, Carrie'nin çok değer verdiği çerçevelenmiş film seti fotoğrafları. Işık yatak odasının kapısından içeri daldı.

"İçeride biri varsa hemen ortaya çıksın. Yemin ederim, dostum. Şakam yok."

Kimse ortaya çıkmayınca, Will yatak odasının kapı eşiğini aşıp içeriye baktı. Yatak toplanmamıştı, çarşaflar dağınıktı ki bu alışıldık bir şeydi. İkisi de yatak toplamayı hiç âdet edinmemişti. Odanın bir köşesinde, dolu sepetten dökülmüş bir kirli çamaşır yığını duruyordu. Yerde, yatağın Will'in yattığı tarafının yakınında bir çizgi roman, Carrie'nin yattığı taraftaysa defterleri ve ders kitapları duruyordu. Görünürde sıradışı bir şey yoktu.

Işık düğmesine bastı ve diz çöküp yatağın altına baktı.

Dairede kimse yoktu.

Will yatağın üzerine oturdu ve içindeki gerginlik verdiği uzun, titrek bir nefesle yay gibi boşaldı. Orada hareketsiz, kendi idrarından bir gölün içinde oturup bilgisayarındaki o aptalca döngüye bakan Carrie'yi düşündü. Carrie'nin kendisine yolladığı resimleri düşündü. Belki de kız aklını kaçırıyordu. Will, Carrie'nin ona büyükannelerinden birinin bir tür sinirsel çöküntüden mustarip olduğunu ve ömrünün son yıllarını bir başına, bir akıl hastanesinde geçirdiğini anlattığını anımsadı. Belki de ırsi bir şeydi. Bilmiyordu.

İçinde korkunç bir hüzün çukuru açılıverdi ve başparmağıyla işaretparmağını ansızın akan yaşları silmek için gözlerine götürdü.

Carrie'nin aradığı kitabın ismi zihninde davetsizce ve nahoşça belirdi: *Yaralar'ın İkinci Tercümesi.*

Telefonu cebinde çaldı ve onu o kadar ürküttü ki yerinden sıçradı.

Ekranda Garrett'ın adı yazıyordu.

"Alo?"

Telefondan yine o ses sızdı: Bir boğazı yarıp geçen kırık bir kemik parçası. Fışkıran kan. Bu Garrett'ın kendisi miydi? Dişlerini söken şey miydi? Veya içinden tırmanıp çıkan bir şey miydi? Will gözlerinden yaşlar süzülerek dinledi.

Carrie, Will bilgisayarını kapatıp bir kayıp vermiş gibi kısa bir ses çıkarmasına sebep olana kadar sandalyesinden kalkmaya ikna olmadı. Kan çanağına dönmüş ve kurumuş gözleri sonunda kapandı. Bitap düşmüş hâlde Will'in üzerine yığıldı ve başını dışarıya yansıttığı sükûnetini korumaya çabalayan Will'in omzuna dayadı. İçinde, parçaları kayıp gidiyormuş gibi bir his vardı; kopup denize düşen bir buzdağı gibi. Bir panik duvarının ardında çömeliyordu; doğru cevabın duvarın hemen arkasında beklediğini biliyordu. Basit ve makul bir cevap. Ama orada uluyan bir kaos, kapkara bir korku çalısı da vardı ve bunlarla yüzleşmeye hazır değildi. Öyle veya böyle şokta olduğunun farkındaydı, ama çıkış yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu.

Yapılacak ilk iş, kendi evinin akıl sağlığını yeniden sağlamaktı.

Sırılsıklam idrara bulanmış Carrie'yi sandalyesinden kaldırdı ve onu yatak odasına usulca taşıdı. Carrie karşı koymadı; Will uyuduğunu sanmıştı, ta ki göz ucuyla bakıp gözlerinin hâlâ açık olduğunu ve boş baktığını görene dek. Onu yatağa, telefonunu bıraktığı yerin yanına yatırdı. Çarşaflarının üzerine tırmanmış bir böcekmişçesine, telefonu elinin tersiyle yere attı. Küveti sıcak suyla doldurdu ve kısa süre sonra onu soyup omuzlarına kadar suya sokmuştu. Yıkarken onunla konuştu, belirli bir şeyden bahsetmiyordu – sadece istikrarlı

ve teskin edici olmasını umduğu bir dizi cümleyi art arda diziyordu.

Su soğumaya başlayınca tıpayı açıp onu banyodan çıkardı. Carrie az da olsa kendini toplamış gibi görünüyordu. Kapıdan bornozunu aldı ve omuz silkerek içine girdi, kuşağı beline sıkıca bağladı. Sonra yatağa oturdu ve gözlerini yerden ayırmadan derin bir iç çekti. Ama bu sefer kendindeydi; geri dönmüştü.

Will yanına oturdu ve bir süre ikisi de tek kelime etmedi. Carrie'nin aklından neler geçiyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı, ama yapamadı. Ekranı çatlamış olan telefonu yerden ona göz kırptı. Üç cevapsız arama. Hepsi de bardan. Orada neler olduğunu hayal etmek bile istemiyordu; mekânı müşterilerin insafına emanet etmişti. İşini kaybettiğini kanıksamıştı.

"Senin işte olman gerekmiyor muydu?" dedi Carrie sonunda.

"Evet."

"Niye eve geldin?"

Ona baktı. Hâlâ yere bakıyordu –veya belirli bir şeye bakmıyordu– ve Will, Carrie'nin sesinden hislerini seçemedi. Onunla konuşmaya karar vermesi, gizemini zerre kadar azaltmamıştı. "Az önce olanlardan hatırladığın bir şey var mı, Carrie?"

Düşünmeye çalışırken kaşları çatıldı. "İnternette bir şey arıyordum. Araştırma yapıyordum. Sonra beni aradın."

"Ben seni aramadım, Carrie."

"Aradın. Hatırlıyorum, çünkü işteydin ve bir şey mi oldu da aradın diye merak etmiştim."

"Ben değildim."

"Eh, numaran çıktı. Sonra da... Bilmiyorum. Düşünmekte zorlanıyorum."

Yataklarının üzerinde oturan, başı tuhaf bir şekilde çarpık figürün görüntüsü zihninde canlandı. "Bu gece burada birisi var mıydı?"

Cevap vermeden önce duraksadı. "Sanırım." Sesi kaydı. "Sana daha önce de söyledim. Burada bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Kim?"

Carrie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Araştırma yapıyordum. Beni aradın. Seninle konuştuğumu hatırlıyorum."

"Carrie, ben değildim diyorum ulan!"

Parmaklarıyla şakaklarını ovdu – başta hafifçe, sonra gitgide artan bir şiddetle. Elini Will tutup çekti. "Deliriyor muyum?" dedi. "Beynimde tümör mü var?"

"Hayır. Yani... Hayır." Bir an durup onu sıkıştırsa mı diye düşündü. Mecbur olduğuna karar verdi. "*Yaralar'ın İkinci Tercümesi* ne, Carrie? Ya şu dosya paylaşımı sitesi? Neyi araştırıyordun?"

Carrie'nin yüzü kızardı; öne eğilip başını dizlerinin arasına aldı ve Will bir an için kusacağını sandı. Ama kendini toplayıp tekrar dikeldi. "Bir kitap. O resimlerin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Videoda, masanın üzerindeydi."

Kırmızı cilt. Elbette. "Ne tür bir kitap?"

Başını iki yana salladı. "Hepsini çözemedim. Kötü bir şey. Kötü bir şey. Ama sanırım melekleri çağırmakla ilgili. Bu nasıl kötü olabilir?"

"Peki ya tünel?"

"Ne tüneli?"

"Eve geldiğimde... İki gecedir... Bir tünele bakıyordun."

"Bilmiyorum." Sesi titredi. Will'in yüzünü ellerinin arasına alıp bastırarak garip, somurtan bir ifadeye soktu ve kendine doğru çekti. "Biz ne gördük, Will? *Biz ne gördük?*"

Will hiçbir şey söylemedi. Panik duvarı yerli yerinde duruyordu. Hiçbir seçenek mantıklı gelmiyordu.

Carrie biraz daha durup derin, titrek bir nefes aldı ve çabucak verdi. "Tamam. Pekâlâ. Senin işe dönmen lazım. İşinden olmanı göze alamayız."

"Ciddi misin? Bu gece oraya dönemem."

"Bari arayıp birilerinin orayı yağmalamadığından emin ol."

"Peki. Tamam." Çatlamış telefonunu yerden aldı, ekranda onu bekleyen yeni mesajlar ve resimler olmadığını görünce baş döndürücü bir rahatlamayla, neredeyse gülecekti. Barın numarasını çevir-

di. Doug cevap verdi; görünüşe göre birisi onu erkenden çağırmayı akıl etmişti.

"Will, sen ne bok yiyorsun? Neredesin?"

"Evdeyim. Acil bir mesele çıktı. Özür dilerim. Başka seçeneğim yoktu. Bar nasıl?"

"Her şey yolunda sayılır. Sen iyi misin, dostum?"

"Evet. İyiyim. Hâlâ bir işim varsa, yarın gece gelirim."

"Merak etme. Ben seni idare ettim."

Öyle büyük bir minnet seline kapıldı ki, gözyaşlarına güçlükle hâkim oldu. "Sağ olasın."

"Sen işini hallet, yeter."

Will tam kapatmak üzereyken Doug tekrar konuşmaya başladı.

"Ne dedin ne dedin?"

"Eric aradı, diyorum. Seni sordu. Erkenden eve gittiğini söyledim. Kanka olduğunuzu bilmiyordum."

"Değiliz. Ne istedi?"

"Bana söylemedi. Ama ona numaranı verdim. Herhalde sevişmeye çağıracak. Ben sizin işinize karışmam, birader."

Will bir kahkaha patlattı. Kulağa kötü geldi. "Peki," dedi. "Tamam."

Sabahın kör karanlığında, Carrie uyurken, Will çalışma odasına girip bilgisayarını açtı. Tünelin görüntüsü ekranda, donmuş hâlde titreşiyordu. Bir süre sonra bilgisayar internete yeniden bağlandı ve görüntü tekrar hareket etmeye başladı – o şey, kara tünelde kayarak ilerliyordu. URL satırına baktı; boştu.

Rüzgâr sesi hoparlörlerden hâlâ sessizce süzülüyordu. Will, ekranda gördüklerinin derinlere doğru inen değil, oradan yukarı çıkan bir şeyin perspektifinden olduğu fikriyle sarsıldı. Kendini yukarı doğru çeken bir şey.

Will arkasına yaslandı. İçinde nahoş bir enerji hâsıl olmuş, onu harekete geçme dürtüsüne gark etmişti, ama o hareketin ne olabi-

leceğini bilmiyordu. Buzdolabına gidip bir şişe votka çıkardı, sakinleşmek için koca birkaç yudum içti.

İşe yaradı, en azından kısmen. Yine oturabilecek hâle gelmişti.

Sarı telefonu cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. Sonra kendi telefonunu çıkarıp Alicia'nın numarasını çevirdi.

Uzun bir süre sonra cevap verdi. "Alo?"

"Selam," dedi. "Benim."

"Selam, Will. Beni aramamalısın."

Gölgelerin arasından anlaşılır bir görüntü seçebilmek için ekrana doğru eğildi.

"Biliyorum. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. İyi misin diye merak etmiştim."

"İyiyim. Sağ ol. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Sanırım. Eh... Demek ona söyledin."

"Evet. Niyetim bu değildi. Veya belki de buydu. Bilmiyorum."

Bir şey seçtiğini sandı –hızla ilerleyen bir varlık– ama bu piksellerin gözlerini yanıltmasından ibaret de olabilirdi.

"Sorun değil. O yanında mı?"

"Evet. Yan odada."

"Sence bu mantıklı mı?"

"Merak edilecek bir şey yok. Her şey yolunda. Bak... Şu anda seninle konuşamam. Kapatmam lazım, tamam mı?"

"Seni yarın gece görecek miyim?"

"Bilmiyorum. Kapatmam lazım. İyi geceler, Will. Bir daha arama."

Hoparlörlerden gelen boğuk rüzgâr sesinin ardında süren başka bir ses daha duyduğunu düşündü. Bir şeyin sinirlerini soğuk bir nefes gibi kıpırdattığını hissetti.

"Peki. Tamam. İyi geceler."

Alicia çoktan kapatmıştı. Kulağını hoparlöre dayadı. Duymak için kendini zorladı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Will, Carrie'yle ilişkisini bitirdi. İyice

ayılmasını ve her sabah olduğu gibi birer kahve koyup mutfak masasında yerlerini almalarını bekledi. Ansızın ve ruhsuzca söze girdi.

"Bence ayrılmalıyız," dedi. "Yürümüyor."

Carrie hemen cevap vermedi. Will'in içinden konuşmaya devam etmek, bu uzun sessizliği basmakalıp sözlerle ve bahanelerle doldurmak geliyordu, ama sessiz kaldı.

İçinden bunu onu korumak için yaptığını söylüyordu. Hayatına sinsice giren fenalık her neyse, Carrie'yi tehdit ediyordu ve onu bundan uzak tutmak istiyordu. Ve bu mesele çözüldükten sonra –her nasıl olacaksa– ona bunu neden yaptığını söyleyeceğine, şu anda ona çektirdiği acıyı hiçbir zaman telafi edemeyecek olsalar bile, en azından bunu yapma gerekçelerini idrak edip bunlar sayesinde onu bir nebze olsun takdir edeceğine dair küçük bir hayal kurmaktan imtina etmedi. Carrie bunu şerefli bir fedakârlık olarak görecekti.

İçinden tek yaptığının ondan önce davranmak olduğunu da söyledi. Carrie'nin onu zaten yakında ya İngilizce öğretmeni Steve, ya da kendisinden daha başarılı olan başka biri için terk edeceğini ve bir kez olsun bu mermiyi *atan* tarafta olmak istediğini.

Ama tüm bunlar zırvalıktı ve kendisi bile bunun farkındaydı. Başlarına gelenler bu yaptığına zemin hazırlamış olsa bile, gerçek sebebi Alicia'ydı. Will onu istiyordu. Alicia'nın da kendisini istediğine yürekten inanıyordu.

Gözyaşlarını ve öfkeyi bekledi. Carrie karşısında oturmuş, neredeyse tefekküre dalmış hâlde, boş bakıyordu. Fincanından bir yudum daha aldı ve Will aslında hiçbir şey söylememiş olduğunu, hâlâ söylemek için cesaretini toplamaya çalıştığını düşündüğü kötü bir an geçirdi. Kendisiyle dünya arasında bir kayma hissetti: Ait olduğu görüntüyle senkronu tutmayan bir film müziği gibi.

"Peki," dedi.

Will sersemce başını salladı. Bu yetmezdi. Bu cevabıyla hiçbir şeyi açık etmemişti. Ona şimdi ne yapması gerektiğini söylememişti. Carrie'ye açıklaması için vakit verdi ama o bu vakti değerlendirmemeyi seçti. Will sonunda, "Bu kadar mı?" dedi.

"Evet. Bu kadar."

"Siktir." Dehşete düşmüş ve incinmişti, arkasına yaslandı. "Öyleyse, pekâlâ. 'Peki.' Ne güzel bir son dokunuş."

Carrie şaşkın görünüyordu. "Niye güceniyorsun? Benden ayrılan sensin."

"Evet, ama hiç umurunda değil mi?"

"Şu anda değil. Onun da sırası gelecek. Ama sen bunu görmeyeceksin."

"Bunu bu kadar sakin karşılamana inanamıyorum." Kendi sesinin titrediğini, yükselmeye başladığını fark etti.

"Bir süredir eli kulağındaydı. Alicia'yı istediğini biliyorum. Ne yazık ki o seni istemiyor."

"Ondan değil." Birkaç gün içinde aslı ortaya çıkacağından, bu yalanından ağzından çıktığı anda pişman oldu.

"Öyleyse neden? Steve mi seni ürkütüyor? Hâlâ beni sikmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Yapma. Saçmalamayı keser misin?"

"Senin cümlen."

"Aptallık ettim."

"Hâlâ aptallık ediyorsun, Will."

"Eh, siktir git." Carrie'nin gözlerine bakmayı beceremedi, gözlerini kahvesine dikti. Yüzündeki sıcaklığı hissedebiliyordu, kızardığını biliyordu. Nefesini yatıştırmaya çalıştı. "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Konuşmama izin verir misin?"

Carrie kıpırdamadan, onu olağanüstü bir sükûnetle izleyerek oturuyordu. "Sana mani olduğumun farkında değildim. Lütfen. Buyur, konuş."

"Alicia yüzünden değil, tamam mı? Keşke şunu söylemeyi kessen. Düpedüz zırvalık. Hep zırvalıktı. Asıl... Asıl mesele, şu resimler. Telefon. Çok tehlikeli. Bu işe bulaşmanı istemiyorum."

Sonunda bir tepki aldı. Carrie'nin yüzü öfkeyle buruştu. "Sahi mi? Beni koruduğunu mu sanıyorsun? Başıma kahraman mı kesildin?"

"Ne? Hayır! Yapma, Carrie."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ben bu işe çoktan 'bulaştım.' Araştırıyorum, inceliyorum. Sense o aptal telefona seninmiş gibi dört elle sarılarak ortalıkta dolanıyorsun. Her şey *benim* başıma geliyor. Sen sadece kahrolası bir seyircisin!"

"Haksızlık ediyorsun."

"Korkuyorsun. Seni korkak ufaklık. Ben de korkuyorum, Will. Ama ben seni asla bu hâlde bir başına bırakmazdım."

Will ağlamak istedi. Her şey olabileceği en ters şekilde gidiyordu. "Hayır, onu kastetmedim. Carrie..."

"Hayır, siktir git. Şu âna kadar kızmamıştım. Hüsrana uğramıştım. İncinmiştim. Ama az kalsın sana saygı duyacaktım, Will. Az kalsın doğru olanı yaptığını düşünecektim. Ama şimdi kızdım. İstediğin buysa, tebrik ederim. İstediğin oldu."

"İstediğim bu değildi."

"Senin ne istediğinden haberin yok. Ne istediğini düşünüyorum, biliyor musun? Hiçbir şey. Bence içinde tatmin edilecek hiçbir şey yok. Bence sen sahte bir insansın, yürüyen bir kabuksun." Bir nefes aldı ve bileğini gözünün kenarına götürüp akan bir yaşı sildi. "Herhalde yeni bir daire tutana kadar idareten kalacak bir yer bulursun, değil mi?"

Nedense bu, daha önce söylediği her şeyden daha çok canını yakmıştı. "Sahi mi? Bugün mü?"

"Ne bekliyordun? Kucaklaşmamızı mı? Hem büyük ihtimalle *tehlikedeyim*, değil mi?"

"Pekâlâ." Kalktı. Ciğerlerinin arasına korkunç bir ağırlık çökmüştü ve az kalsın onu yere devirecekti. Utancın ve kahrının sıcaklığının yüzüne hücum ettiğini hissetti. Böyle olmamalıydı. Yatak odasına yürüdü ve gardırobun rafından kırışık bir spor çantası çıkardı. Nelere ihtiyacı olacağına aldırış etmeden giysileri tıkıştırmaya başladı. Eline ne gelirse. Diş fırçasını ve tıraş bıçağını almak için banyoya doğru yürürken, mutfaktan boğuk bir hıçkırık duydu.

Bu onun inşa ettiği dünyaydı. Bu onun krallığıydı.

Will'in iki gün önceki son ziyaretinden bu yana Eric'in kapısını çalan olmamış gibi görünüyordu. Üzerinde sinekler uçuşan, bira şişeleriyle ağzına kadar dolu bir geri dönüşüm kutusu gelişigüzel dışarı atılmıştı ama yolun kenarına kadar taşınmamıştı, bu da hiç değilse içeriyi temizlemeye biraz olsun gayret edildiğini gösteriyordu. Will kapıyı çaldı ve bekledi. Cevap gelmeyince kapıyı yokladı, kolaylıkla açıldı.

İçerisi ter ve çürümüş yiyecek kokuyordu. Sinekler içeride bir yerlerde bir hışımla vızıldıyordu ve birkaç hamamböceği yavaş yavaş, kayıtsızca ve korkusuzca dolanıyordu. Günışığı karanlık odayı yarıp geçti ve sıcaklık yoğun bir bulut hâlinde çöktü. Görünüşe göre geçen geldiğinde onu donduran klima kapanmıştı.

Kimsenin ortalığı temizlediği falan yoktu. "Tanrım," diye fısıldadı. Sonra: "Eric? İçeride misin?"

Koridordan süreğen bir ihmalin delillerini taşıyan mutfağa doğru yürüdü. Bulaşıklar tezgâhın üzerine saçılmış, ufunetin bir yığın tabaktan şeytani, bilinçli bir varlık gibi yayıldığı evyeye yığılmıştı. Ortalığa saçılmış mısır gevreği kırıntıları ayağının altında çatırdadı. Birkaç böcek daha tünedikleri tencere saplarından ve bardakların kenarından nöbetçi gibi başlarını uzatıp, karşılarına çıkan bu yeni unsuru bıkkınca selamlayarak antenlerini salladılar.

Eric'in sesi dairesinin derinliklerinden geldi. Kulağa ağzı yemekle doluyken konuşuyormuş gibi geliyordu.

Oturma odası tıpkı eskisi gibi görünüyordu, sadece ufak değişiklikler vardı: Giysiler lekeli kanepenin arka tarafına boylu boyunca serilmiş, çoraplar koltuğun köşelerinde ve üzerinde küçük koloniler hâlinde toplanmıştı. Odanın ortasında bir PlayStation duruyordu, uzun kabloları televizyona ve kanepenin yanında yerde duran kumandaya doğru siyah göbek bağları gibi uzanıyordu.

İçeride başka türlü bir koku vardı, daha tatlı ve daha beter bir

koku. Yatak odası civarından, arka taraftaki karanlık köşeden yükseliyordu. Will daha fazla ilerlemek istemedi; ne olduğunu biliyordu.

Ama ses, yatak odasından bir çürük kokusu esintisinin üzerinde süzülerek tekrar geldi. "Will."

Will yatak odasına girdi. Eric panjurları örtmüştü, ama günışığı çıtaların aralarından sızıyor, odaya tuhaf, sualtındaymış gibi bir hava katıyordu. Diğer odalar gibi burası da darmadağındı. Eric yatağında, çarşafları tekmeleyip yere atmış, üzerinde külotuyla yatıyordu. Kan ter içindeydi. Will'in girişini izlemek için başını çevirdi, yüzünün sol tarafını tahrif eden korkunç yara ortaya çıktı. Kötüye gitmişti. Kapkara kanlar kabuk bağlamış, şişip kurumuş, açılmış, tekrar kurumuştu. Sinekler yüzünün etrafına uçuşuyor, cildinin üzerinde küçük istilacılar gibi küstahça, gerine gerine yürüyorlardı. Enfeksiyonun leş gibi kokusu Will'i kapıda durdurdu.

Eric konuşmaya çalıştı; yara, ağzının gerektiği gibi oynamasını güçleştiriyordu. "Ne istiyorsun?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var."

Belli ki Eric'in buna verecek bir cevabı yoktu. Will onu suçlayamazdı.

"Kanepende yatmaya ihtiyacım var," dedi. "Bir iki günlüğüne. Alicia hazır olana kadar."

"Hayır."

"Zor durumdayım, Eric."

"Hayır!" Bu gayreti canını acıtmıştı ve yüzünü yine yastığa çevirdi.

Will başını salladı. "Güzel olacak. Ortalığı toplamana da yardım ederim. Görürsün." Eric'in çıkardığı sesleri kulak ardı ederek oturma odasına döndü. Daha önce Eric'e kâbuslarında refakat ederken oturduğu koltukta kendine yer açtı. Telefonunu çıkarıp Alicia'nın numarasını çevirdi.

Cevap vermeden önce dört defa çaldı. "Bir daha aramamanı söylemiştim."

"O dün geceydi! Sen iyi misin? Ne yapıyorsun?"

"Will – Hayatıma çekidüzen vermeye çalışıyorum, tamam mı? Beni aramayı kes. Hiç faydası olmuyor."

"Carrie'yi terk ettim. Bu sabah ondan ayrıldım."

Telefonun karşı tarafında uzun bir sessizlik oldu. Alicia şöyle dedi; "Üzgünüm. Bunu duyduğuma üzüldüm, Will."

"Ama – bu iyi bir şey. Değil mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım orası sana kalmış."

"Ama – ne? Alicia..."

"Will, ben Jeffrey'yleyim. Jeffrey'yi seviyorum. Bunu anlıyor musun?"

Duyduklarını kabullenemeyerek başını iki yana salladı. Hatasının vahametini bir türlü kabullenemiyordu. "Hayır, anlamıyorum."

"Bara bir daha ne zaman geliriz, bilmiyorum. Herhalde bir süre uğramayız, tamam mı? Beni bir daha arama. Beni gerçekten umursuyorsan, bir daha arama."

Ardından kapattı.

Will kanepeye oturdu ve doğru hislerin ortaya çıkmasını bekledi. Kalp kırıklığı, öfke, gözyaşları. Ama hiçbirini hissetmedi. Bunlar yerine korkunç bir hasret hissetti. Neye hasret duyduğunu bile bilmiyordu. Ama bunu fiziksel bir sancı gibi, alev almış bir şey gibi hissediyordu. Eric'in odası olacak karanlık deliğe doğru, onu kapı eşiğine gelmeye ikna etmeye çalışarak baktı. İçki içip acılarını paylaşabilirlerdi. Birlikte, iki dost gibi. Sadece birine ihtiyacı vardı.

Sonra Will onu bir büyüyle çağırmışçasına Eric orada belirdi, gri ve gevşek etleriyle kapı eşiğine dayandı. "Burada olmamalısın," dedi. Taze bir kan dereciği alt çenesi boyunca yol yapmış, sızıyordu ve şu anda bile boynuna doğru uyuşuk uyuşuk akıyordu.

Ansızın Will'in aklına bir fikir geldi. "Eric, dün gece barı arayıp beni sordun mu?"

Eric'in yüzüne bulutlar çöktü. "Hayır," dedi ve yatak odasına geri dönmeye yeltendi.

Will kanepeden sıçradı ve onu kapının kasasına yapıştırıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Enfeksiyonun leş gibi kokusu burnundan içeri daldı, ama bunu yok saydı. "Arama buradan gelmiş. Barı arayan kimdi?"

Eric'in ne kadar güçsüz düştüğünü fark edince afalladı. Daha birkaç gün önce onu hayatta böyle tutamazdı; Eric sırf buna kalkıştığı için bile dişlerini kırardı. Ama şu anda uyuşuk bir çocuğu tutuyormuş gibiydi. "Onlar. O ucubeler."

"Hangi ucubeler?"

Eric yüzünü çevirdi, yarayı ortaya çıkardı. Olağanüstüydü. Will'in tüyler ürpertici merakı kokuya karşı tiksintisine baskın çıktı ve ona doğru eğildi. Akıl almaz, Hollywood filmlerinden fırlamış bir şey gibi gerçekdışı görünüyordu. Kenarlarındaki lenfler şişmiş ve nemliydi, asılsa çıkarabileceği bir maskenin kenarları gibi lastiğimsi görünüyordu. Dişlerini ve çene kemiğinin uzun kenarını görebilecek mi diye merak ederek daha yakından inceledi. Eric konuşmaya çalışırken, Will dilin hareketlerini yaranın derinliklerinde bir yerde, bir sakatat öbeğini kemiren bir kurtçukmuş gibi görebiliyordu.

"Hangi ucubeler, Eric? O gece bara gelen çocuklar mı?" Cevabı zaten biliyordu.

"Sana bir hediye vermek istediklerini söylediler. Bırak beni ulan. Seni geberteceğim. Seni geberteceğim." Bu uzunca konuşma ona büyük bir ıstırap verdi ve dizlerinin bağı çözüldü. Will onu kollarının altından yakaladı ve sürüye sürüye yatağına götürdü; Eric bitap düşmüş hâlde yığıldı, iki büklüm olup cenin pozisyonuna geldi. Will başında dikilirken orada uzanıp bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladı.

Ona bıraktıkları hediyenin ne olduğunu anlamak birkaç dakikasını aldı. Anladığında, akın akın gelen bir baş dönmesi dalgasına kapılıp elini duvara dayaması gerekti. Yaralar. Kafatasından dışarı uzanan parmaklar.

Melekleri çağırmakla ilgili, demişti Carrie. *Nasıl kötü olabilir ki?*

Sadece doğmak için bir yere ihtiyaçları vardı. Her şey bundan ibaretti.

Yatağın yanında diz çöktü, elini usulca Eric'in omzuna koydu. "Onu içinde hissedebiliyor musun?" diye sordu. "Kıpırdadığını?"

Eric'in yüzünde bir değişiklik oldu: Yaşamsal fonksiyonları için elzem olan bir şey ondan sökülüp alınmış veya tükenmişçesine hareketsizleşti ve beti benzi attı. Gözlerini kırpıştırdı, hiçbir şey demedi.

"Hissedebiliyorsun, değil mi?" Will, Eric'in alnındaki bir perçemi arkaya doğru çekti. Samimi bir hareketti. Nezaket. Eric çekilmeye çalıştı ama kaçacak yeri yoktu. "Yüzünden mi çıkacak? Yoksa bunun için bir delik açmam mı gerekiyor?"

"Git buradan."

"İnsanlar senin çok iyi biri olduğunu sanıyor," dedi Will, Eric'in saçını hafifçe okşayarak. "Onlar seni benim gördüğüm gibi görmüyorlar. Sarhoş olduğunda bakışlarının nasıl donuklaştığını görmüyorlar. Senin için çirkin. Bunu *ben* görebiliyorum." Gözlerini kendi yatağında eriyip giden, üzerinde sinekler cirit atan ve kendi pisliği içinde debelenen Eric'e dikti. Onun içi hep çirkindi ve artık, nihayet, bunu herkes görebilecekti. Onu tuttuğu gibi sokaklarda, bara doğru sürüklemek, bir kancayla duvara asmak istedi. Cümle âlem görsün istedi. "Sorun değil. Ben de çirkinim."

Cennet karanlık bir yer mi?

"Önce ölmüş olman mı gerekiyor? Yoksa seni hâlâ hayattayken mi yarıp çıkacak?"

Oraya ait hissedecek miyim?

Eric hıçkırarak ağladı. Gözyaşları göz pınarlarından saçlarına, kulaklarına doğru süzüldü. Uzanıp Will'in elini sımsıkı tuttu. Yüzüne yaklaştırdı, neredeyse öpecekti. "Ne olur, beni öldür," dedi. "Ne olur. Gelmesini istemiyorum. Bu olurken hayatta olmak istemiyorum. Korkuyorum."

"Acaba onu çağırsam ne olur?"

Eric'in sızlanması kesildi. Katıksız bir dehşetle gözlerini Will'e kilitledi.

Will mutfağa gidip bir şişe içki aradı, bu deneyimin gerginliğini azaltacak ne olursa... Dolaplardan birinde üçte biri dolu bir şişe köpek öldüren rom buldu, yatak odasına doğru sakince yürüdü, yatağa, Eric'in yanına oturdu ve sarı telefonu çıkarıp Garrett'ın numarasını çevirdi.

O garip lisan kulağından içeri dökülmeye başlayınca telefonu hoparlöre alıp şiltenin üzerine bıraktı. Eric iki büklüm olup bir hayvan gibi, tiz bir sesle zırladı. Will o eski, içi boş sızının tekrar canlandığını hissetti ve onu eski bir dostuymuş gibi hoş karşıladı. Bir süre dinlediler ve Will içti. Sıcaklık havayı odadan apar topar kovuyordu. Bir noktada, panjurların arasından sızan ışık altın rengine döndüğünde, şişedeki içkiyi bitirmişti. Şişe yere devrildi, yatağın altına yuvarlandı. Kısa süre sonra Eric doğurmaya başladı.

Will telefonun kamerasını açıp yerleştirdi.

Eric'in bedeni kaskatı oldu. Dişlerinin arasından kulak tırmalayan bir ses çıktı. Will ona doğru eğildi, yüzündeki yarığı izledi. Karanlık diyarlara açılan, kenarları kana bulanmış bir krater gibiydi. Eric'in tiz inlemesi telefondan sızan çatlak sözcük bulamacıyla birbirine karıştı, birleşip güzel bir mersiye, yüreğine kanca gibi saplanan ışıl ışıl bir ağıt ortaya çıkardılar.

Kalın kemikler çatladı, Eric'in yüzünden kanlar fışkırdı ve aniden ortaya çıkan, oluk oluk akan bir nehir gibi yanağına sıçradı.

Bir şey ışığa erişmek için mücadele ediyordu.

Will varlığını onu görmeden önce hissetti. Epeydir hissettiği hasretin karşılığını bulduğunu hissetti. Eric'in zangırdayan bedeninin üzerine eğilip yüzünü yaklaştırdı. Ağzını yaranın üzerine getirip açtı, dudaklarını lime lime olmuş kenarlarına değdirdi. *Beni onar*, diye düşündü. *Lütfen. Beni tamamla.* Gözlerini kapadı, buram buram sıcaklığını hissetti. Bir şey dilinin üzerinde kıpırdadı ve o şey damağını, dişlerini ve yanaklarını yoklarken dehşet dolu bir min-

netle hüngür hüngür ağladı. Ağzını doldururken. Ağzını daha da açtı ve dayadığı dudaklarından kanlar süzülerek hepsini yuttu. Eric tekrar tekrar, gitgide yükselen bir sesle feryat etmeye başladı, ürken bir sürü hamamböceği saklandıkları yerlerden apar topar çıktı, duvarlara tırmandı ve kara, vızıldayan kanatlarıyla, varlıkları İsa'ya adanmış bir ruhlar sürüsü gibi havaya yükseldi.

KASAP MASASI

1. Ateşin Başındaki Şeytanlar

İngiliz kumsalda, kıyıya vuran dalgaların eriştiği yerin biraz gerisinde durdu ve gözlerini Karayipler'in düz, karanlık ovalarına dikti. Tuzlu, pis bir koku burun deliklerine doluyordu. Palmiyeler gece esintisiyle kabarıyordu. Tepesinde cennetin gövdesindeki tuzdan bir kabuk gibi, sık bir yıldız örtüsü uzanıyordu. Arkasında, Cordova adlı küçük liman kasabası kendi kendine, coşkuyla uğulduyordu: kulak tırmalayan bir şarkıyla bir karga korosu gibi yükselen keman ve cavlak insan sesleri; kadınların ve erkeklerin bağırış çağırışları; kahkahalar, çığlıklar ve paylaşılan hikâyelerin uğultusu. Yaşamın sesi böyle olsa gerek, diye düşündü. Midesini bulandırması işten bile değildi.

Martin Dunwood evinden çok uzaktaydı.

Şiddetle sarf edilen nefeslerin, kumda sürünen ayakların sesi arkasından ona doğru yaklaştı; dönünce kasabadan yalpalayarak gelen bir siluet gördü: Ufak tefek, tombul ve tökezleyen, beze sarılmış bir şeyi sol elinde sımsıkı tutan bir adam. Rom kokusu adamdan bir rüzgâr gibi esiyordu.

"Bay Dunwood," dedi Şişko Gully. "Ne yapıyorsunuz..." Soluklanırken sözcükleri dağılıp gitti.

"Hava alıyorum," dedi Martin. "Lütfen, gidin buradan."

"Hayır, yapmayın," dedi Gully, sözcükleri birbirine karışıp çarpışarak. "Hayır, yapmayın ulan."

Martin sesini kontrol etti. "*Ne* yapmayacakmışım?"

Şişko Gully göğsünü şişirip üzerine yürümeye kalktı, ama adımını yanlış hesapladı ve bütün cüssesiyle gerisingeri yığıldı, hava ciğerlerinden bir gülle gibi fırladı. Fakat haysiyeti hasarsız, yerli yerinde duruyordu. Sol elinde tuttuğu şey her neyse onu işaret etti ve Martin onun kapkara kanla kaplı olduğunu fark etti. "Bu soylu havalar bana sökmez, seni kaprisli piç. İster cüzdanın şişkin olsun, ister olmasın, şuracıkta derini yüzerim."

Martin'in meçi üzerindeydi, ama Gully'yi ve küçük, hınzır bıçağını daha bu öğleden sonra, Martin'in zengin görüntüsünün çekimine kapılıp kıymetini biçmek için sabırsızlanan, gemisi olmayan dört denizci etrafını sardığında iş üstünde görmüştü. Şişko Gully, kurbağayı andıran görüntüsünden hiç beklenmeyecek bir zarafetle ansızın harekete geçmişti; göz açıp kapayıncaya dek, adamlardan ikisi iç organlarının parmaklarının arasından kayıp pis sokağa dökülmesini önlemeye çalışır hâlde kalmıştı. Martin, bu sarhoş hâlinde bile sabrını sınamaya hevesli değildi. Bunun yerine bakışlarını Gully'nin elindeki, kumların üzerine siyah bir sıvı sızdıran kanlı beze çevirdi. "Tanrı aşkına, elinizdeki nedir?"

Gully gülümsedi ve usulca toparlanıp ayağa kalktı. Kolunu uzatıp avcunu açarken kasabanın ışıkları onu gölgede bırakıyordu. Cehennem'in bir vilayetinden armağan getirmiş bir elçi gibi görünüyordu.

Martin görmek için bir kaşını kaldırarak başını uzattı. Mânâ verebilmesi biraz vakit aldı: Kökünden yeni sökülmüş, ay ışığında salyaları hâlâ parlayan bir dil.

"Cemiyet buraya gelme sebebinizi bana söyledi," dedi Gully, yüzüne silik bir tebessüm yerleşerek. "Yeni dostlarınıza atıştıracak bir şey getirdim."

"Bunu bana göstermekteki niyetiniz nedir, bilmiyorum, ama emin olun, bu benim hiç işime yaramaz. Buluşacağım kişilerin de. Şundan kurtulun."

"Bana emirler yağdırmamayı öğreneceksiniz, Bay Dunwood," dedi Gully, tüyler ürpertici armağanını kuma atarak. Yüzüne silik bir öfke ifadesi yerleşti. Martin aksinden emin olmasa, adamın duygularının incindiğini düşünürdü. "Hiç şüphem yok. Bahse girerim, oraya vardığımızda bu tavrınızı değiştireceksiniz."

Rufus Gully ile Londra limanlarında tanışmıştı. İspanyol Ana Kıtası'nın acımasız dünyasına yabancı olmayan Gully, Mum Işığı Cemiyeti tarafından, Atlantik'i aşıp şu anda bulundukları Tortuga'ya geçerken Martin'e korumalık yapması için tutulmuştu. Buradan bir korsan gemisiyle Meksika Körfezi'nin ortasına, bu yolculuktaki gayelerini gerçekleştirmek üzere başka bir gemiyle buluşmaya gideceklerdi. Atlantik'i birbirlerini neredeyse hiç görmeden aşmışlardı; Martin'e kaptan köşküne yakın bir kamara verilmişti –kalmaya alışkın olduğu konforlu odalardan değildi ama şartlar bazı şeylerden ödün verilmesini gerektiriyordu– Gully ise, gemi direğinin önünde, sıçanlar ve ayaktakımıyla birlikte kalmıştı. Buradan taptaze fikirlerle ayrılmış gibi görünüyordu.

"Hele bir varalım da," dedi Martin. "Kaptan Toussaint denen adam bir gün gecikti ve geleceğinden şüphe etmeye başladım. Ya gemiyi batırdılar ya da adam ödlek."

Gully, çarpık mezar taşları gibi dizilmiş dişlerini göstererek gülümsedi. "Sakın ola korkmayın, Bay Dunwood. Güzel havadislerle geldim."

Günler sonra ilk defa, Martin içinde bir hafifleme hissetti. "Demek *Kasap Masası* kıyıya ulaştı, Bay Gully?"

"Sahiden ulaştı." Gully arkasını döndü ve inleyen Cordova'ya doğru kararsız adımlarla yürüdü, Martin de peşine takıldı. Işık almayan bir ara sokakta bir silah patladı ve bir acı feryadı, kanatlanan bir kuş gibi insan sesi kakofonisini yarıp geçti. Gully, amacından

şaşmadan kasabanın hararetli gırtlağına doğru atıldı. "Gelin, velinimetimizle tanışın, Bay Dunwood. Sular yükseldiğinde yola çıkıyoruz."

Gully şehre, resife dalan bir yılanbalığı gibi süzülerek girdi, iri cüssesiyle kalabalığın arasındaki dar boşluklarda Martin'in hem nefret ettiği hem de hayranlık duyduğu çevikliğiyle yolunu buldu. Bu da bu bodur, ufak tefek adamı hafife almaması gerektiğini hatırlatan şeylerden biriydi. Hantaldı ama hızlıydı, akılsızdı ama kurnazdı. Haşin, kana susamış küçük bir caniydi.

Cordova, sefahatin her türüyle kaynayan feci bir yerdi. Durmadan dönen bir gürültü ve ufunet girdabıydı: naralar ve inlemeler, barut ve çiş. Hanlardan cafcaflı ışıklar sızardı. Kadınlar, bazısı kendini kaptırmış kıkırdayarak, bazısı yüzünde bir oyuncak bebek veya ceset gibi kayıtsız bir ifadeyle zampara ucubenin birinden diğerine kadeh gibi uzatılırdı. Kendini daha önce hiç bir arada görmediği kadar çok siyah yüzle çevrelenmiş hâlde buldu ki, şüphesiz, bu onu geriyordu. Çoğunun özgür adamlar olduğunun farkındaydı, fakat buna itibar etmekte zorlanıyordu. Özgür bir siyah adam Martin'e bir timsah veya deve kadar yabancı geliyordu ve Gully onu çekiştirerek götürene dek alık alık baktı.

Soluk bir ışıltı rıhtımı aydınlatıyordu: kıyıda yakılmış ateşler ve fenerler, içinde şöyle veya böyle bir iş görülen gemilerin ışık saçan pencereleri. Gemi direkleri toprağa çakılmış kazıklar gibiydi; bu küçük, yalpalayan kasabanın kenarına sıra sıra dizilmiş direkler, tuhaf bir düzen ifadesi katıyordu. Gully neredeyse iki katı olan bir adamı omzuyla kenara iterek çamurlu bir sokağı aştı ve rıhtıma bakan iki katlı, ahşap bir binaya girdi. Burası bir handı ve epey kalabalıktı. Kapının üzerindeki tabelaya göre, ismi KIZIL DİREK'ti.

"Terbiyenizi takının," dedi Gully. Binaya daldı, Martin de peşinden girdi.

İçerinin havası boğuk ve sıcaktı. Birkaç küçük, yuvarlak masa

yemek alanını oluşturuyordu. Kemerli bir kapı, loş ışıkta karanlık siluetlerin dört döndüğü mutfağa açılıyordu. Kocaman, pislik içinde bir ocakta ateş kendi kendine gürlüyordu. Baca yetersiz kalıyordu, yağımsı bir duman duvardan tırmanıp tavanda uğursuz bir alamet gibi birikiyordu.

Gully sırtını duvara dayamış üç adamın oturduğu masaya yaklaştı. Tavrı epey yatışmıştı ve konuşurken alışılmış kabadayılığından eser yoktu.

"Söz verdiğim gibi, onu getirdim, Kaptan Toussaint."

Martin adamların ne mal olduğunu hemen anladı: Korsan. Tortuga'da başka bir şey olmaları beklenemezdi ama başka yerde görse, pejmürde duruşları onları yine ele verirdi. Sağdaki adam diğerlerinden yaşlıydı, kır sakalı kısacık kesilmişti ve yüzü yaralardan oluşan bir yapboz gibiydi. Gözlerinden biri yuvasında haşlanmış bir bıldırcın yumurtası gibi, solgun ve sarı duruyordu. Soldaki – Martin'in Çinli olduğunu düşündüğü– adam, incecik ve epey gençti, sabit bir yere bakmıyordu, gözleri kalabalığı tarıyordu. Ortalarında ise Kaptan Toussaint'tan başkası olamayacak adam oturuyordu: Siyahtı, geniş omuzlu ve geniş suratlıydı ve teni Martin'in gördüğü en kara tendi. Sakalı dağınık bir çalı gibiydi ve saçları başından kara öbekler hâlinde çıkıyordu; Martin, bu adamın o azametli cüssesiyle, dişlerinin arasında bir bıçakla, barbarca enerjisiyle köpürerek güverteye sıçrasa, kendisi gibi İngilizlerin yüreğine nasıl korku salacağını düşündü.

Üzerlerinde yırtık pırtık, üzerlerine bol gelen giysiler vardı ve çelikleri kuşanmışlardı. Çinli, dizlerinin arasında bir alaybozan tutuyor, kullanmak için can atıyormuşçasına parmaklarıyla hafifçe vuruyordu.

"Aman, şu güzelliğe bak," dedi kaptan. Yaşlı adam, ona yakışmayan ve kulağa tecrübesiz gelen bir sesle kıkırdadı.

Martin, şahsına edecekleri her türlü hakarete katlanmaya kararlı, dimdik duruyordu. Ayaktakımıyla yolculuk edeceğini biliyordu

ve kendini onların yaşam tarzına alıştırmaya hazırdı. "Siz *Kasap Masası*'ndan Kaptan Toussaint olmalısınız."

"Ta kendisi. Siz de Mum Işığı Cemiyeti'nden Bay Dudley Benson olmalısınız."

"Maalesef, Bay Benson hastalandı ve yola çıkamayacak. Yerine beni gönderdi. Benim adım Martin Dunwood ve ben de Cemiyet üyesiyim."

Kaptan Toussaint'ın bakışları Martin'le Bay Gully arasında gidip geldi. "Hasta mı? Ne büyük talihsizlik... Umarım, ihtiyar çabucak iyileşir. Yazışmalarımızda pek latif bir bey olduğunu düşünmüştüm. Şüphesiz, elinizde onun yazdığı, kimliğinizi tasdik eden bir mektup vardır."

"Yok. Gerekeceğini düşünmedim."

"Hata etmişsiniz. Görünüşe göre işimiz sona erdi. Hayal kırıklığına uğradım."

Martin'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Yaptığı onca plan, böyle aptalca bir dikkatsizlikle mahvolmuştu! İstifini korumaya çalıştı. "Kaptan, hata etmeyin. Ben iştirak etmezsem bu işi göremezsiniz. Kara Demir Birliği ile ancak bir Cemiyet üyesi irtibat kurabilir ve ihtiyacınız olan haritayı size sırf o birlikten bir keşiş sunabilir."

Toussaint bunun üzerine düşündü. Bir süre sonra, "Halletmemiz gereken küçük bir ödeme meselesi var. Ne de olsa, bizim erzakımızdan yiyeceksiniz. Sizin de katkıda bulunmanız adil olur. Eminim, Bay Benson makûs hastalığına rağmen bunu size söylemiştir."

"Elbette," dedi Martin. Bu alçak herifin gafil avlandığı için ayaküstü intikam alma peşinde olduğundan hiç şüphesi yoktu. Fakat itiraz edecek konumda değildi. "Giderlerinize katkıda bulunmaya razıyım."

"Öyleyse ödeyin, Bay Dunwood. Ödeyin, lütfen."

Martin cüzdanını çıkarıp masanın üzerine koydu, bu piçlerden birinin sırf eğlencesine parmaklarını koparmasından korkarak, elini sabit tutmaya özen gösterdi.

Gözü bozuk yaşlı adam sikkeleri, loş ışıkta boğuk bir pat sesiyle masanın üzerine boşalttı ve saymaya başladı. Bu sırada genç adam gözleriyle halen odayı tarıyordu. Elbette, elindeki alaybozan göstermelik değildi. Kaptan gözlerini Martin'den ayırmıyordu. Meblağı duyduğunda, böyle meselelere tenezzül etmezmişçesine, elini uyuşukça salladı.

"Görünüşe göre sözünüze güvenmek zorundayım, Bay Dunwood. En azından şimdilik. Cemiyet'in itibarı, bir avuç efsuncuya göre sağlamdır ve şu anda sözünüzün tek dayanağı bu. Bunu yeterli bulmama şükredin. İşinizi layığıyla görürseniz, dostluk çerçevesinde ayrılırız. Aksi hâlde sizi denize gömerim. Anlaştık mı?"

Martin gururunu bir yana bıraktı. Newgate Hapishanesi'nde çamurun içinden şapır şupur su içmeye layık olan bu adamdan böyle laflar işitmek, ona şiddeti neredeyse elle tutulur bir acı veriyordu. Ama bu yolculuğun bir noktasında Alice'e kavuşacaktı ve hüsnükuruntusuna yenik düşmeyi göze alamazdı. Şimdi sırası değildi. Ama bu alçak herifi unutmayacaktı ve bu tavırlarının bedelini ödetecekti. Buna yemin etti.

"Tamam, Kaptan. Anlaştık."

Kaptan Toussaint, Martin'in elini kapıp hararetle salladı. "Beni mutlu ettiniz. Bay Johns size kamaranızı göstersin," dedi, tek gözlü adamı kastederek, "ben kasabada geminin işlerini hallederken, siz de Bay Gully ile ekmek kemirir, iki hanım gibi gülüşürsünüz. Sizin için uygun mudur?"

Bay Johns kıkırdamasına mani olmadı.

Martin derin bir nefes aldı ve başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ, Kaptan."

"Bay Johns, döndüğümüzde *Kasap Masası* yola çıkmaya hazır olsun. Oyalanmak istemeyiz." Kaptan ayağa kalkıp çıktı, genç Çinli peşine takıldı. Fakat Bay Johns sandalyesinden kalkmaya yeltenmedi. Pis parmaklarından birini keseye sokup birkaç şilin çıkardı. "Oturun oturduğunuz yerde," dedi. "Siz şeytan müritlerini gemiye almadan evvel bir güzel kafayı bulacağım."

Martin ve Gully'nin boyun eğmekten başka seçeneği yoktu.

Kaptan Beverly Toussaint ve birinci zabiti Hu Chaoxiang, Cordova'nın kalabalık sokaklarını ite kaka aşarken, koydan keskin bir şimşek kokusu taşıyan, yağmur ve fırtınanın habercisi bir rüzgâr esiyordu. Rıhtımdan kimsenin işine yaramayacak kadar uzakta sayılabilecek harap bir ambara girdiler.

Ambarın sahibi, Thomas Thickett adlı bir adamdı – civarda, ani ve şiddetli burun kanamalarından ötürü Kanlı Thomas diye bilinirdi. Binayı, yıllar önce Massachusetts Kolonisindeki Gömülü Kilise'den firar edip Tortuga'ya vardığında bir kart oyununda kazanmıştı. Yenip binayı kazandığı adam senedi gülerek imzalamış, ona örümcek ağları ve sıçanlara ev sahipliği etmek konusunda şans dilemişti. Fakat bir kafeste doğan ve ömrünü zenginlerin akşam yemeği tabaklarına ulaşmaya çabalayarak geçiren Thickett, boku altın külçesine çevirmeye alışkındı. Ve bir korsan şehri bunun için biçilmiş kaftandı. Gömülü Kilise'ye ve yamyam tarikatına dair bilgilerinden istifade edip kendini onlarla ticaret yapan adamların gözünde değerli kıldı. Damgasız yüklerini uzun süreler boyunca depoluyor, gemilerini özel amaçlara uygun hâle getirmesi için ona gelen serdümenlere, o amaçlara uygun yelkenler ve karinalar temin ediyordu. İşini iyi yaptığı sürece, Cordova'da gül gibi geçinip gidiyordu.

Bilhassa Kaptan Toussaint onu faydalı bulmuştu. Gömülü Kilise'yle iş yapmak hoşuna gitmezdi; Mum Işığı Cemiyeti gibi, onlar da bir avuç satanistti. Fakat Cemiyet üyeleri genelde centilmen localarında boş hikâyeler anlatan adamlardan ibaretken, Kilise'nin müritleri hakiki bir kurumsal güce sahipti – insan çiftliklerinde gizli saklı giderdikleri yamyamca iştahları da cabası. Thickett, paha biçilmez bir bilgi kaynağı olduğunu kanıtlamıştı. Toussaint ona iyi para öder, adamla içkisini ve uçuk kaçık gelecek hayallerini paylaşarak samimiyetini korurdu.

Bu gece karşılığını alacaktı.

Ambar karanlıktı. Pencereler örtülü, kapılar kapalıydı. Kapının kilidi açıktı, itip içeri girdiler. Ambar küflenmiş kasalarla, top top kumaşlarla ve tahıl çuvallarıyla ağzına kadar doluydu. İçi Tanrı bilir neyle dolu olan bir fıçının üzerine yerleştirilmiş tek bir fenerden yükselen loş, turuncu ışık bulutu duvara tuhaf, geniş omuzlu gölgeler düşürüyordu. Yanında, Bay Thickett'ın bürosunun kapalı kapısı vardı.

O sessizlikte, Kaptan Toussaint şimdiden çatlak fısıltıları, başka bir dünyanın tuhaf diliyle konuşmaya çalışan bir düzineden fazla insanın sesini duyabiliyordu. Sesler duvarlara hamamböcekleri gibi tırmanıyordu. Heyecandan ürperdi.

Sağ taraflarındaki kapı açıldı, Thomas Thickett zifiri karanlıkta beklediği bürosundan çıktı. Cılız ve sağlıksız görünüyordu, otuz yedi yaşında olmasına rağmen daha yaşlı gösteriyordu –Toussaint, Yamyam Rahip'ten saklanmanın insanı bu hâle getirdiğini farz ediyordu– ama bu gece canlı görünüyordu, yanakları al aldı.

"Kanlı Thomas," dedi kaptan. "Kemikler aşkına."

Thomas başını hürmetle eğdi. "Kaptan. Sizi tekrar görmek ne güzel. Evet. Yükünüz hazır ve nazır, efendim."

Kaptan Toussaint ve Bay Hu birbirine bir bakış attı. "Demek hemen işe koyuluyoruz, öyle mi? Pekâlâ, Thomas. Pekâlâ. Göster bakalım."

Thomas Thickett feneri eline alıp ikisini kasalardan oluşan labirentin arasından geçirerek ambarın arka tarafına götürdü. Burada katırların veya öküzlerin çektiği yükler içeri sokulurken salınarak açılan geniş bir kapı vardı, fakat sımsıkı kapatılmıştı, kasabanın gürültüsünü dışarıda bırakıyordu. Fısıltı sesleri burada daha yüksek geliyordu; Kaptan Toussaint hayaletlerin ortasında kalmış gibi hissetti. Eski bir anı zihnine akın etti, onu güçbela zapt etti.

Sesler koridorun ortasında duran, boyu bele kadar gelen bir kasadan yükseliyordu. Ufaltılmış, küçük bir tapınak gibi diğerlerinden ayrı konmuştu.

"Bir araba ayarladım. Kapının önünde hazır bekliyor," dedi Thickett. "Elbette, kendi cebimden karşıladım."

"Elbette, Thomas. Hep böyle güvenilirdin." Kaptan Toussaint başıyla kasayı gösterdi. "Aç şunu."

"...Kaptan?"

"Emin olmak istiyorum."

Thomas, daha iyi bir seçenek sunmasını beklermiş gibi Bay Hu'ya göz ucuyla baktı. Umduğunu bulamayınca, raftan bir levye getirip teni soğuk terlerle parlayarak açmaya koyuldu. Çiviler tahtayı gıcırdatarak ayrıldı. Hatırı sayılır uğraşlarının sonunda, kasanın tepesi açılıverdi. Thomas içine göz attı, korsanlar da iki yanına geçtiler. Birlikte kasaya doğru eğilip, içindekileri melun ruhların âlim yargıçları gibi incelediler.

İçinde devasa bir anemona benzeyen, geniş tabanı kasanın duvarlarına dayanıp kırışmış ve katlanmış hâlde, sığ bir kan ve kıkırdak birikintisinin içinde duran bir şey vardı. Bedeninin incelip bir hortuma döndüğü kısmı, arapsaçı olmuş solucanlar gibi kıpırdayan parlak dillerin çiçek gibi açtığı bir yuvanın içinden çıkıyordu. Bu öbeğin üzerine, bir mangonun kabuğu gibi tersyüz edilmiş bir ağza benzeyen incecik, sıra sıra dişler ve dişeti kabartıları, içindekileri ortaya sererek dizilmişti. Bu yığından, yabancısı oldukları bir dilde fısıldayan bir koronun sesi yükseliyordu.

Kaptan Toussaint, Thickett'ın omzuna bir şaplak attı. "Kapat şunu, Thomas." Az önceye kıyasla epey sakinlemişti.

Thomas dediğini yaptı, titreyen ellerle kapağı yerine geri çiviledi. Sesler tahtanın altında boğuklaşsa da, bu hiçbirine yeterli gelmedi.

Bu bir lotusbaşıydı. Kaptan Toussaint beş yıl önce, şu anda başında olduğu gemide Kaptan Tegel'in birinci zabitiyken bunlardan görmüştü. Onu iyi değerlendirmişlerdi: Toussaint'ın gemiyi satın almasını, Tegel'inse kral olmasını sağlamıştı. Veya krala çok yakın bir şey.

"Bunu arabaya kadar taşımanıza yardım edeceğim," dedi Tho-

mas, çekiç seslerini bastırması için sesini yükselterek. "Eminim, bir daha rastlaştığımızda, ikiniz de zengin adamlar olacaksınız!" Gergince güldü. "Hem belki, beni de zengin edersiniz."

Kaptan Toussaint, içi rahatlayarak Tegel'le ilgili düşüncelerini rafa kaldırdı. "Bir daha rastlaştığımızda mı? Sevgili Thomas, o kadar beklemene gerek kalmayacak. Bizimle geliyorsun."

Thomas, uzun bir çiviyi parmaklarının arasında tutarak durakladı. Kapkara bir kan damlası, Thomas'ın burnundan kasanın kapağına düştü.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kaptan Toussaint, ansızın kabaran kendinden nefret etme hissini güçbela zapt etti.

"Kaptan," dedi Thomas. Kırptığı gözlerinden yaşlar döküldü. Arkasını dönmeden dikildi. "Her şeyi ben ayarladım. Lotusbaşını ben temin ettim. Size saklı koydan ben bahsettim. Bu işin çözülmesini *bana* borçlusunuz. Dan diye söylediğim için özür dilerim, ama öyle. Şimdi, şu yükü arabaya yükleyelim de siz yola koyulun. Bir anlaşma yaptık. Ona bağlı kalalım, olur mu?"

"Yamyam Rahip'le çalışmanın belli bir bedeli vardır. Sen bunu herkesten iyi biliyorsun, Thomas. Bu sefer, o bedel sensin."

Kasanın üzerine biraz daha kan döküldü ve Thomas yüzüne bir peçeteyle bastırdı. Yeraltı hücrelerinin dehşeti beynine hücum etti: kan ve korkunun buram buram ufuneti, birbirine sımsıkı bastırılmış etler, keşişlerin ilahileri. Ete saplanan satırların sesi.

"Onlara kim söyledi? Beni nasıl buldular?"

"Ben söyledim," dedi kaptan. "Bana Mum Işığı Cemiyeti'nden biri lazımdı. Beni Cemiyet'le irtibata geçiren onlardı. Seni onlara teslim etmem karşılığında."

Thickett kaçmaya yeltendi. Onları gafil avlayıp, yakalamaya fırsat bulamadan sıvışacağını sanmış olsa gerek. Belki de onu oracıkta öldüreceklerini, bu kaderden azat olacağını ummuştu.

Ama Bay Hu bunu fark etti ve alaybozanının kabzasını Thomas'ın şakağına doğru savurup onu yere devirdi. Thomas inledi ve halsizce

sürünerek uzaklaşmaya kalkıştı. Kaptan Toussaint izlerken, Bay Hu onu bağladı.

"Hakikaten üzgünüm, eski dostum. İçin rahat olsun. Senin için büyük planları olduğunu söylediler."

Thickett zapt edilince, Kaptan Toussaint kasaya bir şaplak attı. "Hepsini gemiye yükleyelim. Elinizi çabuk tutun. Çakallar gelmeden gitmiş olmak istiyorum."

Dışarıda yağmur nihayet başlamıştı.

Martin Dunwood, tek gözlü Bay Johns'un kaptanın emriyle en ufak bir itiraz emaresi göstermeden kendisine teslim ettiği ikinci zabit kamarasında tek başına, ufacık odaya çapraz konmuş ranzada uzanıyor, yüksek dalgaları yararak açık denizlere doğru yol alan *Kasap Masası*'nın boğuk sesine ve sallantısına alışmaya çalışıyordu. Tepesinde yağmur gemiyi davul gibi dövüyordu. Gemi iki dalga arasındaki derin bir çukura dalarken gaz lambasının alevi çırpındı. Gazı dökülüp odayı ateşe vermeden, Martin lambayı söndürdü. Ansızın çöken karanlık, birisi üzerine bir külçe atmış gibi boğucuydu. Geminin gövdesini döven suyun sesi, dışarıda mürettebat halatlar ve yelkenlerle bir grup korsandan beklenecek bir hassasiyetle –veya hassasiyet noksanlığıyla– uğraşırken, fırtınada duyulsun diye bağıranların çatlak sesleriyle birbirine karışıyordu. Aşağıda, marangozlar Martin ve müstakbel konukları için bir dizi oda inşa etmekle meşguldü. Gemi mürettebatının tamamı ansızın kamarasına doluşmuş, ortalığı kırıp dökmeye başlamış gibiydi. Martin adamların becerilerini eleştirmeye tenezzül etmedi; zaten midesi yeterince bulanıyordu. Bunun yerine kaderini Şeytan'ın takdirine bırakıp, daha mühim şeylere odaklandı.

Alice.

Alice'e kavuşma ümidi ona denizleri aştırmış, pislik içindeki Londra'dan Tortuga'ya, şimdi de bu suçlunun gemisine getirmişti; gerekirse bu ümidin peşinden dünyanın öbür ucuna giderdi, fakat

her aklına geldiğinde şaşırdığı, onu birkaç gün içinde göreceği, bir yıllık planlarının sonunda meyvesini vereceği düşüncesi Martin'i bir kez daha şaşkına çevirmişti.

Onu ilk kez gördüğü ânı anımsadı: Bir bakkal dükkânının önünde, köşe başında duruyordu. Şık giysileri ve kızıl saçları darmadağındı, çehresinde durağan bir güzellik vardı, yüzü gündüz çıkan ay kadar solgundu. Korkunç bir katliamın içinden zar zor kurtulmuşçasına, elbisesinin pahalı kumaşı kana bulanmış, eteğinin alt kısımları kat kat kanla kaplanmış, üst kısımları bir dizi fışkırma lekesiyle bezenmişti.

Mum Işığı Cemiyeti'nin Londra'ya ilk defa adımını atmış, yeniyetme üyesi Martin donakalmıştı. Kızın başına ne denli bir felaket geldiğini bilmiyordu, ama acilen yardıma muhtaçmış gibi görünüyordu. Çamurlu işlek caddeye adımını atmadan önce bir at arabasının geçmesini bekledi, ama geç kalmıştı – yaşlı bir beyefendi bakkal dükkânından çıkıp köşe başına, kızın yanına gitmişti. O da iyi giyimliydi fakat üstü başı kan içinde değildi. Kızın omuzlarına bir palto attı ve bir arabaya el etti. Kısa süre sonra kızı arabaya apar topar bindirdi ve şoförün kamçıyı şaklatmasıyla kız, ardında sıradan bir köşe ve sıradan bir sokak bırakarak gözden kayboldu. Bu manzaranın donukluğu, kızın az önce sahiden orada duruyor olması ihtimaliyle ters düşüyordu.

Onu ancak yıllar sonra tekrar görecekti. Artık Mum Işığı Cemiyeti'ndeki mevkiini bir dizi görevdeki başarısıyla sağlamlaştırmış, daha yüksek bir sosyal tabakaya terfi etmişti. Başarısı, Lordlar Kamarası'nda koltuk sahibi olan satanist arkadaşının düzenlediği bir partiye davet edilmesine vesile olmuştu. Martin ışıltılı odanın bir köşesinde somurtarak beklerken –yoksulluktan geldiği zihninde sürekli yankılanıyordu ve bu yüzündeki bir sakatlık kadar belli oluyordu– onu tekrar gördü.

İlgisini çekmeye hevesli bir grup genç erkeğin ortasında duruyordu. Anlattığı şeyi bir el hareketiyle pekiştiren bir gence gülümse-

di ve Martin o anda o ahmakların bu kızla hiçbir şansı olmadığını, kızın onları bir mücevher gibi taşıdığını anladı. Kalabalığı yarıp geçerek, kızın küçük maiyetine katıldı.

Kız onun yaklaştığını fark ettiyse bile, belli etmedi. Kızın dış yörüngesinde konuşlandı ve sadece onu izledi. Fevkalade ağırbaşlı olmasına ve onun konumunda bir genç hanıma yaraşır tavırlar sergiliyor olmasına rağmen, onu etrafındaki herkesten ayıran bir şey vardı. Taştan oyulmuş gibi görünüyordu.

Martin bu adamların ev sahibinin gizli tarikat mensubiyetinden bihaber, sıradan, dini bütün Londra vatandaşları olduğunu derhal fark etti. Bu ona yeni bir özgüven aşılamıştı. Muhabbetin durakladığı ilk anda, "Sizi Doğu Yakası'nda, küçük bir bakkal dükkânının önünde görmemiş miydim? Üzerinden epey vakit geçti," dedi.

Kızın açık mavi gözleri ona döndü. "Doğu Yakası mı? Pek sanmam."

"Mutlaka hatırlarsınız," dedi. "Üstünüz başınız kan içindeydi."

Tepkisini açığa vurmadı, ama bu bile onu ele veriyordu. Ne şaşkınlık, ne iğrenme, ne de gülüp geçme. Sadece hissiz bir ikrar, ardından sessizlik.

Genç adamlardan biri Martin'e döndü, sarı saçları alnından sertçe geriye doğru çekilmiş, fiyonkla bağlanmıştı. "Deli misiniz, yahu?"

"Kesinlikle değilim," dedi Martin.

"Sorun yok, Francis," dedi kız. "Haklı. O günü hatırlıyorum. Korkunç bir gündü. Bir at topal kalmış, vurulması gerekmişti. Gözlerimin önünde yaptılar ve bu ömrümde gördüğüm en kötü şeydi."

"Çok tuhaf. Ölü at gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Martin.

"Belki de dikkat etmiyordunuz," dedi. "Burnumuzun dibinde neler neler olup biter."

Kadın birkaç dakika içinde etrafındaki güzel oğlanları azletmişti ve Martin kendini parti kalabalığından uzakta oturmuş, o insanların arasına bir köpekbalığının bir uskumru kümesinin ortasına yakıştığı kadar yakışan bu olağanüstü kadınla konuşurken bulmuştu.

"Bana neden öyle dediniz?" dedi Alice. "Ne olmasını umuyordunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Öğrenmek istedim."

"Burası sosyal deneylere pek uygun bir ortam sayılmaz, sizce de öyle değil mi?"

"Aksine; bence tam da buna uygun bir ortam."

Yarım ağız gülümsedi. "İsminiz nedir?"

"Ben, Martin Dunwood. Babam şeyin sahibi–"

"Anarşist misiniz, Martin Dunwood?"

Martin ona gülümsedi. Bu gece ilk defa samimiyetle gülümsüyordu. "Tabiri caizse."

Birkaç dakika sonra bankerin yatak odasında sessizce, hiddetle, alelacele sikişiyorlardı. Ardından sık sık, hep gizli saklı buluştular. Alice'in dünya görüşü Martin'inkinden bile daha küçümseyiciydi, hararetle esip gürlemeye teşneydi ve Martin onun bu çıkışlarını büyüleyici buluyordu. Yabani ve farklılardı ve Martin'in dünyadan yabancılaşma hissini yansıtıyorlardı. Gizli kapaklı sevişmeleri, bir nispet gösterisi olduğu kadar, birbirlerine duydukları açlıktandı da. Bir ayın sonunda, Alice onu Gömülü Kilise'yle tanıştırdı ve Martin, onun orada neler yaptığını gördü.

Ona âşık olduğunu ve onunla kalmak için dünyaları yıkacağını, uzun, kızıl saçlarının ucundan kanlar damlamasını izlerken anladı.

Kasap Masası yola çıktıktan saatler sonra, leşçil melekler Cordova'ya vardı. Dört tanelerdi. Gaz lambası dumanı çökmüş bir ara sokakta ortaya çıktılar, kendilerini gölgelerden ve yanık çaputlardan hâsıl ettiler. İki metre boyunda, ince, çırpınan siyah kumaşa sarılı bedenleriyle yürürken ileri geri yatıyorlardı, kemikleri gemi halatları gibi gıcırdıyordu. Yüzleri dişlerle bezeli, kanca gibi gagalarıyla öne doğru çıkıntılıydı, gözleri yağmurda arkalarında duman bırakarak kızıl korlar gibi yanıyordu.

Kasabanın caddelerini gölgelerden ayrılmadan titizlikle taradılar, onları görenler çığlık çığlığa, korkmuş martılar gibi kaçıştı; bazı-

ları durup kaçmadan önce birkaç el ateş etti. Leşçil melekler kayıtsız kaldılar, bedenleri şiddeti, kurtçukları kabul eden bir ceset gibi kabul ediyordu. Koca başlarını her bir yol ayrımına ve ara sokağa çevirdiler, avlarının kokusunun izinde, gagalarını kaldırıp derin nefeslerle soludular.

Kokunun izinde, karanlık bir ambara ulaştılar. Lotusbaşının kokusu burada kuvvetlenmişti, ama hızlı bir teftişle gitmiş olduğunu fark ettiler. Yollarına taş koyulunca, ambardan usulca, gıcırdayarak, kapıdan sönük lambalar gibi çıkarak ayrıldılar.

İz onları rıhtıma doğru götürdü. Panik kasabayı kasıp kavurmuştu. Leşçil meleklerin ortaya çıktığı haberi çabuk yayılmıştı. Dar sokaklar gemilerine kaçan adamlarla dolup taşmıştı. Sarhoş korsanlar ve denizciler sendeleyerek, tökezleyerek, yere düşenlere takılarak kaçışıyordu. Kasabanın dört bir yanında paniğe kapılan adamlar gölgelere ateş edip bıçaklarını savuruyorlardı, denize çıkan yola ölenlerin ve can çekişenlerin bedenleri yığılmıştı. Melekler geçtikleri yolda yerde yatan ölü bir adama rastladılar, başının arkasında dumanı tüten bir delik vardı ve beyin parçaları sıkıştırılmış toprağın üzerine saçılmıştı. Pis kokusu onları sarhoş etti ve kısa bir teneffüste karar kılıp bu fevkalade kokular şelalesinin, bu ansızın karşılarına çıkan şekerlemenin etrafında iki büklüm eğildiler. Minnetle, iştahla yediler, yaş etin ve çatırdayan kemiklerin sesi bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesiyle senkop hâlinde yükseldi.

Kasaba sakinlerinin çoğu binaların içinde kalmıştı, pencereleri kapatıyor, kapıları kilitliyorlardı. Bazıları korkudan bu adamların mahiyetini unutup korsanların peşinden rıhtıma indiler ve ancak sürme iskelelere tırmanıp emniyete ulaşmaya çalışırken tekme tokat def edildiklerinde veya vurulduklarında hatırladılar.

Gemiler fenerlerle ışıl ışıl parlıyor, denizciler yola koyulmaya hazırlanırken halatlar yerlerde sürünüyordu. Gemilerin yanlarından onları limandan açık denize çekecek tekneler indiriliyordu. Hava, silahlardan çıkan dumandan puslanmıştı. Filizlenen dehşet, kasa-

baya teşrif etmişti. Leşçil melekler tüm bunların arasından, Cehennem'de güvenle yol alan, inançlarından emin dört boylu boslu rahip gibi ağır ağır, salına salına yürüdü.

Kokunun izi rıhtımda kayboldu. Lotusbaşı denize götürülmüştü.

Bir gemiye gizlice sıvışmak kolay meseleydi. Leşçil melekler çaputlara ve toza döndüler, rüzgâra kapılmış çöp parçaları gibi, denizin üzerinden seğirtip çok sayıda korsan gemisinden *İntikam* adındakinin sıçan kaynayan ambarına girdiler. Süprüntülerin arasına yerleştiler, ölü gibi hareketsiz uzandılar.

Geminin kaptanı Bonny Mungo adında aksi bir ihtiyardı. Uzun yıllar önce bir defa, Florida bataklığında karşısına çıkan yarı batık, taştan bir kilisede bunlara benzer yaratıklar görmüştü. Sadece iki tanelerdi; yanındaki adamların çoğunu öldürmüşler, birini üzerlerine dar gelen bir giysi gibi giymişlerdi. Onları tekrar karşısında görünce mübalağalı bir korkuya kapıldı. *İntikam* kıyıdan biraz uzaklaşınca, geminin borda tarafı kasabaya bakacak şekilde çevrilmesini emretti. Emriyle, gemi bütün toplarını yıkıcı bir sağanak gibi ateşledi, gülleler zayıf ahşap duvarları yarıp geçti ve binaları yerle bir etti. Bir başka gemi bundan esinlendi ve o da ateş etti.

Birkaç dakika içinde Cordova ve talihsiz sakinleri bir avuç kırık tahtaya, dumana ve kana dönmüştü. Becerdikleri işten memnun olan korsanlar rotalarını tekrar açık denize çevirip bir yağmur perdesinin ardında kayboldular.

Leşçil melekler, *İntikam*'ın ambarında uyuyordu. Kokunun izini denizin üzerinden bile alabiliyorlardı. Doğru yolda olduklarından eminlerdi.

2. Mum Işığı Cemiyeti'nin Son Toplantısı

Martin diken üstünde de olsa tam uykuya dalmayı becermişti ki, pijamalarıyla başına dikilen eğri büğrü, muşmula suratlı bir adamın çatlak sesiyle uyandı. Adam dar kapı eşiğinde dikilmişti, yanında tuttuğu lamba yüzüne keskin bir gölge düşürüyordu. "Kaptan sizi çağırıyor," dedi. "Derhal."

Yataktan memnuniyetsizce kalkıp, geminin dalgaların üzerinde ağır ağır salınmasını hissederek yerden pantolonunu aldı. Fırtınanın ortasında uykuya dalmış olmalıydı. Belki ondan denizci olurdu. Yine de deliksiz bir uyku çekse ne iyi gelirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu aksi aksi, paltosuna uzanırken.

"Ben, Grimsley. Yemeklerinizi ben pişiriyorum, beyefendi; tavırlarınıza dikkat edin. Kaptanın ayak işlerine de ben bakıyorum. Anlarsınız ya; aklınızı başınıza toplayın. Şu hâlinize bakın, resmen bir hanımefendi gibi giysileriniz konusunda titizleniyorsunuz. Kaptanın tepesi atmadan, çabucak size söyleneni yapın."

Şansına, Kaptan Toussaint alicenap hissediyordu. Kamarası geminin kıç tarafındaydı, açık pencereleri ona tuzlu bir esinti ve krallara layık bir manzara sunuyordu. Bulutlar dağılmış olmasına rağmen, dalgaları aydınlatacak ay ışığı yoktu ve yıldızlar yüce, ışıldayan kıvrımlar hâlinde yanıyordu. Toussaint dışarıya arkasını dönmüş, göğü arkasına almış bir karartıydı. Eski Ahit'ten bir karakterin resmedilmiş hâli gibi görünüyordu. Aralarındaki masa kurulmuştu, üzerinde bir çaydanlık sıcak su ve iki fincan duruyordu.

"Uykunuzu mu böldüm, efsuncu bey?" dedi kaptan.

Martin karşısındaki iskemleye oturdu. Kamarotun kapıyı arkasından kapadığını duydu. "Sizin geminizde olduğumuzun farkın-

dayım, yedi denizlerin efendisisiniz, vesaire; ama bana asıl adımla hitap ederseniz minnettar olurum."

"Duygularınız da küçük, narin elleriniz kadar kırılganmış." Öne eğilip fincanı ona doğru itti. "Belki biraz çay içmek, İngiliz yüreğinize su serper."

"Teşekkürler, Kaptan." Martin fincana çay doldurdu ve burnuna götürüp kokladı. Bir yudum aldı ve şaşırtıcı derecede güzel olduğunu gördü.

Kaptan Toussaint gülümsedi. "Bu acımasız hayatın cilveleri," dedi.

"Sanıyorum, o cilvelerden çok var. Kafanıza estiğinde bir beyefendiyi uykusundan kaldırıp masanıza oturtmak da bunlardan biri. Benden ne istiyorsunuz, Kaptan?"

"Gayenizi duymak istiyorum, Bay Dunwood. Burada ne işiniz olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Elbette, sizinkiyle aynı. Lotusbaşını konuşmaya teşvik edeceğiz ve Kara Su'ya ulaşacağız. Sonra Kara Demir Birliği'yle irtibata geçeceğim ve Yamyam Rahip'in görkemli ziyafetini çekeceği Lotus Koyu'na doğru yelken açacağız. Ambarınızı lotusbaşlarıyla dolduracaksınız, ben de atlasımı alacağım. Alan memnun, satan memnun... Bu bir oyun mu, Kaptan? Bildiğiniz şeyi niye bana soruyorsunuz?"

"Bu bir oyun değil, Bay Dunwood, ama hâlâ öyleymiş gibi davranıyorsunuz. Benden sakladığınız bir şey var. Neymiş, söyleyin."

Sıcak çayın ısıttığı içi bir anda buz kesmişti. Martin fincanı masaya geri bıraktı ve istifini korumaya odaklandı. Kaptan olacak kahrolası herif, onu bir düelloda rakibini izler gibi dikkatle izliyordu; eğer bu bir düelloysa, Martin çoktan dezavantajlı konuma düşmüştü. "Bay Gully boşboğazlık etmiş," demeyi becerdi.

"Bay Gully'nin çenesi bir rıhtım orospusununki kadar düşüktür, ama ortada olan bir şeyi ondan duymama gerek yok. Sizden çürük kokusu alıyorum, Bay Dunwood. Siz bir yavru köpeksiniz, bense olgun bir adam bekliyordum. Mum Işığı Cemiyeti, koca adamların

göreceği bir işe çocuk yollamaz. Leşçil melekler gelmeden evvel sizi sorgulamaya vaktim olmadı ama artık denizdeyiz ve bol bol vaktim var. İzninizle, tekrar sorayım. Sorumu bir kez daha geçiştirecek olursanız, Bay Hu'yu odaya çağırırım ve benim adıma soruları o sorar. Beni anladınız mı?"

Martin'in kontrol hissi buharlaşıp uçmuştu. Artık düpedüz korkuyordu. Bu yeni ve davetsiz bir histi. "Evet, Kaptan. Sanırım anlıyorum," dedi sessizce. Kendini toplamak için bir nefes aldı. "Bir kadın var."

Kaptan Toussaint arkasına yaslanıp iç geçirdi. Gemi bir dalgaya tırmandı ve Martin, kaptanın başının arkasındaki büyük pencereden denizin aşağı düştüğünü gördü; gözlerini gökyüzünün yıldızlı, engin boşluğuna dikti. Aralarındaki masada duran fincanlar birkaç santim kaydı. "Demek bir kadın. Şüphesiz, *o* kadını kastediyorsunuz. Alice Cobb."

"Evet. Öyle."

"Demek aşk hikâyesi."

"Öyle de denebilir."

"Şöyle esaslı bir aşk hikâyesi her denizcinin hoşuna gider, Bay Dunwood. Kendi hikâyelerimizin sonu hep kötü diye olsa gerek. Anlatın."

"Onunla bir süre önce, Londra'da tanıştım. Cemiyet'te yeniydim. Gömülü Kilise'yle ilişiğim yoktu; sırf hikâyelerini duymuştum. İnandığımdan bile emin değildim. Onunla tanıştığımda, ben... Eh. Âşık olduk, Kaptan. Bu kadar basit."

"Bunun basit bir yanı olduğundan şüpheliyim. Rahibin buna müsamaha göstermesine şaşırdım. Ne de olsa, onun kızı."

"Haberi yok. Alice ve ben, bunun böyle kalmasında ısrarcıyız. Ziyafet'te, anlayış gösterecektir."

"Anlıyorum. Peki, Bay Benson'ın bu müşkül durumunuzu tasvip etmekle kalmadığını, yüreğinin de sızladığını ve bu ömürlük yolculuğa kendisi çıkmak yerine sizi yolladığını mı söylüyorsunuz?"

"'Tasvip' biraz abartılı bir tabir oldu. Ama biz Cemiyet üyeleri hikâye anlatmayı severiz, Kaptan, ve gönül meselelerine destek olmak doğamızda var. Ne de olsa, romantik yaratıklarız."

Kaptan Toussaint onu dikkatle dinledi. "Demek bana, aşk kanını bir hastalık gibi kirletmiş, vebaya yenik düşmüş bir lağım faresi gibi gemimde dolansın diye gizli bir gayesi olan, rüştünü kanıtlamamış bir oğlan gönderdiler. Dahası bu oğlan, rahip aslını öğrenirse yolculuğumuzun amacını baltalamakla kalmayacak, büyük bir ihtimalle gemimde kan dökülmesine sebep olacak bir sır taşıyor. Doğru anlamış mıyım?"

Martin hiçbir şey söylemedi. İçeri giren serin havaya rağmen, oda boğuk ve sıcak geliyordu. Geminin sallantısı midesinde çalkantıya sebep oldu; bunun yanı sıra yeni ayyuka çıkan, Alice'le yaptığı plana bu zorbanın mani olma ihtimali, son yediklerini ortalarındaki masaya çıkarmamak için zorlanmasına yol açıyordu.

"Ona âşığım, Kaptan. Orada, Cehennem'in kıyısında evleneceğiz. Babasının rızası olsa da, olmasa da evleneceğiz."

"Cehennem'in kıyısında bir düğün. Beni hayrete düşürdünüz, Bay Dunwood."

"Aşk insanı abartılı davranışlara iter. Siz hiç âşık olmadınız mı?"

Kaptan Toussaint, keskin bakışlarını Martin'e kilitledi. "Doğrusu, oldum. Ortaya çıkmış olsa, benim aşkım da tasvip edilmezdi."

Martin bu avantajından mümkün olduğunca faydalandı. "Korsanlara dair duyduklarım doğruysa, bu denli küçük bir şeyin sizi yolunuzdan alıkoymasına izin vermezdiniz."

"Ölüm bile beni yolumdan alıkoyamazdı, Bay Dunwood." Kaptan çayını yudumladı. Bir süre düşündü. Arkasında, gökteki yıldızlar iç çekti. Sonunda, "Pekâlâ. Hikâyeniz yüreğime su serpmiş değil, ama şefkatimi körükledi. Planladığımız gibi devam edeceğiz. Yatağınıza dönebilirsiniz," dedi.

Martin başıyla onayladı. "Teşekkürler," dedi ve çıkmak üzere kalktı. Elini kapıya götürdüğünde, Kaptan Toussaint onu durdurdu.

"Ama sizi uyarayım: Merak etmeniz gereken, *benim* ihtiyatım değil. Pis işlerinizi yaptırmak için tuttuğunuz o küçük kabadayı, sizi iki paraya satar. Eminim, bunun farkındasınızdır."

"Şişko Gully," dedi Martin, "yabani dürtüleriyle hareket eden bir yaratıktan ibaret. Parasını aldığı sürece uslu durur."

Kaptan Toussaint gülümsedi. "Bana sorarsanız, hepimiz yüreğimizde bir sır taşırız. Yabaniler bile." Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Belki de haklısınızdır. Yarın ola hayrola, değil mi? İyi geceler, Bay Dunwood."

Martin sıkış tepiş kamarasına geri döndü. Deliksiz bir uyku çekemedi, Gömülü Kilise rüyaları ona rahat vermiyordu. Bir satırın havaya kıpkırmızı yaylar saçarak tekrar tekrar kalkıp inmesini izledi. Metal bir kafesin parmaklıklarına bastırılmış, şaşkına dönmüş bir insan yüzü gördü. Gecenin kör karanlığında, sallanan yatağından nefes nefese fırlamasına yol açacak denli kulak tırmalayıcı bir çığlık duydu ve etrafı dinledi. Sadece geminin gövdesine vuran dalgaların sesini ve suya batıp çıkarken gerilen tahtaların gıcırtısını duydu. Gözlerini tekrar kapadı. Daha sonra rüya gördüyse bile, gördüğü şey dipsiz bir uçurumdan ibaretti.

Altı saat önce, *İntikam*'da, Bonny Mungo gözlerini ranzasının üzerinde bir karaltı gibi beliren yaratığa dikti ve yaratığın onu yeryüzünden silmesinden önce çok az vakti kaldığını fark etti. Hispanyola sahil şeridini gösteren haritaları incelerken uykuya daldığından, başının üstünde asılı duran lambalar hâlâ sönük bir ışık yayıyordu. Leşçil melek lambanın ışığında, kanca gibi gagası açık, gözlerinden incecik bir duman sızarak sessizce kıpırdandı.

Birisi ona kalbinin ahvalini sormayı akıl edecek olsa, Bonny Mungo gani gani sevgiyle dolu olduğunu söylerdi. Tutkularının çağrısına kulak vermiş, anne babasının köhne yaşam tarzını İskoçya'daki çiftliklerinde bırakıp arzularının peşine düşmüştü. Artık sıcak iklimde yaşıyor, okyanusta şanlı bir savaş veriyordu, kıyıda kadınlarla ve içkiyle gününü gün ediyordu. Ona kendi rızasıyla gel-

meyeni zorla alıyordu. Dünya koca bir meyveydi. Hayat, dürtülerin tatminiyle geçen uzun bir süreden ibaretti ve şikâyet edecek olsa, pişman olurdu.

Kendini ateşe vermeye çalıştı. Yanarak ölmeyi, leşçil meleğe yem olmaya yeğlerdi. Lambayı kapmakta gecikti, eli yetişmedi. Melek teninden içeri sızdı ve bedenine yerleşti, gözlerini Bonny Mungo'nun gözlerine denk getirdi, daha rahat sığabilmek için eklemlerini çatlattı ve kafatasını yardı. Korsanı kendisi kılan ne varsa, meleğin varlığının mukaddes sıcaklığıyla eriyip gitti, ama kendinden geriye bu âna kadar yaşama amacının ne kadar önemsiz olduğunu fark etmesine yetecek birkaç zerre kalmıştı.

Bonny Mungo'nun yüreğinde yeni bir açlık hissi hâsıl oldu. Yerçekimi gibi, tüm düşünceleri kendisine doğru çekiyordu. Bunun yanında eski yaşamındaki tutkuları, bir çocuğun kaprisleri gibi kalıyordu. Artık sadece yemek istiyordu.

Leşçil melek, Bonny Mungo'yu sakar bir kukla gibi oynatıyordu. Yatağından yeni, kırık bacaklarıyla, dizleri her adımda takırdayarak ve aceleyle kıvrılarak, sendeleyerek kalktı. Kafatasındaki çatlaktan dumanlar tüterek, kara çaputlar tepesinde saç gibi titreşerek, gözleri bir tavanın içindeki yağ gibi cızırdayarak kamarasından dışarı çıkmaya yeltendi. Melek yeni diliyle konuşmak için ağzını açtı ve heceler, dişler gibi döküldü. Onları duymak, kan dökmek demekti. Alışması biraz vakit alacaktı.

Koridordan çığlıklar yükseldi. Diğer melekler de yeni ev sahiplerini ele geçiriyordu. Ardından biraz –mümkün olduğunca az– kan dökmeleri gerekecekti. Mürettebat boyun eğecekti. Ne de olsa, yaşamak isterlerdi.

Lotusbaşı ilerilerinde bir yerdeydi. Kokusu Bonny Mungo'nun kemiklerini sızlattı. Karnını derin bir çukura döndürdü.

Martin ertesi sabah, işbaşındaki adamların gürültüsüyle erkenden uyandı. Hava çoktan ısınmıştı. Keskin bir rüzgâr yelkenleri doldu-

ruyor, onları batıya doğru itiyordu. Kaptan Toussaint'ı geminin kıç tarafında, gözünün önünde bir dürbünle buldu. Martin gözünü kısıp baktı, ama sabah güneşinin aydınlığında hiçbir şey göremedi.

"Arkamızda bir gemi var," dedi kaptan, gözünü ayırmadan. "Gözcü bir saat önce fark etti. Biz onları fark etmeden önce biraz vakit kazanmak için güneşi arkalarına almışlar. Klasik bir taktik."

"Öyleyse düşmanlar. Nereden anladınız?"

"Emin değilim. Ama bahse girerim, leşçil melekler yükümüzün kokusunu almıştır. Kokuyu bir aldılar mı gözlerini kan bürür."

"Ama onlar yaratık! Bir gemiyi sürebilirler mi?"

Kaptan gözlerin ona dikti. "Onları hiç görmediniz, değil mi?"

"Hayır."

"Görürsünüz." Kaptan Toussaint onu orada bırakıp, emirler yağdırarak uzun adımlarla ana güverteye geri döndü. Adamlardan birkaçı alelacele halatlara tırmanıp yelkenleri çözmeye başladı. Yelken bezleri açılıp şişti. Başındaki adam koca dümeni sağa doğru çeyrek dönüşe ayarladı, gemi ileri atıldı, cıvadraya çarpan su beyaz köpüklerle kabardı.

Martin küpeşteye dayanıp gözlerini ufka kilitledi. Hiçbir şey görememesine rağmen, tehdit hissi midesini ekşitti. Leşçil melekleri Cemiyet toplantılarında duymuştu: Cennet veya Cehennem'den çıkmış, fani dünyada yolunu kaybetmiş ne varsa bulup tıkınan kutsal hamamböcekleriydiler. Şüphesiz, lotusbaşı tam ağızlarına layıktı.

Martin bu yolculuğun akla yatkınlığından ilk kez şüphe duymuyordu. Kaptan haklıydı: Fazla genç, fazla deneyimsizdi. Burada bir direk gibi dikilmiş, kıpırdamadan dururken bile içini kemiren bir korku hissediyordu. Karanlık kütüphaneleriyle ve fener ışığıyla aydınlatılmış ara sokaklarıyla Londra'da, elinde piposu ve brendisiyle, etrafında Cemiyet'in mumları ve şeytanın musallat olduğu gölgeleriyle, evinde olmayı diledi. Orada güvende hissederdi. Burada, güneşin alnında, bu tuzlu ortamda savunmasız ve afallamış hissediyordu. Bir ışık hezeyanında kaybolmuş bir güve gibi.

Yaklaşık bir saattir bekliyor ve izliyor olmasına rağmen, ufukta hâlâ hiçbir şey göremiyordu. Bu bir kovalamacaysa, ömründe gördüğü en sıkıcı kovalamacaydı. Güvertenin altına inip geminin mutfağını buldu, onu birkaç saat önce uykusundan uyandıran adam –Grimsley– ateşin önünde ıkına sıkına çalışıyordu. Yanında, üzeri arasına tütsülenmiş etler saçılmış, doğranmış sebzelerle dolu küçük bir masa vardı. Mutfak Cordova ziyaretinde taze erzakla doldurulmuş olmalıydı ve yemekler yolculuk boyunca olacağı en taze hâlindeydi. Martin uzakta bir yerden gelen tavuk gıdaklamalarını duydu, pişen et ve kahve kokusuna karışan ahır pisliği –iki domuz ve bir keçi– kokusunu aldı.

Kamarot ona omzunun üstünden bir bakış attı. "Majesteleri kalkmış."

"Acıktım. Bana yiyecek bir şey ver, aşçı."

"Kumanyayı kaçırdınız, bir parça ekmek ve bir dilim domuz etiyle idare etmeniz lazım." Grimsley malzemeleri bir tabağa atıp ona doğru itti. "Üzgünüm; duyduğum kadarıyla bu canınızın çektiği etten değil. Pasifik'te, size yardımcı olabilecek pigme kabileleri biliyorum."

"Ben yamyam değilim."

"Elbette değilsiniz, Majesteleri. Sadece onlarla aynı sofraya oturuyorsunuz. Buradan bir sonuç çıkarmaya ne hacet?"

Martin öfke patlamasını bastırdı. "Kahve," dedi.

Grimsley çenesini kaldırarak ona demliği gösterdi, sonra tekrar arkasını dönüp işine devam etti.

"Adi herif." Martin yavan kahvaltısını yan taraftaki yemekhaneye götürdü, içerisi sırtını duvara dayamış, paşalar gibi yayılmış, dişlerinin arasındaki bir yemek kalıntısını tırnağıyla çıkarmaya çalışan Bay Gully hariç boştu. Gully göz kırptı ve nahoş bir ifadeyle sırıttı.

"Duydum ki yakında parti varmış," dedi. "Bir gemi, aç bir köpekbalığı gibi peşimizdeymiş. Kavga çıkacak olursa yanımdan ayrılmasanız iyi olur, beyefendi. Ekmek paramı kazanmam lazım."

"Çarpışma olmayacak. Kaptan işinin erbabı." İşin aslı, Martin'in bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu, ama söylemek iyi hissettirmişti.

"Dün gece sırrınızı zorla öğrendi mi?"

"Onunla konuştuğumu nereden biliyorsunuz?"

"Ne de olsa sizin korumanızım, değil mi? Neler çevirdiğinizi bilmek benim işim, Bay Dunwood."

Martin eliyle yüzünü sıvazladı. "Ona söylemem gerekeni söyledim. Güvenimi boşa çıkarmasının ona hiçbir faydası olmaz."

"Belli olmaz." Bay Gully ekmeğinden bir ısırık daha aldı ve çiğneyerek konuştu. "Kaptanımızın da kendine has sırları var."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Ambarda esir tuttuğu bir adam var. Bütün gece zırladı."

Martin rezil yoldaşına karşı üstünlük taslama fırsatının keyfini çıkararak gülümsedi. "Bazen çocuk gibi oluyorsunuz, Bay Gully. Neredeyse sevimlisiniz. O adamın varlığı sır değil. O adam, Ziyafet."

Bay Gully'nin yüzüne düşünüyormuş gibi bir ifade yerleşti. "O mu? Ama o bir hiç. O hiç kimse."

"İlk defa sizinle hemfikirim. Fakat Gömülü Kilise müritleri tuhaf bir ahalidir. Hiçleri umursarlar, en azından öyle iddia ederler. Onlar için, Ziyafet en yüce sevgi gösterisidir ve Şeytan, iştah duyduğu şeyler konusunda eşitlikçidir. Bir dilenci bile kâfi gelebilir."

Bay Gully bunu sessizce düşündü.

Keyfi yerine gelen Martin, kahvesini gönül rahatlığıyla yudumladı.

Mum Işığı Cemiyeti'nin Londra şubesinin son toplantısı Martin'in hayatının dönüm noktalarından biri olagelmişti. Altı beyefendi, her zamanki gibi Kulüp Benekli Kısrak'ta buluşmuştu. Tarif ettikleri şekilde düzenlenmiş özel bir odaya çekildiler: Masa pırıl pırıl cilalanmış, odaya üçer beşer dizilmiş elli mumun ışığını yansıtıyordu. Perdeler açılıp bağlanmıştı ve pencereden, gecenin karanlığında

Londra sokakları izlenebilirdi. Kulüp çalışanlarından biri paltoları ve perukları astıktan sonra derhal, çağırılana dek dönmemek üzere odadan ayrıldı. Köşedeki servis sehpasının üzerinde bir sürahi brendi bekliyordu ve Bay Dunwood –yirmi dört yaşında, aralarındaki en genç üyeydi– kendi kadehinden evvel herkesinkini doldurma görevini üstlendi. Pipolar yakıldı ve sohbet yavaş yavaş canlandı.

Mum Işığı Cemiyeti iki ayda bir toplanıyordu ve bu toplantılarda, seçilen kişinin görevi diğer üyelere bir hikâye anlatmak, Şeytan'ın ülküsünde aşama kaydetmek üzere neler yaptığını nakletmekti. Bu hikâyeler genellikle anlatıcının aldığı kayda değer riskleri içerirdi; arada bir mübalağa ediyor olsalar bile bu şüphesiz, anlatıcının davaya olan düşkünlüğünün emaresiydi. Tüm toplantılarda dostane ve samimi bir hava olurdu ve üyeler yıllar içinde bir aile samimiyeti kurmuşlardı.

Muhabbetin bir süre konudan sapmasına izin verildi, ardından Bay Benson hafifçe boğazını temizleyerek herkesin dikkatini celp etti.

Martin'in nabzı yükseldi ve kadehine bakıp, elinin titrediğine dair bir işaret bulabilmek için içindeki brendinin seviyesini izledi. Bulamadı.

"Beyler," dedi Bay Benson, "maalesef, bu akşam hikâye faslını es geçmemiz gerekecek. Hüsrana uğradığınızı biliyorum."

İşin aslı, kimse hüsrana uğramamıştı. Bu gece konuşma sırası Bay Withers'taydı ve hikâyelerini sonuna kadar dinlemek eziyet gibi gelirdi. Olaylar gayet güzel olsa bile, Türk incirlerine ait piyasa raporlarını okuyormuşçasına, durup nefes almadan, hiçbir tonlama olmadan konuşurdu. Bu deneyimi geciktirecek her ne varsa hoş karşılarlardı.

"Son toplantımızda, Bay Dunwood hepimizi Gömülü Kilise ziyaretinin muhteşem hikâyesiyle şaşkına çevirmişti. Bayan Alice Cobb ile kurduğu dostluk, bendeniz ile babası Abel Cobb arasında bir mektup alışverişine vesile oldu. Halis muhlis Londralı Yamyam

Rahip. Bu sebeple –sizin buna önayak olmanız sebebiyle, Bay Dunwood– Mum Işığı Cemiyeti, iki yüz küsur yıl evvel Demokles El Yazması'nı ele geçirmesinden bu yana ilk kez olağanüstü bir fırsat yakaladı."

"Ağzınıza sağlık," dediler ve kadehler kaldırıldı. "Ondan bile büyük bir fırsat," dedi birisi, onaylama homurtuları yükseldi.

Martin de kadehini kaldırarak, tevazu ile gülümsedi. "Teşekkürler, beyler. Benim tek gayem, Yanan Prens'i şereflendirmektir."

"O'na isminizi bildireceğim," diye söz verdi Bay Benson. "Yemin ediyorum."

Martin gülümsedi. Hemen sağında oturan kalıplı, orta yaşlı Bay Greaves omzuna hafifçe vurdu. "Sizin gitmek istediğinizi biliyorum, Dunwood. Anlayış göstermeniz ne büyük incelik."

"Bay Benson'ın makamına ve elbette, yıllar yılı verdiği hizmetlere hürmetim tam. Aramızda Cehennem'in kıyılarına adım atan ilk Mum Işığı Cemiyeti üyesi olma ayrıcalığını hak eden birisi varsa, odur." Devam etmeden önce bıktırıcı onay sözlerinin bitmesini bekledi. "Tek korkum, yolculuğun tehlikeli olması."

Bay Benson önemsemez bir el hareketi yaptı. "Korkunuz olmasın. Gömülü Kilise'ye, o güneyli korsanlara güvendiğimden daha çok güvenmiyorum. Bana eşlik edecek bir koruma tuttum. Epey becerikli olduğunu duydum."

"Bu adamın ismi nedir?"

Bay Benson durdu ve kıkırdadı. "Tanıyacağınızı mı düşünüyorsunuz, Bay Dunwood? Tahminimce, sizin başka bir yol arkadaşınız vardır."

Martin güldü. Gülüşü kendisine bile samimi geldi. Bugünlerde yalan ağızdan ne kolay çıkıyordu. "Yok, efendim. Başınıza bir şey gelecek olursa, kimi sorumlu tutacağımı bilmek isterim."

"Risk, bizim uğraşlarımızın doğal bir parçasıdır. Bunu hepimiz biliyoruz. Görevimde başarısız olursam, Cemiyet'in işlerini ara vermeden sürdüreceğinden eminim. Öte yandan, bilmek sizi memnun

edecekse, adamın ismi Rufus Gully. Whitechapel'ı ve rıhtımı mesken tuttuğunu duydum. Uygun gördüğünüz bir şekilde cezalandırabilirsiniz. Şimdi, bu mesele hallolduysa, Bayan Alice Cobb meselesine geçmek istiyorum."

Martin rahatsızlığını gizleyemeyerek dudaklarını sıktı. Diğerlerinin kendisine dikkatle baktığını sezdi. "Efendim?"

"Rahatsız edici olduğunu biliyorum, Martin, ve bunun için üzgünüm."

Ansızın işittiği bu gayriresmi hitap onu gafil avladı ve Bay Benson'a ve diğer beyefendilere karşı tuhaf bir hüsnüniyet duydu. Onlar sahip olduğu en iyi aileydi ve onların yanında Şeytan'ın işlerini görerek geçirdiği bu birkaç yıl, ömrünün en gurur dolu yılları olmuştu.

"Kıza karşı hislerin olduğunu biliyorum," diye devam etti Benson, "ve Cemiyet böyle kuvvetli tutkuları hep takdir etmiştir. Ne de olsa Yanan Prens, ismini alelade bir ateşten almamıştır."

Birisi, "Hay ağzınıza sağlık," dedi.

Martin kabul ederek başını eğdi.

"Tek istediğim, sana neyin mevzubahis olduğunu hatırlatmak. Bayan Cobb, her ne kadar büyüleyici olsa da Yamyam Rahip'in kızı ve bu sebeple, farklı bir davanın peşinde. Hepimiz aynı efendinin önünde diz çöküyor olabiliriz ama onu farklı yollardan şereflendiriyoruz. Senin yerine gidecek olmamın sebebi, sırf Cemiyet'teki mevkiim veya sırf senin genç olman değil; aynı zamanda, gönlümün beni yolumdan saptırmayacağını bilecek olmam. Anlıyor musun?"

Martin başını salladı, az önceki hüsnüniyetinden eser kalmamıştı. "Anlıyorum."

Bay Benson biten kadehini işaret etti. "Kadeh kaldırmak istiyorum. Zahmet olmazsa..."

"Elbette." Martin kalktı ve sürahiye doğru yürüdü. Arkasında, Bay Benson gruba izah etmeye başladı.

"Burada ortak bir noktada buluşan farklı gayeler var ve herkes

sözünde durursa hiçbir pürüz çıkmaz. Korsanın niyeti, istediği zaman Kara Su'ya girip Cehennem'in kıyısındaki şehirlerle ticaret yapabilmek için ambarını lotusbaşlarıyla doldurmak. Yamyam Rahip'in niyeti, orada Şeytan'ın masaya bizzat teşrif edeceği bir Ziyafet düzenlemek. İtiraf edeyim, muvaffak olmasını çok isterim. O masada oturmaktan daha büyük bir şeref hayal edemiyorum. Elbette, benim de kendi gayem var." Martin brendi kadehlerini yeniden doldurmayı bitirene kadar bekledi. O iş bittiğinde, kadehini kaldırdı. Diğerleri de aynını yaptı. "Cemiyet'e bir Cehennem atlası getireceğim," dedi. "Efendimizin gerçek suretine vakıf olmamızı sağlayacak o atlası getireceğim."

"Başarınıza, beyefendi," dedi Bay Greaves. "Ve Mum Işığı Cemiyeti'ne."

"Şerefe," dediler ve Martin hariç hepsi içti.

Bay Benson'ın gözlerinin içi güldü. "Çok yaşa–" Cümlesini bitiremeden boğazı kenetlendi. Şaşkına dönmüş bir ifadeyle elini boynuna götürdü. Diğerleri kısa bir süre tükürükler saçıp öksürdü, sonra bütün gruba bir sessizlik çöktü. Yüzleri kıpkırmızı oldu. Burunlarından, gözlerinden kanlar fışkırdı. Martin, yüzlerinin kutsal maskeler gibi göründüğünü düşündü.

Kaldırdığı kadehini ters çevirdi. Brendi masanın üzerine döküldü ve kenarından yere aktı. Bay Benson'ın yuvalarından fırlayan gözlerine baktı ve ışıkları sönene kadar geçen sürede gözlerini ondan ayırmadı.

"Çok yaşa Şeytan," dedi Martin.

3. Yamyam Rahip

Bir hafta boyunca olaysız yol aldılar. Martin tropikal güneşte yanmıştı. Akşamları kaptanın masasında yemek yemişti, ama uzun, aydınlık günlerde mümkün olduğunca tek başına vakit geçirmişti. Sadece dürbünü arkalarına çevirip ufku tarayan, peşlerindeki gemiyi onlara hatırlatan gözcüyü gördüğünde hakiki bir endişe ânı yaşamıştı. Ama Kaptan Toussaint, o geminin ambarını uzun bir akın yolculuğu boyunca yetecek öteberiyle doldurduklarına; ambarındaki yük lotusbaşı ve talihsiz Bay Thickett'tan ibaret olan *Kasap Masası*'nın ise denizde daha hızlı yol aldığına kanaat getirmişti. Mesafelerini kolaylıkla korumuşlardı.

Martin'in net olarak görebildiği ilk gemi peşlerindeki gemi değil, İngiliz bayrağı güney esintisiyle sertçe dalgalanan, *Püriten* adlı bir koloni uskunası oldu.

Martin küpeşteye dayandı, güvertede tanıdık biri olup olmadığını seçebilmek için gözlerini kıstı. Alice'in yakınlarda olduğunu kanında hissediyordu ve yüzerek ona daha çabuk ulaşabileceğine inanacak olsa, o anda denize atlayıverirdi. Bu fikir tam zihninde oluşmaya başlamıştı ki bir el omzunu kavradı, onu o kadar ürküttü ki bir an için düşündüğünü sahiden yaptığını sandı.

"Daha birkaç saat var," dedi Kaptan Toussaint. "Sizi bekliyor olacak."

"Birkaç saat mi?" Çok yakındaymış gibi görünüyorlardı; inanılmaz gelmişti.

"Aynen öyle. Görüntü, rüzgârın bizi taşıdığından daha hızlı yol alır. Ama içiniz rahat olsun, onlarla güneş batmadan buluşmuş olacağız. Gemiyi donattığımız için şükrediyorum." Arkalarına bir

bakış attı, diğer gemi ufukta, gözün önündeki bir toz zerreciği gibi belirmişti.

Martin kaptanın bakışlarını takip etti. "Pek tabii, bize hep birlikte saldırmazlar, değil mi? Delilik etmiş olurlar."

Toussaint ona yan yan baktı. "Deliliğe alışma vaktiniz geldi de geçiyor, Bay Dunwood. Ama korkmayın. Onlar bizi yakalayamadan geçip gideceğimiz kadar geride olduklarına inanıyorum."

"Ama *Püriten* bizimle birlikte geçmeyecek. Onlara ne olacak?"

"Kendi başlarının çaresine bakmaları gerekecek. Kaptanlarının aklı varsa, hız yapacak teçhizatları vardır."

Huzursuz olan Martin, vazifesinin detaylarının üzerinden geçerek vakit öldürmek üzere kamarasına çekildi. Ne kadar Alice'i görmeyi iple çekiyor, Kara Su'ya geçmeyi heyecanla bekliyor olsa da, şimdiden yolculuğun bir haftadır sessiz sakin geçen kısmını hasretle anmaya başlamıştı. Çırpınan dalgalara ve her akşam uyumak üzereyken geminin gövdesini döven suya alışmıştı. Hakiki bir denizciye dönüştüğünü hayal etmişti.

Valizini açıp muşambaya sarılı bir paketi çıkardı ve yanına koydu. Nefesinde gergin bir ürperti hissetti ve kendini toplamak için bir süre durdu. Muşambayı açtı, uzun siyah fitilleri kirpik gibi uzanan, insan eliyle üretilmiş bir şeyden çok yapış yapış bir yumruya benzeyen, üç uzun, kaba, soluk sarı mum ortaya çıktı. Onları çıkarmamalıydı; onlar da bu görevin başarısında, aşağıda bir yerlerde uyuklayan lotusbaşı kadar elzemdi. Cemiyet'in deposundan muhtemel kazalara karşı bir önlem olarak üç tane almıştı ama yüzsüzce, bu sayıyı bile az bulmuştu.

Kapı açıldı ve Martin, gemideki herkes ne taşıdığını biliyor olmasına rağmen irkilerek sıçradı.

Şişko Gully kapı eşiğinde durmuş, açık seçik bir merakla gözlerini ona dikmişti. "Bunlar onlar, değil mi? Cehennem mumları."

Martin mumları dikkatle tekrar sardı. Gully'nin onları görmüş olması tuhaf geliyordu – lekelenmişler gibi. "Evet."

"Ne çirkin şeylermiş."

Martin muşambayı valizine geri sokup döşeğinin altına tıkıştırdı. "Göze hoş gelsin diye yapılmamışlar, Bay Gully. Odama niye paldır küldür dalıyorsunuz?"

"Neredeyse geldik. Bağırsak duyarlar."

Martin'in içi kıpır kıpır oldu. Yine de bu Gully'nin içeri davetsiz girmesini haklı çıkarmazdı. "Teşekkürler. Hemen geliyorum. Gidebilirsiniz."

Bay Gully içeri girip, kapıyı arkasından kapattı. Kamaralar halihazırda epey sıkışıktı; Bay Gully koca cüssesi ve pis kokusuyla içeri dalınca oda iyice boğucu gelmişti. "Açık konuşma vaktimiz geldi, Bay Dunwood. Biraz daha bekleyecektim ama şu gemi peşimize düştüğünden, daha sonra pek vaktimiz olmayacakmış gibi geldi."

Martin huzursuzca dikeldi. "Güverteye çıksak da orada–"

"Burada kalacağız, Bay Dunwood. Burada güzel güzel, baş başa konuşacağız, tamam mı?" Gully ona doğru eğildi. Martin adamı itip yanından geçmeden odadan çıkamazdı ve buna kalkışmaya niyeti yoktu.

"Pekâlâ, Bay Gully. Aklınızda ne var?"

"Mesele hanımınız, beyefendi. Mesele, Bayan Cobb. Beni onunla görüştürmenizi istiyorum."

Martin'in yüzü hem öfkeden, hem korkudan kızardı. "Bayan Cobb'la işiniz olamaz."

"Ah, ama var."

"*Ne* işi? Cemiyet mi? Birisi size talimat mı verdi?"

Martin gerginliğini saklamayı beceremiyordu ve Bay Gully, bundan keyif aldığını saklamıyordu. "Hayır, Cemiyet değil, Bay Dunwood. Hem öyle olsa bile, onların icabına baktınız, değil mi? Artık bana söyledikleri hiçbir şeyin mânâsı yok. Hayır, kendim. Bendeniz, ihtiyar Gully. Kıymetli hanımınıza sormak istediğim bir şey var ve bana bu fırsatı sunacaksınız."

"Delirmişsiniz. Elbette öyle bir şey yapmayacağım."

"Yapacaksınız, beyefendi."

Martin kalkmaya yeltendi ama Bay Gully onu döşeğine sertçe geri itti; şiddetle sallandı, neredeyse gerisingeri devrilecekti. Kendini toplamaya çalışırken, Bay Gully boğazına yapıştı ve parmaklarını sapladı. Martin dehşete gark oldu; Bay Gully'nin kalın ön kollarına yapıştı, ama bir dostunu selamlarken kollarını tutarmış gibi sıkıca kavramaktan ötesini yapamayacak kadar güçsüz kaldı.

"Bana bak, seni it. Senin içini dışını biliyorum. Sana dair her şeyi biliyorum. Ya dediklerimi yaparsın, ya da Yamyam Rahip'e kızıyla ilgili planlarından bahsederim. Babası oranın patronu, değil mi? Cemiyet'in başına gelenleri duymak ve bunu yapan eniğin burnunun dibinde kızını sikmeye geldiğini bilmek hiç hoşuna gitmez. Ya geminin altında sürükler ya da daha beterini yapar. Dediğimi yapmazsan, güneş batmadan ölmüş olursun."

"...piç ...seni piç..." Martin güçbela nefes alıyordu. Suratı kızarıyordu.

Bay Gully gülümsedi. "Soyumdan mı şüpheniz var, Bay Dunwood? Ben hiç böyle bir hakaret işitmemiştim. Acaba ne yapsam?" Kenetlediği ellerini biraz gevşetip, Martin'in hırıltılı bir nefes almasına izin verdi.

"Çizgiyi aştın, Gully. Beni korumak için para alıyorsun. Başına gelecekleri bir bilsen—"

Bay Gully bir vanayı kapatıyormuş gibi, ellerini sıkarak sözünü yine kesti. "Siz benim gözümde bir hiçsiniz. Hep bir hiçtiniz. Cemiyet, başkası dinlemeye tenezzül etmiyor diye birbirine sıkıcı hikâyeler anlatan bir avuç ihtiyardan ibaret. Olsa olsa bir kutu dolusu yavru kedi kadar tehlike arz ediyorsunuz." Martin kasığı civarında keskin bir acı hissetti; Gully bıçağını pantolonunun üzerinden sokmuş, keskin tarafını zonklayan atardamarına dayamıştı. "Kimseye tek kelime etmeyeceksiniz. Ne sikim dersem, çabucak, sessizce yapacaksınız. Anladığınızı söyleyin."

Ellerini gevşetti. "Canımı yakacak mısın—"

"Anladığınızı söyleyin."

"Anladım."

Gully bu sefer onu tamamen bırakıp geri çekildi, Martin kayıp yere düştü, iki büklüm olup öksürmeye başladı. Okyanusun az önce huzur verici bir ritim gibi gelen çalkantısı, şu anda kahvaltısını karnından çekip almaya çalışıyordu.

Öfkesinin köpürmesine zaman bulamadan, Bay Gully kapıdan ona dönüp konuşmaya başladı. "Şu küçük ayininizi bu akşam yemeğinden sonra yapacağınızdan hiç şüphem yok, yani pek vakit olmayacak. Buluşmamı bundan önce ayarlayın."

"Belki oraya varmadan önce seni öldürtmüş olurum," dedi Martin. Bundan derhal pişman oldu ama savurduğu bu tehditten keyif aldı.

"Pekâlâ, öyle yapın. Benim gibi bir alçağın biletini kesen bir beyefendiden kim şüphe eder ki? Ama size bir şey söyleyeyim, Bay Dunwood. Mum Işığı Cemiyeti'ndeki dostlarınız bu gemide emniyet olduğunu düşündülerse, sözleşmem siz Kaptan Toussaint'ın himayesine girdiğiniz anda yürürlükten kalkmıştır. Ama öyle olmadı, değil mi? Kaptanın, bu gece görevinizi yaptıktan sonra size hiç ihtiyacı kalmayacağının farkında değil misiniz?"

Martin başını salladı. "Bir anlaşmamız var. Geçiş için sana para bile ödedim."

"Şu 'anlaşmalarınıza' epey güveniyorsunuz, değil mi? Bay Benson'ın güvendiği kadar, ne dersiniz?"

Martin hiçbir şey söylemedi.

"Kara Su'yu geçtikten sonra, cesedinizi denize atmalarına mani olacak hiçbir şey kalmayacak. Tabii, ben hariç. Cemiyet bunu biliyordu. Bu yüzden, Benson bana yolculuğun tamamı için ödeme yaptı. Canınız isterse beni onlara havale edin, Bay Dunwood, ama öyle yaparsanız kendinizi benim yanımda, bir köpekbalığının boğazında bulursunuz. Ama size söylediklerimi yaparsanız, her şey olduğu gibi, güllük gülistanlık sürüp gider."

Odadan çıktı, Martin'i yerde tir tir titrer hâlde bıraktı.

Akşamüstü, *Kasap Masası* sakin Körfez sularında *Püriten*'le buluştu, yelkenler şişti ve işkampavyalar aralarındaki kısa mesafeyi aştı. Erzaklar ve işçiler koloni gemisinden, geçişe hazırlanan korsan gemisine taşındı. Kaptan Toussaint kıç güvertesinde, yanında Bay Hu, Martin ve Şişko Gully'yle durup, Randall Major adında Virginialı bir asker olan korumasının eşliğinde, Abel Cobb'u –namı diğer Yamyam Rahip– karşıladı. Abel Cobb dolgun, beyaz bıyıklı, yaşlı bir beyefendiydi; şişkin karnı ne kadar varlıklı olduğunu gösteriyordu, beyaz giysileri jilet gibiydi ve üzerine tam uyacak şekilde dikilmişti. Gören denizde bir hafta geçirmediğini, bir kulüpten çıktığını sanırdı.

Cobb, Kaptan Toussaint'ın elini sıktı ve soğuk bir ifadeyle salladı. Bu iki adam, her ne şartla olursa olsun birbirini ipin ucunda görse memnun olurdu. Sonra dikkatini Martin'e çevirdi, o da onu hakiki bir samimiyetle selamladı.

"Bay Dunwood, bir Mum Işığı Cemiyeti üyesini Ziyafet'imizde ağırlamak ne büyük zevk. Sanıyorum ki, böyle bir şey olalı elli yıldan fazla oldu."

"Sanıyorum, bize bir davet iletileli o kadar oldu," diye çıkıştı Martin ve iki adam kıkırdamaktan geri durmadı. İşin aslı, ikisi de özünde aynı efendiye hizmet ediyor olsalar dahi, birtakım mezhepsel farklılıklar bu iki kuruluşu kan dökülmesine kadar varan bir husumete itiyordu.

Kaptan Toussaint araya girdi. "Dunwood'u gördüğünüze pek şaşırmamış gibisiniz, halbuki ben ihtiyar Benson'ı bekliyordum. Habersiz bırakılmış gibi hissetmekten hiç hoşlanmam, Bay Cobb."

Abel, kaptana anlayışla gülümsedi. "Sizi temin ederim, habersiz bırakılmadınız. Bay Benson, bize hasta olduğuna dair haber yolladı. Öte yandan siz... Mesleğiniz icabı, size ulaşmak nispeten daha güç."

"Yine de buluştuk," dedi Toussaint ve konuyu kapattı. "Bence bu kadar hoşbeş yeter. İşimize bakalım."

"Bu ne acele? Bol bol vaktimiz var."

"Bay Cobb, peşimizde birileri var."

Abel Cobb, Toussaint'ın omzunun üzerinden ufka baktı. Deniz boş ve sessiz görünüyordu.

"Belki bir günlük mesafedeler, ama başlarındaki şey bu dünyadan değil. Oyalanmak hata olur. Aşağıya buyurun, sizin için neler teçhiz ettiğimizi göstereyim."

Kaptan, Bay Cobb'u alıp götürdü, Hu ve Virginialı peşlerine takıldı. Martin ve Gully ise kıç güvertesinde oyalandılar. Akşamüstü, hava sıcaktı ve dalgaların üzerine parlak günışığı hareleri düşüyordu. Gemiye yüklenen erzakın başında duran Bay Johns'u izlediler; çoğu Cehennem'in kıyısındaki Ziyafet'e hazırlık namına getirilmiş çiğ yemek malzemeleri, baharatlar ve hayvanlar gibi görünüyordu. Fakat sonunda beklediği şeyi gördü. Günışığında bir mücevher gibi görünüyordu, onu taşıyan işkampavya hafif dalgalara bata çıka geliyor, altı adam küreklere var gücüyle asılıyordu.

Bitmek bilmeyen uzun dakikaların sonunda, Alice Cobb *Kasap Masası*'nın güvertesine çıkarıldı. Saçı topuz yapılmıştı, üzerinde kasvetli, siyah bir elbise vardı. Kalabalık güvertede bütün endamıyla ilerledi ve bu gemideki varlığı Martin'in gözüne bir mezbahada oradan oraya uçan bir bülbül kadar tuhaf geldi. Bir kişi bile başını çevirmedi; gemideki herkes işine baktı ve Martin, Alice'in adamların yüreklerine hayvani dürtülerini bile bastıracak denli büyük bir korku salması karşısında şaşırıp kaldı. Kıç güvertesinin merdivenlerinden çıktı ve yüzünde ışıl ışıl bir tebessümle, güneşten al al olmuş teniyle ona yaklaştı. Martin, her bir aksilik, her bir suç, her bir küçük düşürücü hakaret, yüreğini ısıtan bu meşru gerekçenin peşrevinden ibaretmiş gibi hissetti.

"Alice," dedi. Her bir dürtüsü onu Alice'e doğru itiyordu ama karşı koydu. Kimse bu kadına doğrudan bakmıyor olmasına karşın, herkesin göz ucuyla onlara baktığını biliyordu.

"Bay Dunwood," dedi. Arkası mürettebata dönük olduğundan,

neşesini yüz ifadeleriyle özgürce belli edebiliyordu. "Sizi tekrar görmek ne güzel." Bay Gully'ye baktı. "Peki, bu kim?"

"Bu, Rufus Gully. Yolculuk boyunca bana refakat ediyor."

Ufak tefek adama bakıp kaşını kaldırdı. "Pek tabii, yolculuğun tamamında değildir."

Bay Gully öne çıkıp beceriksizce eğildi. "Kesinlikle yolculuğun tamamında, Bayan Cobb. Martin ve ben, canciğer dostuz. Öyle değil mi, Martin?"

Martin kasıldı. "Bay Gully, Cemiyet tarafından korumam olarak tutuldu."

"Koruma mı? Umarım bizden korusun diye değildir!"

Martin başını salladı. "Elbette ha–"

"Herkesten," dedi Gully, aralıklı dişlerini sergileyip sırıtarak. "Ne de olsa Kara Su'da bizi neler beklediğini bilmiyoruz ve sizler acıkabilirsiniz."

Alice ona bet bet gülümsedi. Yapmacık samimiyeti yok olmuştu. "Açık konuşanı severim. Acıkacak olursak, ne kadar çürük de olsa, senin kemiklerinin üzerinde onunkinden daha çok et olduğunu görüyorum."

Martin, Gully'nin buna cevaben, Alice ona akıl almaz bir şekilde kur yapmışçasına, utanmadan kıkırdaması karşısında dehşete düştü.

Alice ona aldırış etmedi. Martin'e dönüp, "Daha çok vaktimiz olmamasına üzülüyorum, ama bu geceden önce yapılacak çok iş var. Akşam yemeğinde görüşmek üzere," dedi. Kibarca gülümsedi, bakışlarını enfes bir an boyunca Martin'den ayırmadı, sonra arkasını döndü.

Birkaç adım uzaklaşmıştı ki, Bay Gully Martin'e dönüp buz gibi bakışlarını ona kilitledi. "Sakın ola sabrımı zorlamayın, beyefendi."

Yüzü kızaran Martin, Alice'e seslendi. "Bayan Cobb. Bakar mısınız?"

Alice durup ona döndü.

"Bay Gully'nin sizinle görüşmek istediği bir mesele var."

"Sahi mi?" Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Öyleyse dökül bakalım, seni küçük lokma."

Gully yine sırıttı ama bu sefer istifini bozmadı. "Mümkünse, baş başa."

"Seninle bir odada kapalı kalacağımı düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

"Burası kâfidir. Bizi yalnız bırakın, Bay Dunwood."

Ona emir vermişti. Martin'in başı döndü. Çabucak harekete geçerse adamı gafil avlayıp denize devirebileceğini düşündü. Boğuşmaya dönse, belki başkaları da yardımına koşardı. Fakat bunun gerçekte mümkün olmayacağını, böyle bir hareketin bağırsaklarının güverteye dökülmesiyle ve kavurucu güneşin altında pişmesiyle sonuçlanacağını biliyordu. Daha da beteri, Alice'in sonu da aynı olabilirdi. O da öfkesini yutup, "Çabuk olun," dedi.

Küpeşteye doğru yürüdü ve onlara arkasını döndü. Bu açıdan yakında duran *Püriten*'in adamların pürtelaş koşturduğu güvertesini görebiliyordu. İki gemi arasındaki gidiş gelişler yavaşlamıştı. Göz ucuyla güneybatıya baktı, fakat peşlerindeki gemi ortalıkta yoktu. Belki de pes etmişlerdi.

Geçişten önce Alice'le geçirecek vakti olmayacaktı, ama kendini geçtikten sonra onunla baş başa kalma ümidiyle teskin etti. Birkaç gün içinde evlenmiş olacaklardı. Şansı yaver giderse babasının rızasını bile alabilirdi, ama o razı olmasa bile, bu işi kesinlikle yapacaklardı. Husumetlerini hesaba kattığında bile, Abel Cobb'un ona karşı çıkmak için bir sebep bulacağını düşünmüyordu. Akşam yemeğinden sonraki törenin muhtemel itirazları ortadan kaldıracağı konusunda güveni tamdı. Mum Işığı Cemiyeti'ne bir avuç pısırık hikâye anlatıcı demesi iyi, hoştu; ama Martin'i elinde Cehennem mumuyla gördüğünde, aklını başına devşirecekti.

"Hadi, Bay Dunwood."

Bay Gully yanında durdu. Martin döndü, Alice'i kalabalık gü-

verteyi aşıp, merdivenden *Kasap Masası*'nın iç kısmına doğru inip gözden kaybolurken, son anda gördü. Alice dönüp ona bakmadı. Martin, Gully'yi omzundan tuttu ve bir kez sarstı. "Onu herhangi bir şekilde tehdit ettiysen, seni gebertirim!"

"Elinizi çekin. Öyle bir şey yapmadım. Tek yaptığım, masada bir yer istemekti."

Martin'in, işittiği şeyi idrak edebilmek için bir süre durması gerekti. "Bir yer – yani, bu akşamki yemekte mi? İnanılır gibi değil."

"Bu akşamki yemekte değil," dedi Gully. "Öbür yemekte."

Martin şaşkına döndü. Ziyafet'i kastediyordu. Normal şartlar altında bile, seçkin konuklar hariç kimsenin katiyetle kabul edilmediği bir etkinlikti; efsuncu camiası dışından çok az insanın haberi olurdu. Lağım kaçkını bir zorbanın kabadayılık taslayarak masada ağırlanması fikri Martin'i derinden yaraladı. Aklına, "Uygun kıyafetin bile yok," dışında söyleyecek bir şey gelmedi.

"Sorun olacağını sanmıyorum." İşvereninin koluna hafifçe vurdu. "Hadi, aşağıya inip sizi hazırlayalım, Bay Dunwood. İstediğimi yaptınız; artık ben yanınızdayken size yanlış yapanın Tanrı yardımcısı olsun." Bir süre düşündü, sonra Martin'e göz kırptı. "Eh... Tanrı veya her kimse."

Elli fersah güneydoğuda, Kaptan Bonny Mungo'dan arta kalanlar *İntikam*'ın güvertesini arşınlıyor, *Kasap Masası*'na yetişmenin ne kadar süreceğini hesaplıyordu. Kaptan bir zamanlar kendine ait olan, artık harap olmuş, içinde yaşayan leşçil meleğin sığabilmesi için genişlemiş bedenin içinde çırpınan bir şuur paçavrası olarak varlığını sürdürüyordu. Yüzündeki kemikler kenetlendiği yerden ayrılmış, meleğin sığabilmesi için dışarı doğru itilmişti. Etleri şişmiş, mosmor çürükler içindeydi; arada bir sıkışmış kan öbekleri bir yol bulup dışarı fırlıyor, yağlı bir dumanla yüzünden akıyordu. Kaptan tayfaya emirler verirken, İskoç aksanlı, hırıltılı sesi başkalaşmış ses tellerini titretiyor, tayfanın ödünü koparan ve itaate zorlayan bir ses çıkarıyordu.

Diğer üç leşçil melek, mürettebat dize geldiği anda içine girdikleri adamları azat etmiş, direklere tünemişlerdi; siyah siluetleri sıcak havada dalgalanıyor, arada bir güvertenin üzerine kıpkırmızı bir ziyafet gibi yayılmış bedenlerden beslenmek için aşağı süzülüyorlardı. Mürettebat, sırf zaruri üyeleri kalıncaya dek tüketilmişti. Geriye kalan herkes yem olmuştu.

Bonny Mungo, benliğinin İskoçya'yı, deniz kenarında bir uçurumda durup gemilerin yabancı bir güneşin altında maceralara atılmak üzere o soğuk kayadan ayrılmasını izleyişini hatırlayacak kadarını korumuştu. Dükkânları soyarak, yoldan geçen arabaların önünü keserek, içlerindeki züppeleri onlara ağırlık yapan kese kese paradan kurtararak geçen bir çocukluk hatırlıyordu. Kodese girip çıkarak geçen yıllar; ipe gitmekten, sonunda hepsini kardeşi saydığı, kendisi gibi kana susamış delikanlılarla dolu bir gemiye kapağı atana dek kaçmak... Çalıp çırparak, vurup kırarak ve satın alarak onların arasında nüfuzlu bir mevkiye, kaptanlığa; hürmete, korkuya ve İskoçya'nın sise boğulmuş uçurumlarından binlerce kilometre uzakta, dünyanın, güneşin kem gözünü sıcak kumlara ve cıvıl cıvıl İspanyol limanlarına diktiği bir köşesinde, suyun üzerinde salınan yuvasına erişmişti. Bonny Mungo'nun benliğinden geriye tüm bunları hatırlayacak, bedenini dar gelen bir ceket gibi paylaştığı ilahi hamamböceğinin gemisine yol aldırmasına yetecek kadar adamı hayatta tutmasına, rotayı avına çevirmesine yarayacak kıymetli bilgileri sunacak kadarı kalmıştı. Melek avına kavuştuğunda, o ve mürettebatından kalanlar bir tasın içindeki lapadan ibaret olacaktı.

Lotusbaşının kokusu onlara dalgaları aşırttı. Yaklaşıyorlardı, ama Bonny Mungo'dan geriye kalan paçavra, yeterince hızlı gitmediklerinin farkındaydı. O bildiği için, melek de biliyordu.

Melek işgal ettiği bedenin çenesini çatlatan, ona acı veren bir sözcük söyledi. Bu sözcüğü duyunca, direğe tüneyen meleklerden biri uçuşa geçti, siyah tüylerden oluşan bir karaltı hâlinde güneşe doğru aşırttı, denize daldı ve üzerine taşlar bağlanmış bir ceset gibi

batıp gözden kayboldu. Siyah, tüylü bir topa dönen melek çabucak, günışığının erişmediği, suyun soğuk ve kapkara olduğu bir derinliğe erişene dek daldı. Suyun bedenine uyguladığı basınca aldırış etmeden daha da derine daldı, gözleri ışıksız derinliklerde bir karaltıyı, birbirinin üzerinden kayan etlerden oluşan bir dağı seçti.

Ele geçirecek bir beden bulmuştu, kanlar saçarak içine sıvıştı ve yaratığı kutsal ruhuyla doldurdu. Derisi boylu boyunca çatlayarak açıldı ve yepyeni gayesiyle, dokunaçları ardında sıkıca kenetlenmiş hâlde, kırmızı, çanak şeklinde gözleri açlıkla alev alev yanarak ileri atıldı.

"Söyleyin," dedi Abel Cobb, Kaptain Toussaint onu güvertenin altındaki dar koridorlardan geçirirken.

Toussaint, ambara inen merdivene doğru ite kaka ilerledi. Yürürken omzunun üzerinden konuşuyordu. "Peşimizde bir leşçil melek olduğuna inanıyorum. Belki de bir grup melek."

Bunu duymak Cobb'un azmini sarstıysa bile, ustalıkla gizlemişti. "Sanırım bu beklenmedik bir şey değil. Şüphesiz, lotusbaşının peşindelerdir."

"Şüphesiz."

Lambalarla ışıl ışıl aydınlatılmış ambarda hummalı bir çalışma sürüyordu; mürettebat kileri Ziyafet'te kullanılacak, ardından kolonilere doğru yapacakları, sonunda iki tarafın kendi yoluna gideceği kısa dönüş yolculuğunda onlara yetecek etlerle, baharatlarla ve sebzelerle dolduruyordu. Bu kalabalığın ardında, kıç tarafına doğru, marangozların Abel ve maiyetini ağırlamak üzere inşa ettiği odalar vardı. Yeni kesilmiş ağaç kokusu burunlarına doldu. Abel kendi odasına baktı ve iğrenerek havayı kokladı.

"Bunlar pek münasip sayılmaz."

"Diğer seçeneğiniz, açık güverte. Kararı size bırakıyorum."

Cobb arkasını döndü. "Bana kaçağı gösterin."

Toussaint eliyle koridorun ilerisini işaret etti. Bu kısma lamba asılmamıştı, ışık titreşen gölgelerle son buluyordu.

Cobb tereddüt etti.

"Gerilmenizin lüzumu yok," dedi Kaptan Toussaint. Gülümsedi.

Cobb tek kelime etmeden ilerledi. Altı metre kadar ileride, koridorun sonunda kapalı ve kilitli bir kapı vardı. Burada sesler boğuk geliyordu; arkalarında süren yükleme telaşesinin sesi daha uzak bir yerden geliyormuş gibiydi ve çok yakınlarında olan suyun soğukluğu içlerini ürpertti. Kaptan kapıyı gösterdi. "İçeride, Bay Cobb. Onu görmek ister misiniz?"

Cobb sadece başını salladı, kaptan elinde bir anahtarla önüne geçti. Kendi gemisinde emir aldığına dair nahoş hissi zihninden def edemiyordu. Abel Cobb, gücü, başkalarının bir takım elbiseyi taşıdığı gibi taşıyan şu adamlardandı.

Kapıyı itip açtı ve gözleri yerdeki bir silueti seçti; bu siluet yavaş yavaş, iki büklüm duran, yüzünü loş ışığa doğru kaldıran Thomas Thickett'a dönüştü. Gözlerini kırpıştırdı ve gelen ışığı kesmek için elini kaldırdı. "Evet? Evet?"

Cobb, derin bir nefes alarak şişindi. "Nihayet buluştuk," dedi.

Thickett sesini tanıdığında donakaldı. Apar topar hücresinin en karanlık köşesine çekildi. "Hayır."

Abel Cobb odanın girişinde diz çöktü. Konuşmaya başladığında sesi nazik, neredeyse şefkatliydi. "Senden talihlisi yoktur," dedi. "Sakın ola, bu şereften sakınayım deme."

"*HAYIR!*"

Cobb odadan geri geri çıkıp kapıyı kapattı. Kaptan Toussaint kilitledi, Thickett'ın hıçkırıklarının sesi boğuldu. Bu sesler yüreğine hücum ediyordu ve onlar karşısında geri toplaması biraz vakit aldı. Nezaret görevini resmen teslim ederek, anahtarı Cobb'a uzattı.

"Ona acıyorsunuz," dedi Cobb.

Kaptan Toussaint kendini topladı ve dönüp adama bakmadan koridordan geri yürüdü. "Kendi etti, kendi buldu. Benim bu işle hiç alakam yok."

"Hisli bir adam olduğunuza dair duyumlar aldım," dedi Cobb,

peşinden yürürken. "Bu duyumlara itimat etmeli miyim, emin olamadım."

"Hisli olmak, denizde tehlikeli bir özelliktir, Bay Cobb. Her duyduğuna inanmak da öyle. Dedikodulardan sakının."

"Ah, öyleyse size ve Kaptan Tegel'e dair hikâyeler de şanınızı ayaklar altına almak için uydurulmuş yalanlardan ibaret. Doğrusu yüreğime su serpildi, beyefendi. Öyleyse ortada Ziyafet'i mahvedecek hisler yok."

Cobb'un yeni kamarasının kapısına vardılar. Kaptan Toussaint orada durdu. "Ziyafet'te sizinle yemek yemeyeceğim," dedi.

Cobb bıyık altından güldü. Yüzünde samimiyetten eser yoktu. "Ben sizlerin bu kadar ayrımcı olmadığınızı sanırdım. İnsan denen hayvanın tadına bakma fikri ödünüzü mü koparıyor? Ne de olsa, bunun için yetiştirildi." Bir parça bifteği gözüyle tartarmışçasına, Kaptan Toussaint'ın cüssesine göz gezdirdi. "Sizi temin ederim, birbirinizden bir köpekle bir domuz kadar farklısınız."

Kaptan Toussaint göğsünde aşina olduğu bir sıcaklık hissetti. Rahip gemiye adım attığından beri ağır ağır yanan bir ateş gibi kükrüyordu. Adamdan hoşlanmayacağını bekliyordu ve bu konuda hüsrana uğramamıştı. Ama Cobb onu kışkırtmak konusunda ısrarını sürdürürse, o ateşi daha ne kadar zapt edebileceğini bilmiyordu. "Barbarca Ziyafet'inizle hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Ben sizin tarikatınızın müritlerinden değilim."

"Demek 'tarikat müridi...' Biz bir birliğiz, beyefendi. Mum Işığı Cemiyeti'nden veya siz Haitili yaratıkların uğruna sunaklar inşa ettiğiniz aşağılık şeyden daha eski bir birlik. Biz geleneklere bağlıyız. Sizin gibi bir adamın bu taraklarda bezi yoktur, ama sizi temin ederim, gelenekler medeniyetin temel taşıdır."

"Kaptan."

"Anlamadım?"

"Bana 'Kaptan' diye hitap edeceksiniz, beyefendi. Benim gemimdesiniz. Bana gerektiği gibi hitap edeceksiniz. Ne beni ne de müret-

tebatımdan kimseyi yabani âdetlerinize alet etmeye kalkışmayacaksınız. Ayrıca Josiah Tegel'in adını bir daha ağzınıza almayacaksınız. Buna layık değilsiniz. Bana dair işittiğiniz söylentiler doğrudur. Onu severdim. Hâlâ seviyorum. Kendi başınızayken mendilinizin ardından kıkır kıkır gülebilirsiniz, ama bunu gözümün önünde yapacak olursanız korsanların nasıl cezaları olduğunu görürsünüz."

Abel Cobb işittiklerini zihninde tartarmış gibi kayıtsızca başını salladı. Gözleri lambaların ışığıyla parladı. "Açık yürekliliğiniz için teşekkür ederim. İzninizle, karşılığını vereyim. Sizin gibi bir adam, kaosa çoktan teslim olmuş bir gemideki beyaz adamlara emirler verebilir. Fakat Kraliyet Donanması'ndaki hiçbir gemi buna müsaade etmez. Yabanilerle zina ettiği bilinen koloniciler bile böyle bir şeye katlanmaz. Bana geminiz lazım, *Kaptan* Toussaint; siz lazım değilsiniz. Bunu unutmamanız akıllıca olur."

Kaptan Beverly Toussaint gülümsedi. "Şimdi birbirimizi anladık. İyi günler, Rahip." Adama arkasını dönüp, öfkesini yatıştıracak bir fincan dolusu rom doldurmak üzere kamarasına doğru yürüdü. Ayrıca, canının içi Tegel'e kısa süre sonra kavuşacağı fikri yüreğine su serpiyordu. Şu anda Toussaint'ı, yıllar önce sözleştikleri planı gerçekleştirmek üzere Kara Su'da bekliyordu.

Toussaint ambardaki boş alana göz gezdirdi. Muhtemelen yetmeyecekti; ama gerekirse birkaç satanisti denize atıp biraz yer açabilirdi.

Mum Işığı Cemiyeti toplantıları şen şakrak buluşmalardı, şeytana bağlılık hikâyeleri kadar güzel viskilerin paylaşılmasına ve kardeşliğe de dayalıydı. Cemiyet'te beyefendi olmadığını iddia edebilecek bir üye bile olmadığından, Martin Dunwood kaptanın masasında, etrafı suçlular ve yamyamlarla çevriliyken bir türlü rahat edemiyordu.

Marangozlar odayı genişletmek için duvarları sökmüşlerdi. Cumbaların perdeleri açılmıştı, içeriye serin, tuzlu bir esinti giriyordu. Alacakaranlık suyun üzerine çöküyordu; gökyüzü pastel renk-

lere bulanmıştı. Masanın iki ucunda duran şamdanlar odayı sıcak bir ışıkla dolduruyordu. Grimsley kendini yemekten sonra tabakları kaldırıp masaya bir tomar kâğıt, bir tüy kalem ve mürekkep hokkası koymakla meşgul etti.

Yemek samimi ve sessiz geçmişti. Kendisi, Kaptan Toussaint ve Cobblar. Refakatçileri –Bay Gully, Bay Hu ve Bay Major– yemeklerini mürettebatla birlikte yemekhanede yemişlerdi. Masadaki muhabbet kıttı; Martin, Kaptan Toussaint ile Bay Cobb arasında bir gerginlik sezmişti, fakat kafası Alice'in varlığıyla o kadar meşguldü ki üzerine pek düşünememişti. Alice'in ona karşı tavrı, resmiyet ve nezaketin ötesine geçmemişti. Kendini arada bir kaçamak bir gülücük atmaktan veya masanın altından ayağıyla ayağına değmekten güçlükle alıkoymuştu. Bunların hiçbirini yapmamıştı.

Grimsley işini bitirip odadan çıktığında, bütün gözler Martin'e döndü. Sakinleşmek için bir nefes aldı ve iç cebinden beze sarılı mumları çıkardı. Diğerleri izlerken birini gümüş şamdana yerleştirdi.

"Feci bir şey," dedi Alice.

Sırası gelmişti ve Martin gergindi. Ama bir esinti Alice'in parfümünün kokusunu ona taşıdı, Londra'da geçirdikleri gizli gecelerin anısı içini ısıttı. Bunun yanı sıra, geminin usulca sallanması ve dalgaların açık pencereden gelen kabarma sesi bir olup hoş bir sarhoşluk hissine sebep oldu, elinin titremesini durdurup sinirlerini yatıştırdı.

"Baylar ve Bayan Cobb, Cehennem mumunu yakmaya hazırım. Kibriti tutuşturmadan önce, bir Mum Işığı Cemiyeti üyesinin hikâye anlatması âdettendir, ama–"

"Ya sabır," diye mırıldandı Abel.

"–vaktimiz dar olduğundan, bunu es geçeceğim." Martin abartılı bir el hareketiyle kibriti yaktı. Yanan fosfor kokusu burnunu gıdıkladı. Titreşen turuncu ışık yüzlerini aydınlattı; derileri kafataslarının üzerinde kıvranıyormuş gibi göründü. Göz ucuyla Alice'e baktı; yüz

ifadesini okuyamıyordu. "Bu mum erirken, Cehennem'in kıyısında, Kara Demir Manastırı'ndaki kız kardeşi bir o kadar yükselecek. Bu süre zarfında, orada ikamet eden keşişlerden biriyle irtibatta olacağım. Bir buluşma yeri kararlaştıracağız. Bana müdahale edilmemesi çok mühim. Herkes sessiz kalmalı."

Elindeki kibrit tısladı. Deneyimsizliğini hararetle hissederek duraksadı. Daha önce Cehennem mumlarının yakıldığını görmüştü ama ayini hiç kendisi gerçekleştirmemişti. Çuvallayacak olursa, seferin topyekûn boşa gideceğini fark etti. Alice'i kesinkes kaybederdi, muhtemelen canından da olurdu.

Kaptan Toussaint sandalyesinde öne eğildi, elini masanın üzerinden ona doğru götürdü. Martin'e dokunmadı ama aralarındaki mesafeyi daralttı: Sakinleştirici bir jestti. "Müdahale etmeyeceğiz. Mumu yak, evlat."

Martin alevi fitile değdirdi ve mum yanarak canlandı. Martin oturdu. Parşömeni önüne yerleştirdi, tüyü hokkaya batırdı ve fazladan gelen mürekkebin içine geri damlamasına özen göstererek elini kâğıdın üzerine yerleştirdi. Cehennem mumu tütmeye başladı, kesif dumanı açık pencereden dışarı süzüldü. Abel Cobb burnunu ceketinin koluyla kapatarak geri çekildi. Mum eriyip bir yanından aşağıya süzülmeye başladı.

Martin gözlerini kapadı –keşişinkine denk bir körlüğe erişmek önemliydi– ve konuştu. "Benim adım, Martin Dunwood. Mum Işığı Cemiyeti'ndenim. Mahremiyet Mutabakatı esaslarına uygun bir şekilde, Kara Demir Birliği ile görüşmeyi talep ediyorum."

Etkisini derhal gördü. Zihninde bir kapak açıldı ve Martin kendi başının içinden çıkıp, karanlık bir tünele dalıp ürkütücü bir hızla kat etmeye başladı. Bedensiz olmasına rağmen çarpmanın dehşeti bir hayli gerçekti ve kendini artık sahip olmadığı kollarını var olmayan bir duvara tutunmak üzere uzatırken buldu.

Dehşete gark oldu. Ansızın Şeytan'a tapmasının korkunç bir hata olduğuna; Cemiyet'e, Gömülü Kilise'ye ve O'na hürmet eden

binlerce müride verilmiş her bir sözün yalan olduğuna inandı. Hepsi kandırılmıştı, hepsinin sonu bu dipsiz, kapkara gırtlak tarafından yutulmaktı. Küçük ruhu, Yanan Prens'in çekeceği insan ziyafetindeki ufacık bir kırıntıdan ibaretti. Martin çığlık atmak istedi, kendinden geriye bunu yapacak bir parça kalmamıştı.

Kara Demir Keşişleri, tarikata girerken karanlık yemini ederler. Cehennem'in sınırında yaşayan onca insanın içinden bir tek onlar son diyara girerler. Yemin ettikten sonra başları ölene kadar takacakları kara, demirden kutuların içine yerleştirilir. Besine veya havaya ihtiyaç duymazlar. Kutular, Cehennem'e tesirinden etkilenmeden girmelerini mümkün kılar. O bölgeye yapılan her bir geçiş bir kutsal yolculuktur; tek başına giden keşişler olsa da, çoğu oralı bir iblisin rehberliğinde, zincirle birbirine bağlanmış hâlde giderler. Keşişler Cehennem'in kartografları dır; yaptıkları her bir sefer, nihayetinde o yolu aydınlatmış olur.

Martin başının etrafında demir kutunun darlığını hissetti. Uzun zamandır yıkanmamış etin ve çürümeye terk edilmiş dişlerle dolu ağzın leş gibi kokusunu aldı. Keşişin bilincinde neredeyse bir hayaletten ibaretti. Az önce hissettiği tezahür hâli, başarısından dolayı duyduğu iftiharla unutulup gitmişti. Oradaydı, Kara Demir Manastırı'ndaydı. Martin, keşişin demir kafesini çıkarması için, içeriyi görmek için neler vermezdi: duvarlara desenli perdeler gibi asılmış olduğunu hayal ettiği haritalar ve krokiler, Cehennem'in topraklarından oyulmuş taşlardan yapılmış duvarlar; güneşten değil, fersah fersah ötedeki Şeytan'ın yanan postundan gelen ışığın niteliği.

Sözsüz bir düşünce zonklaması hissetti: Hoş bir karşılamadan ziyade, varlığının ikrar edilişi gibiydi. Kafa karıştırıcıydı ve kısa bir süre bulantı hissine yenik düştü. Keşişin zihni irkildi, peşi sıra bir zonklama daha sezdi; bu seferki şaşkınlıkla merak karışımı bir düşünceydi.

Elbette. Bay Benson'ı bekliyordu. Martin yaptığı şeylere dair

anıları zihninden uzak tutamıyordu ve bu anılar Kara Demir Keşişi'nin zihnine yanan bir yağ gibi saçılıyordu: masada çevirdiği dolaplar, zehirli brendi, kendi kanlarından birikintiler içinde boğulan Cemiyet üyeleri.

Deneyimsizliğine yenik düşen Martin ümitsizliğe kapıldı. Niyeti bu bilgiyi paylaşmak değildi. Keşişin onu def etmesinden, yolculuklarına son vermesinden korktu. Fakat Mum Işığı Cemiyeti ile Kara Demir Manastırı arasındaki kadim mutabakat, işlediği tüm suçları hükümsüz kıldı. Ayini layığıyla gerçekleştirmişti, keşişin buna hürmet etmekten başka bir seçeneği yoktu.

Enlem ve boylam dereceleri Martin'in zihnini ete bastırılmış sıcak demir gibi dağladı. Burası Kara Su'da, keşişi alacakları yerdi. Martin'in eli, şuurlu düşünceden kopuk bir hâlde, koordinatları parşömene karaladı.

Ardından bir zonklama daha hissetti: Bir talep. Aralarındaki hesabı kapatacak bedel. Martin bu seferkini sözcükler hâlinde, dili kullanmakla alakası olmayan birinin kurduğu bir cümle olarak işitti.

Bana günışığından bahset.

Keşişin sesindeki hasret, Martin'in yüreğini anlayabildiği bir hüzünle doldurdu: sıcaklığa duyulan bir hasret, nazik bir elin dokunuşunu bekleyen tenin sızısı. Bir boşluğu doldurmaya duyulan, gitgide artan bir ihtiyaç. Martin, keşişin zihnini parlak havada tozların uçuştuğu bir arpa tarlasının üzerinde söken bir şafak manzarasıyla doldurdu. Yaz vaktiydi. Kuşlar sessiz sakin şakıyordu. Bir kız vardı, onu gördüğünde gülümsedi. Bu durum, canını olabilecek en güzel şekilde yaktı.

Cehennem mumu tükendi, oda karanlığa boğuldu. Martin, gözlerinde biriken yaşlarla, parmakları tahtayı güçsüzce kavrayarak masaya yığıldı. Abel Cobb onu omuzlarından tutup dik oturttu. "Bir şeyiniz yok, Bay Dunwood. Bir şeyiniz yok."

Martin gözlerini parşömene yazdığı koordinatlara dikti, sonra bakışlarını Alice'e çevirdi. "Yaptım," dedi. "Yaptım."

Kaptan Toussaint kapıyı açtı ve koridora doğru seslendi. "Bay Johns! Vakti geldi."

Deniz gitgide huysuzlaşıyordu. *Kasap Masası* ve *Püriten* dalgaların üzerinde alçalıp yükseliyordu. Kara bulutlar ayı ve yıldızları örtmüştü ve gemiler karanlıkta havada asılı duran avizeler gibi görünüyordu.

Kasa ana güverteye getirilmişti. Bay Johns ve tayfadan bir grup, kancalar ve mızrakları ortaçağdan kalma aletler gibi savunma vaziyetinde tutarak etrafına dizildiler, Hu Chaoxiang ve Randall Major ise biraz uzaktan izliyordu. Bay Hu ve Bay Johns yıllardır Kaptan Toussaint'la denize açılıyorlardı; Kaptan Tegel'in başta olduğu dönemde gemide birlikte görev yapmışlardı ve lotusbaşıyla önceden deneyimleri vardı. Diğerleri içinse bu yeni bir deneyimdi. Korku, etraflarında bir sinek bulutu gibi vızıldıyordu.

Dövmeli, gömleksiz bir adam kapağı kanırtarak açıp bir Afrika orman kedisi boğazına atılmışçasına, kancayla önündeki havayı deşerek geriye sıçradı. Kasadan üzerine fırlayan bir şey yoktu ve diğerleri bu gösterisi karşısında sakınarak güldü. Azarlanınca kasaya yeniden yaklaştı, levyeyi bir köşesine sokup kanırtarak açtı. Bunu iki kez daha yaptı ve kasanın iki yanı yere devrildi. Lotusbaşı güvertenin üzerine devasa, ölü bir bitki gibi yığıldı. Hortumu yaşlı bir adamın cildi gibi görünüyordu, kök kısmında toplanmış ve kırışıktı. Konik boynu sarkmış, iki büklüm duruyordu, üzerinde dizili parlayan dil öbekleri pörsük ve griydi. Hafif bir yağmur çiselemeye başladı, derisini lamba ışığında parlayan altın rengi boncuklarla bezedi.

"Ölmüş," dedi denizci, umuda benzer bir ifadeyle Bay Hu'ya bakarak.

"Ölmedi," dedi Bay Johns. "Kulaklarınızı tıkayın, beyler." Cebinden balmumu tıkaçlar çıkarıp kulaklarına tıkadı, etrafındakiler de aynını yaptı. Okyanusun boğuk gürlemesi uzaktan gelen bir ıslığa döndü. Güverteye hafifçe yağan yağmurun sesi söndü, cildinin üze-

rinde soğuk bir histen ibaret kaldı. Bu iş hallolduğunda, kasayı açan adamlara seslendi. "İkna etmen lazım, delikanlı. Bir dürt bakalım." Sesi duyulmuyordu, ama söylediği şeyi yaratığa doğru bir el hareketi yaparak tarif etti.

Yüreklendirme nidalarının üzerine, denizci lotusbaşına tekrar yaklaştı. Kancayı buruşuk derisine doğru yavaşça uzattı; son anda, bir cesaret, öne doğru sıçradı ve kancanın ucunu yaratığın derisine batırdı. Diğer adamların yanına geri sıçradı ve bu sefer hiç kimse gülmedi.

Yaratığın kasları boylu boyunca dalgalandı ve lotusbaşı bir ürpertiyle canlanarak şişinip tam boyuna ulaştı: Neredeyse iki metre. Bedeni bitkiyle hayvan karışımı gibi görünüyordu: Yapısal veya işlevsel hiçbir mantığı olmayan, gövdesi kalın eklemler ve üzerine sarılmış etten oluşan bir orman bitkisi gibi. Daha az önce tepesinde sarkık bir taç gibi duran dil öbekleri kıvranmaya başladı. Denizciler yüzlerine vuran bir endişeyle ondan olabildiğince uzaklaştı.

Bir tek Bay Johns yerinden ayrılmadı. Bay Hu'ya bir bakış attı, o da onayarak başını eğdi. "Şunu öttürün, Bay Johns!" diye haykırdı, ihtiyar söyleneni yapmak üzere harekete geçti. Elini uzattı ve birisi eline bir satır verdi. Gerginlikten kanı çekilerek yaklaştı.

Tahtaların paramparça olma sesi tüm duyularına hücum etti; bunu çığlıklar ve okyanus güçlü bir dalgayla çekilirken altındaki güvertenin sarsılması izledi. Bay Johns, duyuları allak bullak olarak güverteye yığıldı. Satır elinden sessiz lotusbaşına doğru kaydı.

"Ne oluyoruz ulan–"

Başını çevirdiğinde *Püriten*'i gördü –doksan metre bile uzakta olmamasına rağmen, yağmurlu gecede güçbela seçiliyordu– iskele yönüne doğru yatmış, direkleri okyanusun çırpınan yüzeyine kırk beş derece açıyla duruyordu. Halatlarına takılmış, uçup oraya konmuş gibi görünen bir şey vardı ve fenerlerin sallanan ışığında, Bay Johns'un onun ne olduğunu anlaması epey vakit aldı.

Bir supyaydı; dokunaçları neredeyse gemi kadar uzun olan bu

derindeniz garabeti, havada baş aşağı duruyordu. Kollarıyla yelkenleri direklerin üzerinden çekiyor, serenleri bağlandıkları demirlerden söküyordu. İnsanlar güverteden kayıp çırpınan suya düşüyordu. İçinde oraya sığmayan bir şey varmışçasına, derisi boylu boyunca çatlamış, aralarından beyaz etleri görünen supya havada süzülüyordu. Yaralardan hırpani siyah tüyler fırlıyordu. Dokunaçları havada dehşetli bir taç gibi dışa doğru uzanıyordu. Sağanak yağmurun altında öfkeli gözlerinden duman tütüyordu.

"Yüce tanrım," dedi Bay Johns. Bu bir leşçil melekti. Bay Johns bacağından aşağı işedi.

"Bay Johns! Şimdi! Şimdi yapın!" Seslenen, küpeşteye tutunan Bay Hu'ydu. Sesi çınlayan feryatların arasından gelmiş, Bay Johns'un kulağındaki balmumu tıkaçları aşmış, ihtiyar denizciye görevini hatırlatmıştı. Güvertenin üzerinde satırı gördü ve ona doğru emekledi. Leşçil melek lotusbaşını almaya gelmişti; *Püriten*'i çürük bir kutu gibi paramparça edecek, sonra *Kasap Masası*'na geçecekti ve gemideki herkes soğuk suyun dibini boylarken, lotusbaşını mideye indirecekti.

Bay Johns satırı kaptı ve tökezleyerek yaratığa doğru ilerledi. Güverte altında sarsıldı ve ayakta durmak için çabaladı. Bir el arkasından uzanıp omzundan tuttu ve Randall Major kulağına bağırdı. "Hayır! Henüz değil! Onları kurtarmalıyız!"

Bay Major *Püriten*'den gelmişti ve tayfasını tanıyordu. Duyguları onu deliliğe itmişti.

"Onlar çoktan öldü!" diye bağırdı Bay Johns. Omzunu çekip kurtardı ve satırı var gücüyle lotusbaşının etine doğru savurdu. Yaratık Bay Johns'u tepip sırt üstü devirdi. Dil yığınının altında bir yerlerden bir ses yükseldi, havayı kumaşa sızan kan gibi lekeledi. Yaratığın dilleri harekete geçti, kıvrandı, sağa sola sallandı. Hep bir ağızdan Cehennem'in on yedi lehçesini telaffuz ettiler, Kanayan Armonik gamını tutturdular, İlahi Vahşet'in teranesini okudular.

Randall Major veryansın etti. Bay Johns'u güverteye devirdi,

sağ kulağındaki balmumu tıkaç yerinden fırladı. Bay Johns'un parmakları onu bulmak için etrafı taradı. Elleri titredi, sağlam gözü yaşlarla doldu. Deliliğe yenik düşmüş bir adama sırtını dönmüştü; bu acemice hatası için kendine küfretti. Yaratığın sesleri göğü inletiyor, diğer tüm sesleri bastırıyordu. Fırıl fırıl dönen dillere sırtını çevirmesine rağmen o lisan Bay Johns'un kulaklarına kaynayan yağ gibi doldu. Bay Johns bir mutluluk feveranı içinde, gözleri başından soluk, ağır akıntılar hâlinde sızarak öldü.

Etrafında, tayfaya sessizlik çökmüştü. Lotusbaşının konuşması kekeleyerek kesildi. Altlarındaki deniz siyah ve sakindi, havada bulut yoktu, gök kırmızı yıldızlarla bezeliydi. *Püriten*'in battığı mezar, artık ulaşamayacakları bir yerdeydi. *Kasap Masası*, Kara Su'ya geçmişti.

4. Mezbahanın Gözdesi

Alice, Martin'i Londra'nın altındaki Gömülü Kilise'ye ilk kez götürdüğü günü hatırladı. Dünyada yedi tane vardı, her biri toprağın içine oyulmuş, sadece meşalelerle aydınlatılan –tabii aydınlatıldılarsa– tünellerle birbirine bağlanmış bir dizi hücreden oluşuyordu. Burada, yiyecekleri insanları yetiştiriyorlardı – bazıları beşiğinden çalınıyor, bazıları vilayet yetkililerinin dumanlı bürolarında satın alınıyor, bazılarıysa kaderleriyle yüzleşmek üzere karanlıkta yetiştiriliyorlardı. Karanlıkta yetişenler en çok rağbet görenlerdi; gözleri ve etleri günışığıyla lekelenmemiş olurdu. Martin'e ağılları gezdirmişti ve Martin'in kafeslerinde titreyenleri gördüğünde dili tutulmuştu. Birkaçı ışığa doğru korkunç, manik bakışlar atıyordu; ama çoğu kutsal bir şeyden gözlerini kaçırırcasına arkasını dönmüştü.

Bu deneyim gözünü korkutmuştu, Alice böyle olacağını biliyordu. Kilisenin üyeleri Mum Işığı Cemiyeti'ne hep tepeden bakardı, onları nazik ocakların nazik ateşlerinin önünde hikâyeler paylaşarak sofuluk taslayan züppelerden ibaret sayarlardı. Alice hep bundan ötesi olduklarını farz etmişti –babasının önyargılarına aldırış etmezdi– ama inançları konusunda ne kadar ciddi olurlarsa olsunlar, Kilise'nin vahşice icraatları hepsinin ödünü koparırdı.

"Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" diye sordu Martin, kafeslerden birinin yanında diz çöküp, gözlerini içindeki olsa olsa on beş yaşındaki oğlana dikerek. Oğlan geri bakanlardandı, ama bunu kafesinin uzak köşesinden yapıyordu. Ağzı, konuşmak istiyormuş ama nasıl yapacağını hatırlayamıyormuş gibi oynadı.

"Onlara olan sevgimizden. Ve Prens'imize olan sevgimizden."

Martin başını salladı. "Onlar insan, Alice. Onlar da senin benim gibi insan."

Alice yanında diz çöktü. "Kesinlikle öyle. Bizler Şeytan'ın tabağında, O'nun bıçağıyla kesilip açılmayı bekleyen et parçalarıyız. O'nun tabağına kan dökeceğiz, çatalının ucunda minnetle O'nun ağzına gideceğiz. O'nun dişlerinin arasında parçalanacağız."

Martin, meşalelerin ateşiyle alev alev parlayan gözlerini ona dikti.

"Efendimize olan sevgimizin, insan denen hayvanı yemekten daha büyük bir tezahürü olamaz. Yenilen olmak, bu fevkalade tezahüre alet olmak demektir."

Martin'in güçlük çektiğini görebiliyordu. Martin, onun düşünce şeklini benimsemek istiyordu. Ona olan aşkı, onu buna zorluyordu.

"Sana bir sır vereyim," dedi Alice. Boynundaki zincirin ucundaki anahtarlardan birini çıkarıp kafesin kilidine soktu. İçerideki oğlan bunu mest olarak, büyük bir ilgiyle izledi.

"Ne yapıyorsun? Kaçacak!"

"Sen onu zapt etmek üzere beklerken hayatta kaçmaz."

Martin'in yüzüne uğrayan korku ifadesi karşısında neredeyse istifini bozacaktı. Eline dokundu. "Şaka yaptım. Beni affet." Kilidi açtı ve kafes kapısını ardına kadar itti. Oğlan tereddüt etti, sonra yere yakın kalarak onlara yaklaştı. Neredeyse sürünerek. "Bir sırrım var," dedi Alice, "babamın midesi etin tadını kaldırmıyor. Yiyeceği kısmın pişirilmesini yeğliyor."

Martin elbette anlayamadı, ama bunun neredeyse hiç önemi yoktu. Bunun anlamı, Alice'in babasının inancının zayıf olmasıydı. Kilisedeki mevkii onu sarhoş etmişti, çabalarının ardındaki sebep hizmet değil, güçtü. Alice bazen cemaate Yamyam Rahip'in bir sahtekâr, etin kuvvetli tadı hassas damak zevkini bozmasın diye ateşte pişirten iradesiz birisi olduğunu duyurmayı hayal ederdi. Babasının dinine küfretmesi onu hem utandırıyor, hem de iğrendiriyordu.

Oğlan önlerine kadar gelip kalçasının üstüne oturdu. Gözlerini mağaranın siyah tavanına çevirdi ve ateşin ışığı, boynundaki ten-

donların ve kasların kıvrımlarının üzerinde dans etti. Boynunda, kalbin kızıl selini taşıyan bir arter zonkluyordu.

Kafesin yanındaki kancaya asılı bir satır duruyordu, Alice onu aldı. "Razı olduklarında çok daha iyi oluyor," dedi ve işe koyuldu.

O gün Martin'i kendi elleriyle beslemişti ve az yemiş olmalarına rağmen, Alice'in umduğu şeyi kanıtlamaya yetmişti: Martin'i sevebilirdi. Martin, bunun ağırlığını taşıyabilirdi.

Martin uyudu. Abel Cobb'un maiyetinin tamamı *Püriten*'in batışından sağ çıkamadığı için ihtiyar, ambardaki yeni odalardan birine geçmesine izin vermişti – burası önceki kamarasına kıyasla daha iyiydi. Bay Gully kapıda nöbet tutuyordu. Bölük pörçük uykusunun başlarında, Abel Cobb kamarasının kapısını güm güm çalmış, bordaya gelmesini emretmişti. "Nasıl olur da burada oyalanırsınız?" diye bağırmıştı Cobb kapının arkasından. "Kara Su'ya vardık! Benimle gelin, Bay Dunwood. Bu yeni yeri görelim."

Fakat verdiği zorlu sınav Martin'i tüketmişti. Dahası, yaşadığı ruhsal buhran ona rahat vermiyordu; burada, en büyük başarısının eşiğinde, tek istediği yoldaşlarından saklanmak, başını yastığının altına gömüp rüyasız bir boşluğa dalmaktı. Belki de bu, Cehennem mumunu kullanmanın olağan yan etkilerinden biriydi. Bay Gully'ye Yamyam Rahip'i uzak tutmasını emretti.

Bu şekilde, uykunun yüzeyinde denizdeki bir duba gibi batıp çıkarak birkaç saat geçirdi. Derken, kapı gıcırdayarak açıldı ve Şişko Gully'nin kafası koridordan içeri daldı. "Uyandınız mı, Bay Dunwood?" diye fısıldadı.

"Hastayım. Söyleyin, gitsin."

"Bu sefer olmaz," dedi Gully ve ziyaretçisine kapıyı açtı. Alice karanlık kapı eşiğinde duruyordu. Hayalet gibi görünüyordu, beyaz entarisinin hatları koridordaki lambanın ışığıyla parlıyordu, yüzü gölgede kalmıştı.

"Alice!" Martin pijamalarını düzelterek dikeldi. "İçeri gir! Çabuk! Ya seni bir gören olduysa?"

Alice içeri girdi ve Gully kapıyı arkasından kapatıp odanın dışında kaldı.

"Sen beni aptal mı sandın?" diye sordu. Kapı kapalıyken, karanlıkta siluetini zar zor seçebiliyordu. Şiltesinin üzerine, yanına oturduğunu hissetti. Uzanıp yatağın yanındaki bir mumu yaktı, küçük bir ışık adacığı onları aydınlattı.

"Elbette hayır."

"Saatler oldu," dedi. "Sızana kadar içtiler. Büyük bir iş başardıklarını sanıyorlar ve kutlama yapıyorlar."

"Büyük bir iş başarmadılar mı? Hepimiz başarmadık mı?" Martin hâlâ yorgundu, ama Alice'in sözcük seçimi içine kurt düşürmüştü.

"Sadece sınırı geçtik. Daha önce de bunu yapanlar oldu. Asıl başarıya, eğer erişebileceksek, Lotus Koyu'nda erişeceğiz."

Bu doğru olabilirdi, ama duymak onu sabırsızlandırmıştı. Nesillerdir, Mum Işığı Cemiyeti'nin Kara Su sınırını aşan ilk üyesiydi. Şüphesiz, takdiri hak etmişti.

Belki de hak ettiği şeyi kendisi alması gerekecekti. Alice'i omzundan tuttu ve öpmek için kendine doğru çekti. Alice onu çekmesine izin verdi, ama sonunda kollarını şilteye dayayarak direndi. Saçından düşmüş birkaç perçem Martin'in yanağını gıdıkladı. Parfüm kokusu burun deliklerini doldurdu ve bunun üzerine, onunla son görüşmesini anımsadı – bedeni başkasının kanıyla kaplı olduğu günü. Ona doğru uzandı, ama Alice parmağını çenesine götürerek durdurdu.

"Henüz değil," dedi.

"Peki, neden? Alice, bir yıl oldu. Beni böyle üzme."

"Sebebini biliyorsun. Birisi öğrenirse, idam edilirsin. Sen üzerine düşeni yaptın. Şu anda hayatta olmanın tek sebebi, mutabakatın hükmü."

"Unuttun mu? Bay Gully de beni koruyor."

Alice gülümsedi. "Bay Gully'nin burada olmakta kendine özgü bir amacı var, Martin. Ve bu, seni korumak değil."

Martin şehvetini unutarak dikeldi. "Neden bahsediyorsun?" Güvertedeki gizli konuşmalarını endişeyle anımsadı. "İkiniz ne konuştunuz?"

"O mesele onunla benim aramda."

"Ne? Bana nasıl böyle bir şey dersin? Evlenmek üzereyiz!"

"Bunun bu konuyla ne alakası var?"

"Eh... Kocanın sözünü dinlemelisin." Bunu şakaymış gibi söylemeye çalışmıştı, ama ikisinin de bildiği gibi, aslında şaka yapmıyordu.

Alice yatakta dik oturdu. "Tehlikeli varsayımlarda bulunuyorsun, Martin."

Gönlünü almaya çalıştı. "Açıkçası, bulunmuyorum. Sadece niye bu kadar ketum olduğunu anlayamıyorum. Bilmek benim hakkım."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi Alice. "Bunun seni şaşırttığından eminim." Ona doğru eğildi ve ona bir öpücük bahşetti. Küçük bir buse: Martin dudaklarını açamadan geri çekildi.

"Pekâlâ. Sana güveniyorum, Alice."

"Sahi mi? Cehennem'e gitgide yaklaşıyoruz. Orası böyle cömertçe temayüllerin yeri değildir."

Duyduğu bu cümleyle –Alice kendisine meydan okumuşçasına– yüreklenen Martin yatağa geri uzandı, Alice'in kolunu tutup onu kendisine doğru çekti. Diğer eli saçlarının arasına sıvıştı, topuzu açıldı ve parlak bir sel gibi omuzlarının üzerine döküldü. "Kal. Şu anda seni istiyorum. Ambarda, Şeytan'ın bizzat azdığını, şehvetiyle keçileri paramparça ettiğini düşünmelerini istiyorum."

Alice, Martin'in başını geriye itti, boğazına yapıştı. Çenesini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. "Ne istediğini biliyorum." Martin'in elinden kurtuldu ve ayağa kalktı. Saçını eski hâline getirmek için bir süre uğraştı. Çıkmak üzere kapıya yöneldi, duraksadı ve ona hafifçe gülümsedi. "İşimiz bittiğinde, ortada kural kalmayacak." Eğilip üfleyerek mumu söndürdü.

Martin yüzündeki terleri sildi, damarlarında akan kanı yavaşlatmak için derin bir nefes aldı. O kadar yakınında duruyordu ki...

Önünde Bay Gully'nin nöbet tuttuğu kapalı kapının kenarlarından sızan loş kırmızı ışıkta silueti belli olan kara bir sütun gibi. Etrafları tehditlerle, patlamayı bekleyen şiddetle ve ölçüsüz bir servete kavuşma ihtimaliyle çevriliydi. Yükselen bir dalganın ucunda yol alıyormuş gibi hissetti. Bir gaspçı gibi, yeni ve rezil bir kral gibi hissetti.

"Yanan Prens Hazretleri de böyle hissetmiş olsa gerek," dedi. "Büyük isyanından önce."

Alice'in yüzünü karanlıkta göremiyor olmasına rağmen, çehresinin değiştiğini fark etti; tebessüm ediyor olmalı, diye düşündü. Sonra Alice kapıyı açıp koridorda gözden kayboldu.

Bay Gully gidişini izledi, sonra Martin'e pis pis baktı. "Her şey yolunda mı, Bay Dunwood?"

"Kapıyı kapat," dedi Martin.

Bay Gully kıkırdayarak kapadı. Martin kendini o ufak tefek adamın ayağının ucunda kan kaybından öldüğü hayalleriyle avuttu.

Rufus Gully, koridordan sessizce süzülmeden önce Martin Dunwood'un odasından horlama sesleri gelmesini bekledi. İçine kurt düştü; Bay Dunwood'u korumasız bırakmak hoşuna gitmiyordu. Üzerine düşen görevi tamamladığından, zengin ahmak, diğerlerinin onu öldürme heveslerine karşı savunmasızdı. Edepleri onları bundan alıkoyabilirdi –o korsan bile bundan nasibini almış gibi görünüyordu– ama Gully hırsızları tanırdı. Paylaşmayı sevmezlerdi.

Yine de... Bayan Cobb ona talimat vermişti ve kendi yüreğinin yabancısı değildi. Onunla buluşabilmesi için Bay Dunwood'un kurtlar sofrasında korumasız kalması gerekiyorsa kalacaktı.

Bay Gully ambarın ana bölümüne göz attı. Asılı lambanın ışığı üst üste dizilmiş kasaları, filelerin içinde sallanan erzakı, çuval yığınlarını aydınlatıyordu. Keçiler ve tavuklar uzak bir köşedeki ağıllarında kapalı duruyorlardı ve onları görememesine rağmen, boğucu kokularını alıyordu. Ters yöne sapıp koridoru kat etti, Cobblar için yapılmış yeni odaları geçti. Gemi çalkantılı denizde sarsılınca sen-

deleyerek bir duvara çarptı, dirseği sıyrıldı. Gemi yaşantısına küfretti, Londra limanlarını yâd etti. Orada yaşam buradakinden daha da belirsizdi, ama en azından yer ayağının altından kaymıyordu.

"Bay Gully." Bayan Cobb kısık sesle, koridorun ilerisinden seslendi. "Goril gibi sallana sallana yürüyorsunuz. Hadi, az kaldı."

Karanlığa doğru ilerledi ve onu, geminin en arka tarafındaki kilitli kapının önünde sabırla beklerken buldu. Gözlerinin karanlığa yüz ifadesini okuyacak kadar alışmasını bekledi, sonra fısıldayarak selamladı.

Bayan Cobb kapının kilidini açtı, önden girmesini işaret etti. Alice kapıyı sıkıca kapadıktan sonra bir kibrit yaktı ve küçük bir mumun fitiline değdirdi. Titrek bir ışık yayıldı; bir semender gibi tıraş edilmiş, çırılçıplak Thomas Thickett köşeye sinmişti. Işığı görünce irkildi, kıvrılıp cenin pozisyonu aldı. Kollarını başının etrafına sardı. Tüyleri diken diken olmuştu.

"İşte Ziyafet," dedi Bayan Cobb.

Bay Gully tir tir titreyen adamın yanında diz çöktü. Ona dokunmak istiyordu ama korkuyordu. Başını kaldırıp mum ışığı beyaz cildini ve kızıl saçlarını parlatan hanımefendiye baktı ve karmaşık hislerle ürperdiğini hissetti. Bir anda kendi çirkinliğinin farkına vardı: bodur, kurbağa gibi cüssesi, yüz hatlarının nahoş dizilimi. Alice Cobb, az önce bir soneden çıkmışçasına güzeldi. Thickett bile güzelliğin bir tezahürüydü: Şeytani sevgiyi taşıyan bir ulak. Leş gibi kokan korkusu, etin sosuydu.

"Burada olarak kabahat işliyoruz," dedi Alice. "Masaya getirilene kadar bir daha görülmemesi gerekiyordu."

Gully anlamadı. Kutsal bir şeyin huzurunda olduğunu hissediyordu ve onu yakınlığıyla berbat ediyordu. "Ben bir hata ettim. Üzgünüm. Buraya ait değilim."

Bayan Cobb, "Aitsin, Rufus," dedi.

Bay Gully, adını işitince bakakaldı. Sesli söylendiğini, hele de bir kadının ağzından çıktığını uzun zamandır duymamıştı. Rıhtımdaki-

ler ona hep Şişko Gully, işverenleriyse Bay Gully diye veya bundan daha kaba şekillerde hitap ederdi. Buradaki konumunun yeni farkına varmıştı; gölgelerin ortasında çömelmiş duruyordu, yanında güzel bir kadın ve güzel bir adam vardı, bir mumun loş, altın rengi ışığı simalarını ortaya çıkarıyordu ve içlerinde bir tek o garibandı. Bir sanat eserindeki hata. "Neden, Bayan Cobb?" Sesi çatladı. "Ben çirkinim. Ben aptalım. Beni niçin buraya getirdiniz? Sözümü niye dinlediniz?"

"O sefil ömrün boyunca kimse seni sevmediği için. Evet; sen çirkinsin, sen kabasın ve sen yalnızsın. Seni gördüğüm anda ne mal olduğunu anlamıştım. Satanist misin, Rufus?"

"Din üzerine hiç düşünmedim, hanımefendi."

"Düşünmelisin. Sevgi, Cehennem'in nefesidir. Sen buna açsın. Ruhun bununla titriyor. Prens'e layık olan *sensin*, Rufus. Bu ödlek değil." Yerde çırılçıplak oturmuş titreyen Thickett'a baktı. "O, şeref-ten kaçıyor. Tam babamın zayıf damak tadına layık. Ondan geriye korkudan başka bir şey kalmamış." Adamı ayak parmağıyla dürttü. "Size neredeyse acıyacaktım, Bay Thickett. Şimdi bu bile olmayacak. Bütün ömrünüz boşa geçti."

"Lütfen." Konuşan Thickett'tı, elini Bay Gully'nin ayak bileğine sardı. Kan burnundan akıp çenesinden aşağı süzülüyordu.

Gully ayağını elinden kurtarıp yanında diz çöktü. "Söyle bakalım, istediğin şey neymiş?"

Thickett'ın elleri onu yakalamaya uğraşıyordu; birini dizine doğru uzattı, diğeriyle elini tutmaya çalıştı. "Beni çıkar."

"Madem öyle, seni salıvereyim. Peki ya Bayan Cobb?"

"Onu öldür. Onu şuracıkta öldür. Lütfen."

"Pek merhametli değilmişsin."

"Onun ne mal olduğunu bilmiyorsun."

"Öyle mi? Neymiş?"

Thickett yutkundu. Gözlerini Gully'ye delice, umutlu bir bakışla kilitlemişti. Uzak da olsa bir ihtimal mi seziyordu? Gully'nin bileğine yapıştı. "O bir canavar. Hepsi canavar."

"Hem de hepsi!"

"Evet!" Thickett bir hareket bekledi. Gelmeyince, Gully'nin onunla dalga geçtiğini anlamaya başladı. O zayıf ümidinin un ufak olmasını izlemek kayda değer bir deneyimdi. "Öyleyse onu öldürme. İstemiyorsan, hiç kimseyi öldürme. Sadece kapıyı aç, kaçayım. Kıyıya yüzerim. Var gücümle yüzerim. Boğulursam boğulayım. Ama bunu istemiyorum."

Gully eline bir tokat attı. Thickett'ın alt çenesini tuttu, sıkarak başını yana çevirdi. "İstemiyor musun? Seni nankör bok. Sen bunu *hak etmiyorsun*."

Bıçağını kılıfından çıkarıp Thickett'ın boynundaki atardamara dayadı. Bayan Cobb onu omzuna hafifçe dokunarak durdurdu.

"Henüz değil, Rufus."

Gully bıçağını güçlükle geri çekti. Bu küçük, ödlek adama karşı duyduğu tiksinti neredeyse muhakemesine baskın çıkacaktı. Thickett mücadele bile etmedi. Yere geri yığıldı, tekrar iki büklüm oldu. Ya soğuktan, ya korkudan tir tir titriyordu.

Bayan Cobb arkasından Gully'ye doğru eğildi, dudakları kulağına o kadar yakındı ki konuştuğunda Bay Gully'nin tüyleri diken diken oldu ve nefesi kesildi. "Sevgi hak edilmelidir, Rufus. İtidal ile, sükût ile. Ziyafet'e kadar bekle. Onun yerine seni seçmekten başka şansları kalmayacağı anda yap. O zaman senin sıran gelecek, Rufus. Nihayet, ışığa erişme sıran gelecek."

Gully yanağından damlayan gözyaşını sildi.

Orada bir yerlerdesin, diye düşündü Toussaint. Gözleri, karanlıkla ve çırpınan denizle bulanan ufku taradı. Gökyüzü ve çarkıfelek gibi dönen yıldızları hiç ışık vermiyordu.

Kaptan Toussaint, Bay Hu ve Bay Johns daha önce bir defa Kara Su'da bulunmuşlardı. Altı yıl önce, *Kasap Masası*'nı amansızca, kanlı bir iktidarla yöneten Kaptan Tegel'in birinci zabiti Beverly Toussaint olarak tanındığı dönemde. Carolina kıyısının açıklarında ele geçir-

dikleri bir İngiliz ticaret gemisinde bir lotusbaşı bulmuşlardı. Bir İngiltere Kilisesi mensubunun nezaretindeydi ve Kaptan Tegel ona kavurucu güneşin altında parıldayan türlü türlü ikna araç gereçlerini gösterdikten sonra, sırlarını çabucak ortaya dökmüştü. İstediği şeyi öğrenmiş olmasına rağmen Tegel, temsil ettiği Tanrı'ya sitem mahiyetinde, yine de adamın derisini yüzdürmüştü. "Bakalım O bana kendini göstermeden evvel ne kadar kanını dökmem gerekecek."

Sonunda hepsini dökmüştü ve Tanrı ortaya çıkmamıştı.

Kaptan Tegel, Bay Johns'a lotusbaşının etini deşmesini emretmiş, onu Atlantik Okyanusu'ndan Kara Su'ya çıkan yolu açacak garip feryatları çıkarmak üzere kışkırtmıştı. Oradan Cehennem'in kıyısına doğru yelken açtılar ve Beverly Toussaint, ölüler diyarının infazcı birliği Kara Kanun'a ait kalyonları ömründe ilk kez orada gördü. Kara Kanun'un burnunun dibinde, Cehennem ile kendi dünyası arasında süren gizli ticaretten ilk kez orada haberi oldu.

Kaptan Tegel en zalim yüzünü gösterebileceği, bunun için takdir göreceği bir yer bulmuştu. Orada kalmaya karar verip, Bay Toussaint'ın kalbini kırdı. Toussaint ondan bir daha haber alamayacağından korkmuştu, fakat yıllar içinde söylentiler işitmeye başladı: *Meleğin Dişleri* adlı guletin başında, kara denizlerde amansızca yol alan kaptandan; ister korsanların olsun, ister Kara Kanun'un, ardında tüm gemileri yakarak bırakan kaptandan; gece rüzgârında yükselen, yaklaştığının habercisi olan takırtıya dair hikâyeler anlatılması için gemisinin halatlarını düşmanlarının kemikleriyle bezeyen kaptandan. Toussaint, eski sevgilisinin serpildiğini biliyordu.

Ve balina yağı lambalarının ışığında mırıldanarak hikâyeler anlatan o adamların aksine, o Tegel'in yıllar önce paylaşmak üzere sözleştikleri gerçek gayesini biliyordu: Melunları Cehennem'den dünyaya geri kaçırmak. Toussaint'ın gerekçesi, insanların köleleştirilmesine göz yuman hangi tanrı veya şeytansa suratına tükürmek istemesi; Tegel'inki ise, yalnızca düzene çomak sokmak istemesiydi. Her türlü düzene.

Artık Beverly Toussaint da kaptan olmuştu, sevdiği adamla yaptığı anlaşmayı gerçekleştirmek üzere gemisinin burnunda dikiliyordu.

Arkasından yaklaşan tanıdık ayak seslerini duydu.

"Üzgünüm, Bay Hu," dedi arkasını dönmeden. "Bay Johns'la yakın olduğunuzu biliyorum."

Bay Hu yanına gelip küpeşteye dayandı. Bir süre konuşmadı, yıldırımların bulutların karnında beklediği karanlık ufku izledi. "Eh," dedi. "Virginialı yüzünden oldu."

Kaptan Toussaint ona baktı. "Nasıl yani?"

"Major dedikleri adam. John'un önüne çıktı, onu devirdi. Yoksa böyle olmazdı."

Kaptan Toussaint bu bilgiyi sindirmek için bir süre durdu. "Bu konuda ne yaptınız?"

"Hiçbir şey. Beni tanımıyor musunuz? İşimiz gücümüz var."

Başıyla onayladı. "Kendinize hâkim olduğunuz için minnettarım. Daha sonra bir fırsat bulup halledersiniz."

"Kusura bakmayın, Kaptan, ama bunun için izninize ihtiyacım yok."

"Hayır. Anlıyorum." Bay Hu ile Bay Johns'un uzun, karmaşık bir geçmişi vardı ve kaptan kendi yetkisinin buna baskın çıkabileceğini sanmıyordu. Bay Hu uygun gördüğü şekilde Virginialının icabına bakacaktı ve konu kapanacaktı. "Peki ya lotusbaşı?"

"Dönüş yolculuğu için yine zapt edildi." Dönüş yolculuğu yaratığı muhtemelen öldürecekti; kırılganlıklarıyla meşhurdular.

"Peki ya dostumuz Bay Dunwood?"

"Aşağıda, yeni kamarada. O ve rahip bu gece yumuşak yataklarda yatıyorlar. Yumuşak adamlara layık, yumuşak yataklar... Sonlarını görmeyi iple çekiyorum."

"Yakında, Bay Hu. Çok yakında."

Bay Hu kıpırdandı ve kuruntulu bir nefes aldı. Kaptan Toussaint onu göz ucuyla izledi. "Söyleyin," dedi.

Bay Hu söyleyeceklerini bir süre ölçüp biçti. "Değişmiş olacağı hiç aklınızdan geçti mi?"

Tegel'den bahsediyordu. Toussaint Bay Hu'ya döndü. "Değişmiş, ha?" dedi.

"Evet. Tam *altı yıldır* burada. Sırf taşıdığımız bir avuç satanistin varlığıyla bile gemimizin tadı kaçtı. Burada yaşamayı seçmiş bir adam, kimbilir ne hâle gelmiştir?"

"Endişenizi dile getirmek için ilginç bir vakit seçtiniz, Bay Hu."

Hu Chaoxiang ellerini küpeşteye dayadı ve konuşurken onlara baktı. "Söylemeyecektim. Ama Johns da endişeliydi. Bunu yapmak istemiyordu. O öldüğü için, ben söylemek zorunda kaldım."

Birinci zabit becerikli ve iş bitirici bir adamdı; Kaptan Toussaint'a bir yönüyle Tegel'i hatırlatıyordu. O da katildi, ama eski kaptanlarının aksine, iş üstündeyken hep soğukkanlıydı. Takdire şayan bir irade gücü vardı, kendini o kırmızı andan birçok defa canını kurtarmasına yarayan bir titizlikle koparma becerisine sahipti. Şu anki gerginliği neredeyse şirindi.

Neredeyse.

"Evet, Bay Hu. Değişmiş olabileceği aklımdan geçti."

Bay Hu hareket etmedi. Bir süre sonra, başıyla onayladı.

"Buna hâlâ cesaretiniz var mı?"

"Evet, Kaptan. Evet, var."

"Pekâlâ." Eski dostunun omzuna bir şaplak attı. "Karga yuvasına yeni bir nöbetçi dikin. Gözümüzü dört açmalıyız."

Bay Hu dönüp işine koyuldu. Kaptan Toussaint bakışlarını yine tuhaf denize çevirdi, gözleri hâlâ hasret kaldığı şeyi, takırdayan kemiklerle inleyen ve siyah bayrağı göndere çekmiş o gemiyi arıyordu.

Kara Demir Keşişi'nin verdiği koordinatlarda, çırpınan denizden bir devin yuvarlak başı çıkıyordu, yüzü mürekkep hokkası kadar karaydı, soluk beyaz gözleri kördü ve irisleri yoktu. Yüzünün alt yarısı dalgaların altında kalmıştı. Martin geminin burnunda Kaptan Toussaint'ın yanında durdu, yaklaşan fırtınanın havayı koklayan bıyıkları onları rüzgâr ve yağmurla dövüyordu. Kaptanın dürbünüyle devasa yaratığa baktı. Dalgaların gemiyi sallaması dürbünü yaratığa

sabitlemeyi güçleştiriyordu, buna rağmen görüş alanından hiç çıkmayacak kadar büyüktü. Martin'in yüreği bu deneyimin gerçekliğiyle kabardı. Keşişle Cehennem mumu aracılığıyla iletişim kurmak ayrı meseleydi; burada, Kara Demir Birliği'ne hizmet eden ve bu sayede –şu an için– onun da işine yarayan bir Cehennem yaratığını bizzat görüyordu.

...Yanan Prens Hazretleri de böyle hissetmiş olsa gerek...

Kaptan Toussaint, "Tanrım, bu o mu?" dedi.

Martin gülümsedi. "Hayır, değil. Bu binip geldiği gemi."

Bu kaptana yeterli gelmiş gibi görünüyordu. Gürledi: "İşkampavyayı suya indirin! Çabuk olun!"

İşkampavya dalgaların arasından deve doğru güçbela ilerledi, altı adam güçlerini son zerresine kadar kullanarak küreklere asılıyordu, Bay Hu, sağ kolunu bir halata sarmış, teknenin burnuna tünemişti. İçlerinde koca yaratıktan korkan varsa bile, Martin bunu sezemiyordu.

İşkampavya deve on metre kala durdu. Bay Hu gözlerini canavara dikti, teknenin her bir salınımında, sağlam İngiliz topraklarının üzerinde dikilen bir adam gibi kolaylıkla, sallanarak dengede kalıyordu. Bir süre sonra baş denizden, sular üzerinden sağanak gibi akarak çıktı. Sular başın etrafında, işkampavyanın, hatta güvertesi devi izleyenlerle kaynayan *Kasap Masası*'nın da içinde olduğu geniş bir alanda köpürdü.

Kapkara dokunaçlar suyun yüzeyini dalgalandırdı, başı hızla işkampavyaya doğru itti. Ağzını açtı ve tekneye doğru uzanan kırmızı bir dil ortaya çıktı, üzerinde Kara Demir Keşişi bir sütun gibi sabit, kara cüppesi üzerinde dalgalanarak duruyordu. Başı siyah, demirden bir kutunun içindeydi: Bu birliğin Karanlık Yemininin somut tezahürü, Cehennem'e konuk olduklarında onları koruyan bir gereçti.

Bay Hu'nun halata tutunmaya ihtiyacı kalmadı. Yaratığın dili işkampavyaya usulca dokundu ve keşiş, Bay Hu'nun önüne bir at arabasından inen bir beyefendi gibi adım attı. Yaratık tekrar dalgaların arasında kaybolurken, işkampavya gemiye döndü.

Güverteye adım attıktan sonra Kara Demir Keşişi, Martin'e emanet edildi. Buram buram Cehennem kokuyordu: köz, duman ve hepsinin ardında, olağanüstü tatlı bir şey. Martin keşişi güvertenin altına, birinci zabitin yakın zamanda boşalan kamarasına götürdü. Bay Johns öldüğünden, oda şanssız addedilmişti ve yerine kimse taşınmamıştı.

Gülünç bir manzaraydı. Keşiş korku, hatta dehşet saçan bir figürdü: Sınırı aşıp Cehennem'in ışıl ışıl arazilerine bilfiil ulaşmış, keşişler bir yere her nasıl tanık oluyorlarsa o şekilde tanık olduğu şeyleri kayda geçirmişti. Öbür dünyadaki satanistlerin gözünde efsanevi bir karakterdi ve Martin onu sıradan bir ahmak gibi bir kutunun üzerinde oturacağı veya hamakta sallanacağı bu küçük, sıkış tepiş odaya getirmişti.

"Beni bağışlayın," dedi Martin, keşişin demir kutusunun içinden kendisini duyduğundan emin olamadan. "Konaklama koşullarımız elverişsiz. Sizin mertebenizde birinin gelişine hazırlıklı değildik."

Keşiş tepki vermedi. Mobilyalara aldırış etmeden, odanın ortasında öylece dikildi. Martin'in aklından, içine kurt düşüren, adamın bir dolabın arkasına tıkıştırılıp görevini icra etmek üzere çıkarılana dek hareketsiz kalan bir süpürge gibi olduğu düşüncesi geçti.

Arkasından bir ayak sesi geldi, Martin dönüp Şişko Gully'nin ilk kez yüzündeki ifadeye hâkim olarak, gözünde bir merak pırıltısıyla orada dikildiğini gördü.

"Demek bu oymuş, ha? Cehennem'den gelen adam."

"Cehennem'den *gelen* değil. Kara Demir Birliği, Cehennem'in sınırında bulunur. Onlar kartograf."

"Konuşuyor mu?"

Gully'nin cehalet gösterisi karşısında Martin'in utançtan yüzü kızardı. "Keşişler farklı bir biçimde iletişim kurar. Lütfen dışarıda durun, Bay Gully. Ama uzaklaşmayın. Sizinle konuşmam lazım."

"Asla uzakta değilim, Bay Dunwood." Keşişi bir kez daha süzdü ve odadan çıktı.

Martin çekmeceden parşömen, tüy kalem ve mürekkep hokkası çıkardı. Bir kutunun üzerine koydu ve şöyle dedi; "Rica etsem, haritayı çizebilir misiniz? Lütfen, elinizden geldiğince detaylı çizin. Ayrıca Kara Kanun'un devriye rotalarını da. Fark edilmememiz lazım. Anladığınızı biliyorum."

Keşiş ne hareket etti, ne de konuştu; Martin, bu işi halledeceğine güvenerek onu tek başına bırakması gerektiğine kanaat getirdi. Daracık odadan ayrıldı, kapıyı arkasından kapadı ve Bay Gully'nin söz verdiği gibi onu beklediğini gördü.

Gully konuşmak üzere ağzını açtı, ama Martin onu pazısından yakalayıp dar koridorun ilerisine götürerek susturdu. "Koya vardığımızda, emrettiğimde keşişin kafasını boynundan koparacaksınız. Rahibin evlenmemize rızası olsun veya olmasın, Bayan Cobb ve ben, sizinle dönmeyeceğiz. Baş, atlas olarak iş görecek ve ikimiz, onu Cehennem'e götüreceğiz. Siz de sözleşmenizden azledileceksiniz."

"Ne yani, siz ve hanımınız birlikte, elinizi kolunuzu sallayarak Cehennem'e mi gireceksiniz? Aklınızı oynatmışsınız."

"Eh, ne de olsa, aşk. Siz bundan ne anlarsınız?"

Martin kısa bir süre sonra keşişin kamarasına geri döndüğünde, bıraktığı parşömenin yönergeler ve detaylı bir haritayla dolu olduğunu gördü. Martin ona teşekkür etti ve bilgileri Kaptan Toussaint'a götürdü, kaptan dikkatle inceledi. Bir saat içinde, Kara Kanun devriye hatlarından dikkatle kaçınacakları rotalarını çizmişti. Kaptan gemiyi fark edilmeden geçirebileceğine ikna olmuştu.

Kasap Masası yelkenlerini rüzgârla doldurdu, çetin dalgaları ve güverteyi kamçılayan yağmuru yararak ilerledi. Tepeleri kara bulut kaynıyordu. Martin artık geceyi gündüzden ayırt edemiyordu. Alice yanında duruyordu. Geçen gece olduğundan daha mutluydu, babasının aralarındaki ilişkiyi fark etmesinden bile çekinmiyormuş gibi görünüyordu. Martin meraktaydı, ama onun üzerine gidilmeyeceği-

ni uzun zaman önce öğrenmişti. Alice istediği şeyi, istediği zaman ona söylerdi. Martin buna razıydı.

Şişko Gully hiç gözünün önünden ayrılmadan yakınlarda dolanıyordu. Martin, onunla olan münasebeti çok yakında sona ereceğinden, onu tersleyerek kovma dürtüsünü bastırıyordu. Küçük adamın acayip görüntüsünden, bıyık altından gülüşlerinden ve yüzsüzlüklerinden bıkmış, usanmıştı. Onu kendi başının çaresine bakmak üzere terk etmek, ömründe tattığı en büyük keyiflerden biri olacaktı.

Arkalarında, tayfa ürpertici bir sessizlik içinde çalışıyordu. Beyaz yelkenler indirilmiş, yerlerine siyah yelkenler çekilmişti. Kaptan Toussaint kimsenin sesli konuşmamasını, sırf el işaretleriyle iletişim kurulmasını emretmişti. Daimi fırtına geçerken çıkardıkları sesin Kara Kanun'a erişmesini muhtemelen engelleyecek olsa da, işini şansa bırakmak istemiyordu.

Martin daha birkaç saat önce keşişi onlara getiren devasa yaratığın varlığının bilincinde, aşağıdaki beyaz köpükleri inceledi. Altlarında koca bir medeniyet olduğunu, yabancı felsefeleri tefekkür ede ede beyinleri başkalaşmış, savaşlar başlatan, tuhaf sanat eserleri üreten onun gibi canavarların şehirlerini hayal etti. Bu düşünce onu hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü.

Alice koluna dokunup onu daldığı hülyalardan çıkardı ve ileriyi gösterdi. Martin sağanak yağmura doğru gözlerini kısarak baktı, çalkalanan dalgalar, gökten bardaktan boşanırcasına inen su ve kayan bulutlardan başka bir şey göremedi. Ama bir süre sabrettikten sonra gördü: Kara. Bir çene kemiğinden fırlayan dişler gibi, yoğun hava muhalefetinde zar zor seçilebilen girintili çıkıntılı bir sahil şeridi. Bir heyecanla, tayfaya bildirmek için arkasını döndü fakat hepsinin gördüğünü fark etti. Halatlara asılmış veya güvertede duran adamlar gözlerini oraya dikmişti. Kıç güvertesinde duran Kaptan Toussaint dürbününü gözüne götürmüştü. Bay Hu yanında duruyordu. Martin, kalbi çırpınarak dönüp bir daha baktı. Cehennem'in kıyısı karşısındaydı.

Ancak esrik diye tarif edebileceği bir korkuya kapıldı.

Alice kulağına fısıldadı. "Yakında, aşkım."

Onu belinden tutup uluorta, ikisinin de başına geleceklere aldırış etmeden öptü. Hatta davetiye çıkarıyordu. O tanıdık, aniden gelen güç hissini, o kral salahiyetini hissetti. Alice bu sefer karşı koymadı. Belki de artık babasından korkmuyordu. Belki de Martin'in kemiklerinden tabiata özgü bir enerji gibi yayılan manyetik çekime karşı koymak elinden gelmiyordu.

İster Abel Cobb karşısına dikilsin, ister Şişko Gully, ister Kaptan Toussaint: Hepsi bıçaklarını çekip üzerine çullanabilirdi. Cehennem'in okyanusunu kanlarıyla kutsardı.

Sahil şeridi boyunca birkaç fersah yol aldılar. Martin hiç yanaşabilecekleri bir yer göremedi; kıyı sivri taşlar ve yüksek uçurumlardan oluşuyor, dalgalar kıyı şeridinden çok önce, devasa, dişli kayalara çarpıp dağılıyordu. Kara Demir Birliği'nin hata yapmayacağına bu kadar yürekten inanmıyor olsa, çoktan ümitsizliğe kapılmış olurdu. Görevlerini yaparken yanından geçen mürettebat üyelerinin gözlerinde şüphenin alevlenmeye başladığını şimdiden görebiliyordu. Haritadan çok onlardan şüphe ediyordu; Kaptan Toussaint'ın nüfuzu onları daha ne kadar görevlerinin başında tutacaktı?

Bay Gully de bu endişeyi paylaşıyormuş gibi görünüyordu. Hep yakınındaydı, üzerine bir kaya midyesi gibi yapışmıştı, bıçağının sapı kemerinin üzerinden bütün heybetiyle görünüyordu. Alice'e gelince, tamamıyla dertsiz görünüyordu. Ne Martin'in, ne de babasının yanında kaçınılmaz başarıları için memnuniyetten başka bir şey sergiliyordu.

Gördükleri manzara Cehennem'in toprakları değildi. Cehennem daha içeride, güvenlik tedbirleri ve rehberlik eden birisi olmadan aşılamayacak sıra sıra dağların arkasında uzanıyordu. Karşılarında gördükleri şey sınır bölgesinden ibaretti. Çalı çırpı. Martin sahil boyunca küçük yerleşkeler olduğunu, içlerinden birinin dağların yakınındaki Kara Demir Manastırı olduğunu biliyordu.

Yine de kıyıda menşei başka bir yer olamayacak şeyler gözlerine ilişti. Kollar ve bacaklardan oluşan, derisinin bir düğüm hâlinde birleştiği yerde dik dik bakan tek bir mavi göz bulunan bir fırıldak, saatlerce onlarla aynı hızda ilerliyor, oyun oynuyormuşçasına sıçrıyor, arada bir birkaç mil boyunca kayaların ardında kaybolup arazinin düzleştiği yerlerde tekrar karşılarına çıkıyordu; uçurumun tabanındaki küçük bir barakanın önünde, kömürleşmiş üç kara figür yanlarından geçerken ölü yakmak için tahta dizme işini bırakıp kızıl bakışlarını onlara kilitledi, küçük ve korkmuş bir şeyse odun öbeklerinin altında tepiniyordu; boyu gemilerinin iki katı olan devasa bir kırkayak sarp kayalıklardan inip kayaları döven sulara daldı ve o tuzlu boşlukta her nasıl dehşetli yaratıklar yaşıyorsa onlara katılmak üzere gözden kayboldu.

Bir süre sonra bu manzaralar sıradan gelmeye başlamıştı. Martin yanı başında gerçekleşen hayret edilecek şeylere arkasını döndü, kendine dair düşüncelere daldı. Kendini Cehennem'in sınırını Alice'le el ele, atlasın rehberliğinde aşacağı ânı düşünürken buldu. Çevresel etmenlere karşı keşişler gibi önlem almayacaklardı; atmosferin tenleri ve zihinleri üzerinde etkilerini göstermesine, Yanan Prens'in hoşuna gidecek biçimlere veya hâllere sokmasına izin vereceklerdi. Alice onu, Ziyafet'in saflığının onlara bu lütfu bahşedeceği konusunda temin etmişti.

Karga yuvasından bir feryat yükseldi: "Koy! Lotus Koyu, Kaptan!"

Alice iskele küpeştesine koştu, Martin peşinden gitti. Bay Gully de küçük, ifadesiz gözleri hayretle parıldayarak yaklaştı. Arkalarında bütün tayfa sessizliğe bürünmüştü.

Kayalık kıyı şeridi, gizli bir körfezin bulunduğu küçük bir girinti hariç uçsuz bucaksız uzanıyormuş gibi görünüyordu; Lotus Koyu bu köşenin ardında olmalıydı. Martin merak etti: Gözcü nasıl emin olmuştu? Ne görmüştü?

Alice, Martin'in şaşkınlığını görüp parmaklarını çenesine götür-

dü ve başını kademe kademe sola çevirdi. Martin'in bakışları kaydı ve yüzündeki kan çekildi.

Yakınlarındaki uçurumdan, yer şekli sanacağı kadar büyük bir sol elin yukarı dönük devasa parmakları sarkıyordu. Onları gördükten sonra daha önce nasıl idrak edemediğini aklı almadı: Mermer kadar açık renkli ve pürüzsüzlerdi, bu kadar hasar görmemiş olsalar gören heykel sanırdı: Üzerinde başparmağının etli kısmı boyunca, bir kesiğe benzeyen, pembe, içinden kara köklü ağaçlar uzamış gibi görünen bir yara vardı; birinci ve ikinci parmakların boğumlarıysa kırıktı, ikincisi o kadar kırıktı ki sıyrılan kemik –beyaz tene kıyasla soluk sarı görünüyordu– çatlamış bir ağaç dalı gibi havaya fırlamıştı. El, tepelerinde süzülen kara bulutlara kıyasla ışıldıyormuş gibi görünüyordu. Martin'in nefesi kesildi. Başını eğdi, gözlerini kapadı ve ciğerlerinin çalışmasına odaklandı.

"O da ne?" dedi Gully, şaşkınlıktan sinerek.

Alice, "Tahminimce bir meleğin cesedi, Bay Gully," dedi.

Martin dönüp kaptana baktı. Toussaint dürbününü koya değil, bir şeyin arkalarında belirmesini bekliyormuşçasına denize doğru çevirmişti. Muhtemelen hâlâ Kara Kanun tarafından fark edilmek konusunda endişeleniyordu. Yine de, Martin böyle bir anda dikkatinin dağılmış olmasını garipsemişti.

Lotus Koyu'nun köşesini dönmeleri bir saate yakın sürdü. Fakat dönüşü tamamladıktan sonra, âdeta Kara Su'yu aşıp tekrar Karayipler'e veya daha tuhaf ve daha güzel bir yere dönmüş gibi oldular. Koy, *Kasap Masası* ebadında gemilerden bir filonun sığınacağı kadar genişti ve burada su durgun, berrak ve açık maviydi. Altlarında balık kümeleri kaçışıyor, büyük, yılanbalığına benzer siluetler görüş alanının biraz ötesinde kıvrılarak batıp çıkıyordu.

Fakat meleğin cesedi diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Işıltılı bir enkaz gibi, sırt üstü yatıyordu. Londra'nın devasa antrepoları kadar büyük başı çatlamış ve yarısı suya batmış hâlde duruyordu, yanında geminin içine girebileceği kadar geniş, mağara gibi bir delik

vardı. Bedeni sarp bir bayırda uzanıyor, tepedeki çorak düzlüğün üzerinde eğri büğrü bir tepe hâlinde sere serpe yatıyordu. Martin, yaratığın dik durduğunda nasıl bir biçimi olduğunu kestirebilmek için bedeninin şeklinde bir düzen seçmeye çalıştı, ama nafileydi. Kırık kemiklerden, açığa çıkmış etten ve parçalanmış kanat öbeklerinden oluşan bir kördüğümdü.

Suyun kıyının yakınlarında derin olduğu ortaya çıktı, Kaptan Toussaint *Kasap Masası*'na manevra yaptırıp meleğin kırık kafatasına birkaç yüz metre kadar yaklaştırabildi. İşkampavyaların suya indirilmesini emretti, birkaç dakika içinde gemi, mürettebatını ve öteberiyi kıyıya istifra etmeye başladı; kıyıda Abel Cobb'un maiyeti çabucak şölen masası kurmaya koyuldu. Meleğin cesedi o kadar büyüktü ki iki yanında da çok az yer kalıyordu; Ziyafet yerinin kafatasının içi olması icap ediyordu.

Kafatasının içindekiler uzun zaman önce koya dökülmüş, geriye yosundan perdelerle kaplanmış kuru kemikten iç duvarlar kalmıştı. Beynin kalıntılarının bulunduğu birkaç yerde köklü bitkiler öbek öbek bitmiş, kralların ağır başları gibi sarkan pembe, yuvarlak dallar çıkarmışlardı. Sandalyelerin yanı sıra, beyaz masa örtüleri, gümüş çatal bıçak takımları ve yemek takımları da teknelerle getirildi. Kıyıya ilk çıkanlardan olan Abel Cobb'un özel şefi sofrayı kuranları kolaçan ediyor, tüm Karayip zorbaları gibi korkunç bir tavırla emirler yağdırıyordu.

Bu sırada Kaptan Toussaint bir grup denizciyi, Bay Hu önderliğinde meleğin harabeye dönmüş başının yan tarafında, dik bir tırmanışa gönderdi. Halatlar ve kancalar vasıtasıyla yaratığın yukarı dönük yanağına ulaşacak, açık ağzından içeri girip boğazından aşağı ineceklerdi. Meleğin sesini çıkardığı yerde bol bol yetişen lotus-başlarını kazıp çıkaracaklardı. Kaptanın Ziyafet'e katılmaya niyeti yoktu; onun işi hasattı. Belki başka bir niyeti daha vardı; Martin, kaptanın hâlâ arkalarından geliyor olabilecek bir şeyle, gözlerinin önünde olup bitenlerden daha çok ilgileniyormuş gibi göründüğünü fark etti.

Yanında duran Alice'in gözü hazırlıkları görmüyordu: Bunun yerine uzun bayırın yukarısına, onları Cehennem'in topraklarından ayıran devasa, kurak araziye bakıyordu. Meşakkatli bir geçiş olacaktı, ama keşişin rehberliği bunu mümkün kılacaktı.

5. Ziyafet

Sonunda sofra kurulmuştu.

Alice babasının sağ tarafına yerleşti. Tepelerinde meleğin kıvrımlı kafatası gökyüzünü kapatıyordu. Kemikler sarkan asmalarla, yosunla, ışıkta zonklayan tuhaf bitkilerle ve sarımtırak bir sıvıyla dolu asılı keselerle kaplıydı. Yaprakların arasında kıpır kıpır yaşam emareleri vardı ve gözle görülmeseler de sürekli, boğuk bir mırıltı yayıyorlardı. Alice oturduğu yerden, koyun böyle bir yerden hiç beklenmeyecek açık mavi suyunu ve açıkta demir atmış *Kasap Masası*'nı görebiliyordu. Randall Major, Thomas Thickett'ı yemek masasına getirmek için işkampavyalardan birini alıp gitmişti ve dönmek üzere olmalıydı.

Masa yemeklerle doluydu. Cobb'un şefi Grimsley'nin mutfağında canla başla çalışmış, mütevazı ama konuklara yaraşır yemekler hazırlamıştı – bunlar her halükârda, bir hafta kadar önce kolonilerden ayrıldıklarından beri yedikleri her şeyden daha iyiydi. Masa sülün, havuç ve soğanlı rosto ve kan sosisinin yanı sıra, çanak çanak et suyu ve karaf karaf kırmızı şarapla doluydu; hepsi ortada geniş, oval bir boşluk bırakılacak şekilde yerleştirilmişti.

Martin, Alice'in karşısına, babasının sol tarafına oturdu. Yanında, pek tabii yemek yemeyecek olsa da, Kara Demir Keşişi esrarengiz bir sükûnetle oturuyordu. Alice'in sağında, Gömülü Kilise'nin *Püriten*'in batışından kurtulan iki üyesi oturuyordu – olsa olsa bir ara sokağa musallat olmuş böcekler kadar ilgisini çeken, sıradan kilise memurlarıydı. Bay Gully biraz uzakta, bir kayanın üzerinde oturuyordu; Alice'in babası onun gibi bir adamı sofrasında ağırlamazdı.

Abel Cobb'un tam karşısına yerleştirilmiş bir sandalyeyse boştu. Şeytan Hazretleri'ne ayrılmıştı.

Alice, işkampavyanın dönüşünü görmek için denizi izliyordu. Sonunda gördü. Bay Major küreklere asılıyor, Thomas Thickett'ı masaya getiriyordu.

Kaptan Toussaint, Bay Hu'nun ve diğerlerinin meleğin açık ağzına doğru tırmanmasını izledi; küçük ekip halatları ve derileri kuşanmış, bıçakları bellerine bağlamış veya dişlerini kenetleyerek taşıyorlardı. Yarım düzine lotusbaşıyla döneceklerdi, o kadar. Ambarda kalan yer melunlara ayrılmıştı.

Gözden kaybolduklarında, kaptan dürbününü tekrar koyun okyanusa açıldığı yere çevirdi. Ahenkli bir ses denizin üzerinden usul usul geliyordu: *Meleğin Dişleri* dalgaları aşarak yol alırken, birbirine çarpan kemiklerin kof müziği. Beverly Toussaint gözlerini koyun ağzının ötesindeki beyaz sise dikti, geminin belirmesini bekledi. Kalbinin göğsünde çarptığını hissediyordu, parmaklarının her bir kalp atışıyla dürbünü oynatan zonklamasını da, mercekteki dünyanın zangırdamasıyla fark ediyordu. Gemi sisin içinden çıktığında, kendi kendine sessizce haykırdı. İşittiği gibiydi: İskeletler geminin halattan ağına asılmıştı, yerinden sökülmüş kemikler iplerden ve direklerden sarkıyor, geminin istikrarlı hareketiyle birbirine çarparak takırdıyorlardı. Bir ada valisine yaraşır süslü bir iskemle cıvadraya sabitlenmişti ve devrik bir naibin iskeleti üzerine iliştirilmişti. Sarkık başından boynuzlar çıkmış, yosunlar bedeninden bir cüppe gibi sarkıyordu. Pruvada bir siluet dikiliyordu. Çehresini net bir şekilde seçemiyordu, ama Josiah Tegel'in bedenini kendisininki kadar iyi tanırdı.

Kalbinde o eski yarayı hissetti.

Fakat bağırarak emir verdiğinde, sesi alışılmış kuvvetini taşıyordu. "Onları karşılamaya hazır olun, çocuklar!" dedi. "Çabucak! Çabucak!"

Karga yuvasından bir ses daha yükseldi. "Gemi göründü, Kaptan!"

Toussaint gözlerini direklerin üzerine dikti, o ahmağı görmeye çalıştı. "Görebiliyorum, seni sersem herif! Senin adın ne?"

"*Meleğin Dişleri* değil, Kaptan! İskele yönünde! Bakın!"

Başından aşağı kaynar sular döküldü. Kaptan Toussaint dürbününü yine gözüne dayadı ve baktı.

Başka bir gemi bir mil kadar ötede sisi yarıp belirdi. Yelkenleri ve gövdesi o kadar karanlıktı ki, gelen şey sadece geceymiş gibi, gözler üzerinden kayıvermek istiyordu. Ama gece değildi; Kara Kanun'du. Fark edilmişlerdi.

Abel Cobb çatalını şarap kadehine vurup sofradakilerin dikkatini celp etti. Thomas Thickett masanın ortasında, bitkin nefesler alarak, dalgın, boş bakışlarla uzanıyordu. Burnundan kan sızıyordu: Bu, törendekilerin göz zevkini bozacak, gözlerini ondan alamayan Martin'in keyfini kaçıran bir lekeydi. Az sonra tabaklarını dolduracak şeyin bir özeti gibi duruyordu; bir yabandomuzunun kızarmış cesedinin üzerindeki bir yağ bezesi gibi. Martin'in midesi allak bullak oldu ve gözlerini ondan zorla ayırıp birbirine kenetlediği ellerine çevirdi.

"Dostlarım," dedi Cobb, "ister Gömülü Kilise'nin bir üyesi, ister müşerref konuklarımızdan biri olun" –bunu söylerken bir kez Martin'i, bir kez de biraz uzakta korkunç bir dikilitaş gibi dikilen Kara Demir Keşişi'ni başıyla selamladı– "gelmiş geçmiş en mühim Ziyafet'imizde masada oturma şerefine nail oldunuz. Bu gece, Cehennem'in kıyısında yemek yiyoruz. Bu gece Yanan Prens'i canlı etle şereflendiriyoruz ve O'nu soframıza davet ediyoruz."

Oturduğu yerin karşısındaki boş sandalyeye baktı: Karaağaçtan oyulmuş, sırt kısmına kırmızıyla dimdik bakan tek bir göz çizilmişti. Bu sandalyenin önünde, cilalanmış çatal bıçaklar kullanıma hazırdı. Thickett'ın başı, alışılmış düzenin aksine, bu sandalyeye yakın

duruyordu. Yamyam Rahip leziz kafatası lokmasını yeme şerefini, gelecek olursa, masanın asıl onur konuğuna teslim edecekti. Cobb, Prens'in gelip onu bizzat yarmasını ümit ediyordu.

"Bu sofrada azgın keçiyi, ziyafet çeken solucanı ve cevap bulamamış hasretin acısını şereflendiriyoruz. Gönül yarasını şereflendiriyoruz. Şeytan'ı şereflendirmek, bilfiil aşkı şereflendirmektir," dedi Cobb ve Alice'i işaret etti. "Lütfen buyur, kızım."

Martin sevdiği kadının sandalyesinden kalkıp masadan uzun, ince bir et bıçağı almasını izledi. Ucunu Thomas Thickett'ın sol omzuna dayadı. Bıçağı bastırıp, göğsünün ortasına kadar bir kesik attı. Thickett ciyakladı ve kan örtünün üzerine döküldü. Martin gözlerini eliyle kapatma dürtüsüne karşı koyuyordu. Alice bu hareketi sağ omuzda tekrar etti. İki kesik birleştiğinde, buluştukları noktadan kasığına doğru yeni bir hattı kesmeye koyuldu. Kanlar oluk oluk akıp, masanın üzerinden süzülüp kenarlarından damladı. Thickett'ın çığlıkları meleğin kafatasının kovuğunu inletti.

Bir silah sesi çığlıkları kısa kesti. Martin'in kulakları çınladı. Bedenine bir sıcaklık yayıldı ve Thickett'ın beyninin masanın ve konukların üzerine saçıldığını, bütün kızıl korkularının yumuşak toprağa doğru kayıp düştüğünü gördü.

Bay Gully biraz uzakta, elinde dumanı tüten çakmaklı bir tabancayla duruyordu. Masaya bir çocuk gibi dehşet içinde, meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Martin'in hiç anlam veremediği bir şey söyledi –"Yaptım, hanımım! Yaptım!"– ama gözlerini ölümcül yarasına rağmen halen hayatta olan, tabakların ortasında sessiz bir ıstırapla kıvranan Thickett'tan alamıyordu.

Ovadan kumları uçuşturan, sıcak bir rüzgâr esti. Meleğin cesedindeki bir çatlaktan içeri sızıp oyuklarını aştı ve meleğin boğazına dolup, yaşlı ses tellerini titreştirdi. İp merdivenlerin üzerinde durup lotusbaşlarını köklerinden kesen Hu Chaoxiang ve küçük ekibindeki herkes, ses onlara ulaştığında donakaldı. Ses içlerinden ustura

gibi geçti, her biri kulaklarından veya burun deliklerinden süzülen kanları eliyle sildi. Ses küçük anılarını, kendilerinden asla yerine koyamayacakları, hatta özlemeyecekleri parçaları kesip attı.

Ardından bir top atışı sesi onlara ulaştı. Kaptan Toussaint'ın işareti: Kara Kanun geliyordu.

Bay Hu bağırarak emirler verdi, ama gerek kalmamıştı. Adamlar çoktan birkaç lotusbaşını lifli dallarında sarkar hâlde bırakıp kendilerini meleğin dudağına doğru çekmeye başlamışlardı. Alabildikleri kadarını alacaklardı. Bununla yetinmeleri gerekecekti.

İki geminin arasına tahtadan bir kalas bırakıldı ve melunlar *Meleğin Dişleri*'nden *Kasap Masası*'na geçmeye başladılar. Artık insan gibi görünmüyorlardı. Daha ziyade üstünkörü biçim verilmiş kil gibi, kaba taklitler gibi duruyorlardı. Ciltleri gri ve yumuşaktı ve yüzlerinden ıslak çamaşırlar gibi sarkıyordu. Ağır ağır, ayak sürüyerek yürüyorlardı. Kaptan Toussaint onları acele ettirme dürtüsüne karşı koydu; insani talimatları anlamayacak hâldelerdi. Onlar davar sürüsüne, kaptansa alelade bir insan kaçakçısına dönmüştü. İroninin farkındaydı.

Ama o ne yamyamdı, ne de köle taciri.

Gemiye vardıklarında, mürettebat onları ambara yönlendirdi. Ne karşı koydular, ne de anladıklarını gösterdiler. Toussaint, dünyaya geri döndüklerinde eski hayatlarını hatırlamalarını umuyordu; ama belki de hep güneşe solgun, Cehennem'in musallat olduğu gözlerle bakacak yaşayan cesetlerden ibaret kalacaklardı.

Ama kaptanın derdi melunlarla bitmiyordu.

Arkalarında Josiah Tegel duruyordu. Üzerinde hâlâ eski, kahverengi paltosu vardı, lime lime olmuş, kavrulmuştu; uzun sakalı ay kadar beyazlamıştı. Onu hayatta deliliğe iten kaotik dürtü her neyse, burada çok faydasını görmüştü. Güçten neredeyse ışıldıyormuş gibi görünüyordu. Artık bir Kara Su yaratığıydı ve bu onu büyüleyici kılmıştı.

Tegel onunla konuştu ve aralarındaki metrelerce mesafeye ve tayfanın Kara Kanun'un gelişine hazırlanma velvelesine rağmen, Toussaint onu kulağına fısıldamış kadar net duydu. "Benimle gel, Beverly."

Belki de giderdi. Belki de bu iş bittiğinde, istediği şeye kavuşmaktan imtina etmezdi.

Kaptan Toussaint gözlerini yaklaşan gemiye çevirdi. Olağanüstü bir hızla ilerliyormuş gibi görünüyordu. Sonra dönüp meleğin, adamların toplayabildikleri kadarını yüklenmiş çıktıkları ağzına baktı. Çok yavaş hareket ediyorlardı, Kara Kanun ise çok hızlıydı.

"Silahları hazırlayın," dedi.

Alice'in kahkahasının sesi Martin'i daldığı sersemlemiş hâlden çıkardı. Thomas Thickett gözlerini Alice'e dikmişti. Bay Gully'nin attığı mermi kafatasının tepesini delmiş, beynine saplanmıştı ve şu anda masanın üzerine pelte gibi dökülüyordu. Hâlâ yaşıyordu. Martin bir anda gömleğindeki kırmızı bulamacı fark ederek sandalyesinden kalktı. Mendille silkeleyip atabilecekmişçesine, eliyle süpürdü.

"Alice, neler oluyor?" dedi. Alice ona baktı ve Martin, yüzünde salt hazzı gördü. Her ne oluyorsa, Alice planlamıştı. Ona niye söylememişti?

Bay Gully tabancayı elinden bıraktı. "Hazırım, Bayan Cobb." Gömleğinin bağcıklarını çekiştirmeye başladı.

Abel Cobb afallamış hâlde, masanın başındaki yerinden kalktı ve Bay Gully'ye doğru yürümeye başladı. Kollarını uzatmıştı, elleri Gully'nin gırtlağını kavramaya hazırdı. Alice et bıçağı elinden bir pençe gibi uzanarak araya girdi. Hızlı, kendinden emin bir hamleyle koca karnının altında bir yarık açtı. Cobb'un nefesi kesildi, Alice'in kollarına yapıştı. "Alice," dedi. Saçılan bağırsaklarının ağırlığıyla dizlerinin üzerine kapaklandı.

Martin sersemlemişti. Kendini toplamak için masanın kenarına yapıştı. Arkasında, Randall Major mevzilendirildiği yerden ayrılmıyordu; ya o da Martin kadar şoke olmuştu ya da –ki bunun

daha muhtemel olduğunu fark etti– Alice'e sadıktı ve niyetinden haberdardı.

"Ama Ziyafet," dedi Cobb güçsüz bir sesle, kayıp giden iç organlarını kollarıyla toplamaya çalışarak. Ağlamaya başladı. "Ziyafetim."

"İşte ziyafetin, ellerinde," dedi Alice. "Ya yersin ya açlıktan ölürsün."

Planlarının karşısındaki en büyük engelin ortadan kalktığı Martin'in kafasına dank etti. Kıyıya doğru baktı. Koyda, *Kasap Masası* ikinci bir gemiden insanları yüklüyordu. Sancak tarafındaki, ölü meleğe zarar vermeyecek şekilde yukarısına nişan almış toplardan birinden dumanlar kıvrılarak yükseliyordu. İşaret topu atılmıştı. Sözleşmişçesine, Bay Hu ve tayfadan birkaç kişi kumsalda, peşlerinde bağlanmış lotusbaşlarını alelacele sürüyerek sese doğru koştular. Kıyıya çıkarılmış işkampavyalara ulaştılar.

Şu âna kadar sessiz kalan Randall Major bunu görünce galeyana gelip harekete geçti. "Bizi bırakıp gidiyorlar! Hainler!"

Martin, "Bence onları durdursanız iyi olur," dedi.

Virginialının daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Tabancasını kemerinden çekti ve bağıra çağıra söverek peşlerinden koştu. Teknelerin yanındaki Bay Hu yaptığı işi bırakıp onun gelişini izledi. Arkasında işkampavyalardan ilki koya doğru itilirken, gelmesini sabırla bekledi.

"Alice," diye seslendi Martin. "Vakti geldi. Gidelim." Heyecandan yerinde duramıyordu. Yüzmüş yüzmüş, kuyruğuna gelmişlerdi.

"Keşiş," dedi Alice, ayağa kalkarak.

Elbette. Kara Demir Keşişi masanın yanında, önünde olup bitene aldırış etmeden, tüyler ürpertici bir sükûnetle duruyordu. Martin, gıkı çıkmayan, olanlar karşısında donakalmış Gully'ye döndü.

"Bay Gully! Keşiş! Keşişin icabına bakın!"

Gully afallamış hâlde bir Alice'e, bir Martin'e baktı. Gömleğini çıkarmayı becermişti –ne bok yediğini sanıyordu?– ama şu anda başına balyoz inmiş gibi sersemlemiş, öylece dikiliyordu. "Hayır, git-

miyorsunuz. Bana söz verdi." Sesi, en büyük hayali yıkılmış küçük bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Neyin sözünü verdi?"

"Ben. Ziyafet, ben olacaktım. Bendim. Ben olacaktım."

Masada, Thomas Thickett sürünerek kaçmaya çalışıyordu, ama bir türlü beceremiyordu – eli kendi kanından kayıp duruyordu. Başının içindekilerin çoğu ortalığa saçılmıştı; kendinden geriye, ıstırabın sessiz ikrarı dışında pek bir şey kalmamıştı.

"Size dediğimi yapın!" dedi Martin.

Bay Gully kendini topladı. Küçük bıçağını çekip, bir parmak gibi Martin'e doğrulttu. "O dilinizden pişman olacağınızı söylemiştim," dedi. "Şimdi onu söküp alacağım."

Martin bir adım geri attı. "Dediğimi yapın, Bay Gully."

Gully, bıçağı ona yol gösteren bir aletmiş gibi ileri uzatarak uzun adımlarla ona doğru yürüdü. Martin geri çekildi, tökezleyip yere düştü. Bir süre yalnızca meleğin kafatasının, asmalar ve sarkan bitkilerle örtülü kubbesini görebildi. Sonra Gully dünyasını doldurdu. Gully bir elinin parmaklarını ağzına sokup diğer eliyle bıçağı saplamadan önce, Martin, Alice'in ismini haykırmaya vakit buldu. Acıdan olduğu yere mıhlandı ve boğazı kanla doldu.

"Rufus, hayır," dedi Alice sessizce, sıradan bir şey dermişçesine. Elbette, sırtı ona dönük, kan revan içindeki kurbanının üzerine eğilerek durduğundan onu duyamadı. Alice kendi bıçağından kanlar damlayarak ona sakince yaklaştı. Arkasında süren kavganın, Randall Major'ın Bay Hu'yla ve ekibiyle kıyıda çarpışmasının suları aşıp gelen seslerini duyuyordu. Ama şu anda bıçağını Martin'in ağzına sokuşturan Gully'ye odaklanmıştı. Artık icabına bakılacak bir tek Gully kalmıştı.

Kara Demir Keşişi'ne doğru bir bakış atınca durdu. Artık Thickett'ın hâlâ hâlsizce debelendiği masanın yanında durmuyordu. Başından aşağı kaynar sular döküldü. Keşişin başı olmadan kaybolurlardı. Her şey boşa gitmiş olurdu.

Onu gördü: İşkampavyaların durduğu yerin tersi istikamette yürüyor, sığ sularda, bata çıka ilerliyordu ve niyeti meleğin kafatasından ayrılıp, muhtemelen manastırına dönmekti.

Pekâlâ. Alice, Gömülü Kilise'nin kasabıydı. Bu işi kendisi halledecekti. Martin'in boğulma feryatları kafatasının içinde yankılanıyordu. Kendi başının çaresine bakması gerekecekti. Alice geçerken, babası koluyla tuttuğu organlarını sertçe yere bırakarak, kanlı eliyle bacağına yapıştı. "Alice," dedi. "*O* gelecek mi?"

Sığ sularda keşişe yetişti. Kısa ama zorlu bir iş olacaktı. Kaçmaya kalkışmadı, başına geleceklerden bihaberdi. Bu mânâda, kuzu gibiydi. Alice bıçağını demir kutunun hemen altındaki yumuşak deriye doğru salladı. Yüzüne kan sıçradı. Keşiş geriye doğru tökezledi, can havliyle çırpınıp ellerini boynuna bastırarak suya devrilirken ne haşmeti, ne de gizemi kalmıştı. Alice kutunun üzerine basıp sabit tuttu. Keşişin parmaklarını küçük mandallar gibi savurarak boynunu deşti. Elleri ve önkolları kan revan içinde kaldı. Kıyıya vuran dalgalar kızıla boyandı.

Keşiş tiz, düdük gibi bir ses çıkardı: Deşilmiş bir boğazdan çıkan havanın ıslığı. Bu ses Alice'in beynini yarıp geçen küçük bir usturа gibiydi. Gözleri kanamaya başladı. Bu Cehennem'in lisanıydı; Prens'inin lisanıydı. Aşkın en tatlı sözcükleri. Baş tamamen kopana kadar var gücüyle deşti. Öten hava kesildi. Demir kutunun altındaki bir panel kayarak kapandı ve keşiş her ne diyorsa, içeride muhafaza edildi. Kutuyu yanına alarak kıyıya doğru ilerledi.

Birkaç metre ötede, Gully yüzükoyun yatan Martin'in üzerinden sımsıkı kenetlediği parmaklarının arasında kanlar sızdıran korkunç ganimetiyle kalktı. Martin'in üzerinden geçip, elindekini bir armağan gibi Alice'e uzattı.

"İşte, bir yalancının dili," dedi. "Şimdi de seninkini alacağım."

Martin ağzından kan tükürdü, daha fazlası oluk oluk fışkırdı. Acıdan tir tir titreyerek iki büklüm oldu. Etrafında, kendi deneyiminin

uyduları olan diğerlerinin güçbela farkındaydı, ama Alice'in varlığı hepsine baskın çıkıyordu. Kanlı elini uzattığı kişi Alice oldu. Şişko Gully'nin ona yaklaşmasını izledi: Ölümün sureti. Kendini zorlayıp ayağa kalkmaya çalıştı ama her seferinde yere kapaklandı. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadı. Her şey boşa gitmişti. Her şey bir rıhtım serserisinin ayaklarının altında paramparça olmuştu.

Dili. Konuşma becerisi. İbadet biçimi. Bir daha asla hikâyeler anlatamayacaktı.

Sırt üstü yuvarlandı. Kan ciğerlerine hücum etti ve boğularak can verirken ağzından yaylar çizerek sıçramasını izledi. Kanın ardında, meleğin kafatasının kıvrımı duruyordu ve kendini, bir zamanlar içinde olan beyni merak ederken buldu. Buraya musallat olmuş ne denli korkunç düşler vardı? Şu anda, hayaletlerin ele geçirdiği bedenler gibi, onlardan birini mi yaşıyorlardı? Bu düşünce ona tuhaf bir huzur verdi.

Martin gözlerini kapadı ve bu düşüncenin kendisini tüketmesine izin verdi. Sorumluluklardan ve neticelerden azat olmuştu. Ölü bir rüyanın bir parçasından ibaretti, kendi kızıl akıntısına kapılıp gitti.

Gully bir volkan gibi taşan öfkesi dinerek Bayan Cobb'a yaklaştı. Keşişin bedeni arkasında kıyıya çarpan dalgaların üzerinde batıp çıkıyor, uzuvları yavaşça hareket ediyordu. Alice sağ elinde, ömrü boyunca yaptığı tüm işlerde kullandığı et bıçağını gevşekçe tutuyordu. Gully gönlünün sızısından hezeyana kapılmış hâlde ona doğru ilerledi. Thomas Thickett, Abel Cobb ve Martin Dunwood arkasında kanlı bir tablo gibi yatıyordu. Thickett ve Cobb'un hâlâ hayatta olması su götürmez bir mucizeydi; bunun sebebi meleğin boş kafatasının içinde olmaları mı, Cehennem'in sınırına yakınlıkları mı; ne biliyordu, ne de umurundaydı. Bu, Alice ona verdiği sözü tutmuş olsa, bedeniyle ziyafet çekerlerken hayatta olacağı anlamına geliyordu. Katı etlerinin sevginin bir tezahürüne dönüşümünü dene-

yimleyecekti; icabete bu kadar yakın olup kaybetmesi, ona zihninin taşıyamayacağı kadar fazla gelmişti.

"Neden?" dedi, Alice'in yanına vardığında. Bıçağı elinde, işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Onu öldüremezdi. Burada kimse ölemiyordu. Başarısızlıklarının ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü. "Sevilebileceğimi söylemiştiniz."

"Yalan söyledim," dedi. Etrafından dolaştı, elinde Kara Demir Keşişi'nin başıyla Dunwood'a doğru yürüdü.

Madem öyle, buna sahip olsunlar. Birbirlerini sevsinler. Bu sevgiyi görecek kişi hiçbir zaman kendisi değildi ve artık bunu kabullenmişti. Güçbela ayağa kalktı ve teknelere doğru yürüdü.

Hiç vakit kalmamıştı. Kaptan Toussaint, gemilerin arasındaki kalasın çekilmesini emretti. Altmış tane kadar melunu almışlardı. Umduğundan daha azdı. Kaptan Tegel, kendi gemisinden olan biteni izlemeye devam ediyordu. Toussaint aceleleri olacağını, bundan ötesi için vakitleri olmayacağını başından beri biliyordu. Yine de ümit etmekten geri durmamıştı. Bunun sancısı canını akıl almaz derecede yakıyordu. Ona dönüp bağırarak geri döneceğini, gelecek sefer Tegel'in yanında gelmesini söylemek istedi – veya gelecek sefer Tegel'in teklifini kabul edip kalacağını.

Gözlerini son bir defa, ömründe tanıdığı en kötü insanların rezil ziyafetleri için toplandığı kumsala çevirdi. Buraya, Toussaint'ın gönlüne saplanmış kancaya tapmaya gelen insanlara. Köle tacirleri, yağmacılar, katiller, açgözlüler – kokuşmuş ne varsa, bu dünyada çürük ne varsa kutlayarak tıkınıyorlardı. Hepsini seve seve Cehennem'in kıyılarında bırakıp giderdi, ama bu onu tatmin etmeye yetmezdi. Sancak yönündeki topları ateşleme emri verdi, ateşlediler ve ziyafet masasına ve etrafındaki herkese, bir fırkateynin gövdesini parçalamaya yetecek kadar demir gülle fırlattılar.

Gülleler kumsalı birdenbire vurmuştu ve Gully kendini havada buldu. Yere çakıldı, vücudunun yarısı suya battı. Duman bulutla-

rının arasından kopuk uzuvlar, fışkıran kanlar, sağa sola saçılan iç organlar gördü. Masa kıymıklar saçarak parçalanmıştı. Üzerine saçılmış hâlde ve yanında, hâlâ canlı ve kıpırdayan insan parçaları vardı. Bu kan gölünün içinden bir el göğe doğru, parmakları asla tutamayacağı bir şeyi veya birini kapmaya çalışarak uzandı. Bayan Cobb kumsalın üzerinde sürünüyordu. Bacakları dizlerinin hemen üzerinden kopmuştu fakat hâlâ pes etmemişti. Yüzünde korkunç bir sırıtış vardı. Gully, Bay Dunwood'un görüş alanının dışından gelen inlemesini duydu; Alice şüphesiz ona doğru sürünüyordu.

Gully kendi bedenini inceledi. Yüzeysel yaralar dışında zarar görmemiş gibiydi. Koydan gelen bir dalga onu batırınca kumların üzerine doğru süründü. Her bir hareketinde acı bedeninde şimşek gibi çakıyordu; uzuvları yerlerine birer bıçakla kenetlenmiş gibi hissediyordu.

Birkaç metre ötede Kara Demir Keşişi'nin kopuk başı, hâlâ kutusunun içinde duruyordu. Gully güçbela ayağa kalktı, bu çabasıyla nefes nefese kaldı ve kutuyu kumların üzerinden çekip aldı. Dunwood ve Bayan Cobb Cehennem'e gidecekse, bunu kıymetli atlasları olmadan yapmaları gerekecekti. Onlardan intikamını ancak bu şekilde alabilirdi.

Biraz ileride duran, kıyıda kalan son işkampavyaya doğru sendeleyerek yürüdü. Bay Hu tekneyi denize itmeye uğraşıyordu. Virginialı yanında, kıyıya vuran bir dalganın üzerinde, göğsünde bir mermi yarasıyla, suratı darmadağın olmuş, sırt üstü süzülüyordu. Kelimeler sarf etmeye çabalarken ağzı açılıp kapandı. Artık sözcüklere erişemiyordu. Akıntı onu her bir dalgayla daha da uzağa çekiyordu.

Gully demir kutuyu işkampavyaya atıp omuz verdi; o ve Hu, tekneyi kıyıya vuran dalgalardan kurtarıp yüzdürmeyi başardılar. Tek bir kelime etmeden üzerine çıktılar ve küreklere asıldılar. İleride, yakınındaki iki gemi birbiriyle çatışırken, *Kasap Masası* koyun ağzına yönelmişti. Gully'nin neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; sadece gemiye geri dönmek istiyordu. Tek istediği bu kendini beğenmiş-

lerden, bu hainlerden, bu dalkavuklardan kurtulmaktı. Rıhtımların o tanıdık ufunetine, makul sınırlarına ve anlaşılabilir hiyerarşisine kavuşmak istiyordu. Eve dönmek istiyordu.

Kara Kanun onlara neredeyse yetişmişti. Siluetler küpeştelere dizilmiş, borda etmeyi bekliyorlardı. Derileri tütüyor, her nasıl bedensel özellikleri varsa gizliyordu. Korlardan oluşmuş gibi görünüyorlardı. Tek istedikleri yakmaktı.

Kaptan Tegel, *Meleğin Dişleri*'nin rotasını ortalarına çevirdi; ona elinden geldiğince vakit kazandıracaktı. Mürettebat, melunları ve biri hariç tüm lotusbaşlarını ambara indirdi. Kaptan Toussaint tam yaratığın deşilmesi ve Meksika Körfezi'ne dönüş yoluna çıkılması için emir vermeye hazırdı ki, karga yuvasından gelen bir haykırışla dili tutuldu.

"Kaptan! Bay Hu yaklaşıyor!"

Sahiden oradaydı, işkampavyanın küreklerine asılıyordu, Rufus Gully de yanı başında kürek çekiyordu.

Arkasında, Kara Kanun *Meleğin Dişleri*'ni bordaladı. Hava çarpışan kılıçların ve silahların sesiyle, yanan etin kokusuyla ağırlaştı. Sevdiği adam kaçması için vakit kazandırmak amacıyla her şeyi riske atıyordu.

"Kaptan, hemen gitmeliyiz."

"Bay Hu'yu bekleyeceğiz," dedi.

"Ama–"

"Bekleyeceğiz."

Birkaç dakika içinde, *Meleğin Dişleri* mağlup oldu. Josiah Tegel, onların kuvveti karşısında ezilmişti; ölmeyecekti, ama burada yakalananları bekleyen daha karanlık sonlar vardı. Toussaint, yaşlar gözlerine batarak arkasını döndü. Kanun'un yarım düzine kadar zabiti *Kasap Masası*'na doğru borda kancaları fırlattı, demir dişleri küpeştelere asıldı ve tahtalara saplandı. Onlar yaşayan kor ateşlerdi; sırf yakında olmaları bile tahtanın ve kumaşın tütmesine yol açıyordu.

Bay Hu ve yanındaki küçük alçak *Kasap Masası*'nın yanına geldiğinde, tayfa ellerinde ip merdivenle hazır bekliyordu. Bay Hu çabucak tırmandı; bekleyenlerin elleri gömleğine yapıştı ve onu güverteye çektiler. Şişko Gully bir eliyle demir kutuyu tuttu ve merdivene kendi başına, beceriksizce tırmanmaya kalkıştı.

"Kesin, gitsin," dedi Toussaint.

Savrulan bıçaklarla ip merdiven küpeşteden kesildi ve Gully'nin üzerine gevşek bir düğüm hâlinde düşüp onu işkampavyaya gerisingeri devirdi. "Hayır! HAYIR!" diye bağırdı, ama kaptan çoktan arkasını dönmüştü.

"Şimdi," dedi.

Bir pala, lotusbaşının hortumuna iyice saplandı. Dilleri sağa sola sallanarak canlandı. *Kasap Masası*, Gully'nin işkampavyasını peşinde sürükleyerek bir kez daha sınırı aştı.

Martin gözlerini açtı. Alice yanındaydı. Martin'in göğsü, top ateşiyle ceviz gibi kırılıp açılmıştı. Alice ellerini Martin'in göğsüne daldırdı, parlayan bir lokma alıp ağzına götürdü. Bakışlarında tereddüt yoktu. Gözlerinin ardında ne şuur ne de tanıma belirtisi vardı. Hiçbir şey yoktu. Alice gitmişti. Artık sırf yabani içgüdüler işbaşındaydı. Martin onun ismini söylemek istedi ve karşılığında aldığı ödül katlanılmaz bir ıstırap oldu.

Bunu istemiyordu. Bu aşk değildi; bu düpedüz vahşetti.

Lütfen, diye düşündü; *ne olur, delireyim. Ne olur delireyim. Ne olur delireyim.*

Kara Kanun zabitleri, *Meleğin Dişleri*'nin batık enkazının üzerinden geçip meleğin kafatasına, Ziyafet konuklarının azalan ışıkta hâlâ irkildiği ve cebelleştiği açık mağaraya doluştular. Abel Cobb, Thomas Thickett, Randall Major'ın suda süzülen bedeni, Gömülü Kilise'nin hayatta kalan müritleri, Martin ve Alice; kızıl çamurun içinde tir tir titriyor, hıçkıra hıçkıra sarf ettikleri her bir yakarışla ve acı feryatla

efendilerine niyaz ediyorlardı. Kanayan bedenleri O'nun portresi, haykıran boğazları O'nun açılan gözüydü.

Leşçil melekler körfezde onları beklemişti. *Kasap Masası* tam olarak daha önce gözden kaybolduğu yerde belirdi, Rufus Gully'nin işkampavyası, altlarında yükselip alçalan dalgalarla geminin gövdesine sürtüyordu. Onların yokluğunda oraya varmış olan *İntikam*, dönüp toplarıyla nişan almak üzere derhal yelkenlerini açtı. Kaptan Toussaint hazırlıksız yakalanmıştı. Josiah Tegel'in ölümüyle beyninden vurulmuşa dönmüştü, geçişin üzerine kafası hâlâ karışıktı; hayati saniyeleri düşman gemisine ve halatlarına Cehennem'den fırlamış bir akbaba gibi tünemiş, bir zamanlar Bonny Mungo olan garabete boş boş bakarak geçirdi. *Kasap Masası*, *İntikam* tarafından alabanda ateşine tutuldu; direkleri ortadan ikiye bölündü, yelkenleri yırtıldı, halatları bir ağ gibi düştü. Uçan bir gülle Toussaint'ın hemen yanında duran bir denizcinin kellesini uçurdu.

Bay Hu kaptanını kapıp onu güvertenin kenarından uzaklaştırdı, ama kaçacak yer yoktu. Leşçil melekler insan kostümlerinden kanlı çarşaflar gibi sıyrıldılar; hâlâ supyanın bedenini giyen melek devasa kollarını geminin gövdesine dolayıp ortadan ikiye böldü. Deniz geminin enkazıyla, çırpınan mürettebatla, hasat ettikleri lotusbaşlarıyla ve kurtardıkları, derin mavi sulara ağır taşlar gibi batan melunlarla doldu. Leşçil melekler su artlarında fokurdayarak peşlerinden daldılar.

Biri, köpük köpük kabaran suyun üzerinde sendeleyip esneyen Rufus Gully'nin işkampavyasına doğru saptı. Kara demir kutuyu pençesiyle kapıp bir kenarını yırtarak parçaladı. Devrilen bir gemi direği bedenine çarptı ve onu suyun altına gönderdi. Kutu tekrar tekneye devrildi. Paniğe kapılan Gully kürekleri kaptı ve kasları feryat figan isyan ederek batan gemiden uzaklaştı.

Sonunda hızla kürek çekmeyi kesip, *Kasap Masası*'nın dalgalara gömülmesini izledi. Hayatta kalıp kaçışanlar yüzen direklere ve ka-

laslara tutunuyorlardı. Feryatları suyun üzerinden ona ulaştı. Gully onlara cevap vermedi.

İşgalci güçlerin elinden kurtulan *İntikam* denizin akıntısına kapılıp süzüldü. Kalan mürettebat üyeleri kendilerini gemiye müdahale etmek istemez hâlde buldular. İlahi kuvvetlerle temasları onları mahvetmişti. İçlerinde sessiz bir dirençsizlikten başka bir şey kalmamıştı. Sonunda bir lamba masanın üstündeki yerinden kayıp ambarın zemininde parçalandı. Bir saat içinde bütün gemi alevler içindeydi. Gully saatlerce yanmasını izledi. Şafak söktüğünde fersah fersah uzaklara savrulmuştu, yine de geminin şafak ışığında göğü bezeyen yıldızların arasında bir meşale gibi parladığını görebiliyordu.

Gully yıldız takımlarını nasıl okuyacağını bilmezdi. İşkampavyanın yelkeni yoktu. Bir süre bitkince kürek çekti, sonra kendini kaderin ellerine teslim etti. Gözlerini kapadı ve suyun teknenin gövdesine çarpma seslerini dinledi; bunun Thames'in Londra rıhtımının direklerini dövme sesiymiş gibi dinlemek pek güç değildi. Gecenin bir saatinde dalıp gitti ve rüyasında fısıldayan bir ses duydu. Ses anlamadığı bir dilde konuşuyordu, ama beynini gayet yakından tanıdığı düşüncelerle dolduruyordu. Kızıl düşünceler, cinayet düşünceleri. Rüyasında annesini gördü; küçük dairelerinin karanlığında sessizce oturuyor, sandalyesinde durmadan sallanıyordu. Annesi ona bir bacanın içinde yaşayan, üstü başı kapkara kurum kaplı, geceleri sürünerek çıkan, yiyecek küçük oğlanlar arayan bir cadının hikâyesini anlattı. Annesi ona dokunmuyor, teskin etmiyordu. Sonra rüyasında mesafeli ve ketum, sebebi bilinmez bir öfkeyle hareket eden, genç yaşında patlayan kalbi yüzünden ölen babasını gördü.

Gully güneşin ışıltısıyla uyandı. Ses hâlâ fısıldıyordu. Sıcaklık sırtının çıplak derisini kabartırken, birbirine yapışmış gözkapaklarını kırpıştırarak etrafındaki aydınlık havaya dikkatle baktı. Anne babasına seslendi. Kendine gelince sustu. Kara demir kutuya bir tekme atıp yuvarladı. Meleğin bir tarafında yırtarak açtığı deliği

gördü. Fısıltı buradan sızıyordu. Parmak uçlarındaki deriler çatladı ve kavruldu. Gözlerini eliyle sildi ve onları yapış yapış kılan şeyin kan olduğunu gördü.

"Sen nesin?" dedi kutuya.

Sonunda Martin'in ona dediklerini hatırladı. Keşişin kopuk başı, Cehennem'in atlasıydı. Tüyler ürpertici ilahisini söylüyor, yanan ülkenin tüm önemli yerlerini sıralıyordu – Soluyan Dağlar, Sevgi Değirmenleri, Matem Tarlaları. Gezginlerin rotalarını da kabataslak gösteriyordu – Sürünen Göz ve Dikizciler, seyyahlar, rahipler ve Cennet'in tüm böcekleri. Bu sözcüklerin hiçbirini anlamıyordu, ama bu yerleri gayet net görüyordu. Rufus Gully, denizin akıntısı ona Körfez'in açık, sıcak sularını aşırtıp Yeni Fransa'nın çamurlu kıyılarına, La Louisiane denen bir bölgeye ulaştırana kadar geçen süre boyunca atlasın konuşmasını dinledi.

İşkampavya orada ağaçlara dolanana dek, ses Gully'yi eskiden olduğundan çok farklı bir şeye dönüştürmüştü. Bedeninin her tarafında tümörler ve bezeler çıkmıştı – ağzının içinde, gözkapaklarının altında, kulaklarında, kollarının altında ve boynunun etrafında. Bedeninin hem içi hem de dışı yanmıştı. Burun deliklerinden bitmek bilmeyen bir bulut hâlinde duman süzülüyordu. Cehennem'in topraklarının üzerinde süzülürken, kanayan manzaralarının karşısında sevinçten havalara uçarken, yaşam sadece zihninde kalmıştı.

Zaman içinde tekne çürüyecek, demir kutu çamurun dibini boylayacak, sesi nesiller boyunca kesilecekti. Fakat o zamana dek, Rufus Gully teknenin tabanında hareketsiz yattı ve bataklık haşereleri bedeniyle görkemli bir ziyafet çekti. Onu yaşarken yediler ve sinekler üzerinde halı gibi uçuşurken minnetle iç geçirdi.

"Sizi seviyorum," dedi. "Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum."

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu öyküleri yazdığım süre boyunca, ilk hâllerinden itibaren beni hep dinleyen; kuruntularıma, kendimden şüphe ettiğim anlara ve karanlık günlerime katlanan; absürt konuşmalarımıza cesurca katılan ("Bir meleğin dev bir supyayı ele geçirdiği bir sahne düşünüyorum... Çok mu aşırıya kaçar?") kızım Mia'ya teşekkür ediyorum. O benim pusulam ve onu çok seviyorum.

Taslağımı rekor sürede titizlikle düzenleyen, beni olduğumdan çok daha cilalı gösteren, Massie & McQuilken Ajansı'ndaki temsilcim Renée Zuckerbrot'a ve asistanı Anne Horowitz'e teşekkür etmek istiyorum. Renée benim için, mümkün olduğunu hayal ettiğimden çok daha fazlasını yaptı.

Joe Monti, Bridget Madsen, Gary Sunshine, Beth Adelman ve Saga Yayınevi'nden Michael McCartney'ye, bu kitabı alıp çabucak çıkardıkları ve her şeyden önce, bana inandıkları için teşekkür ederim. Onları onurlandırmak için elimden geleni yapacağım.

Film temsilcim Sean Daily'ye hayatımı değiştirdiği için teşekkür ederim. Buna bağlı olarak, harika bir yazar, yönetmen ve dost olan, "Görünür Pislik" üzerine yaptığımız uzun konuşmalarla öyküyü geliştirmeme yardımcı olan, hatta öyküyü kendi filmine dönüştürmek üzere sahiplenen Babak Anvari'ye teşekkür ederim. Lucan Toh, Christopher Kopp, Kit Fraser, Andrew Harvey ve tüm Annapurna Film ekibine beni ağırladıkları ve müdahil hissettirdikleri için teşekkür ederim.

Bu öyküleri yazdığım sırada fikir veren, eleştiren ve beni genel olarak destekleyen ilk okurlara teşekkür ederim: Dale Bailey, Matt-

hew M. Bartlett, April White, Heather Wiscarson, Alicia Graves, Heather Clitheroe, Karen Tucker, Mary Laws, Luke Fore ve Sycamore Hill ve Arrowmont'taki tüm yazarlar.

Bana yıllar önce, "New England'ın Yamyam Rahipleri" adlı kişisel bir projeden ibaret olduğu dönemde "Kasap Masası" için muhteşem karakalem çizimler sunan Jeremy Duncan'a özel bir teşekkür borçluyum. Belki bir gün resimli baskısını da yapma fırsatı buluruz, Jeremy!

Bu öyküleri satın alan veya basan, onları bugünkü hâllerine getirmeme yardımcı olan editörlere teşekkür ederim: (beni bir fasulye olarak alıp sırığa dönüştüren) Ellen Datlow, Kelly Link ve Gavin J. Grant, Christopher Golden, John Joseph Adams, Joe Hill, Michael Kelly, Kathe Koja, Randy Chandler, Cheryl Mullenax, Michael Wilson ve Dan Howarth.

Destekleri ve cömertlikleriyle bu kitabın şu anda elinizde tuttuğunuz nüshada neticelenen kendine has, sıradışı yolculuğuna çıkmasına katkıda bulunan Kelly ve Gavin'e de özel bir teşekkür borçluyum. Bunu asla unutmayacağım.

Bana daima, hiç tereddüt etmeden destek olan anneme ve erkek kardeşime teşekkür ederim.

North American Lake Monsters'ı *[Kuzey Amerika Göl Canavarları]* satın alan, ondan bahseden veya bir arkadaşına tavsiye eden herkese yürekten teşekkür ederim. O kitap, başarısını sizlere borçlu olan küçük bir kitaptı. Bu armağanınızın hakkını vermek için elimden geleni yapacağım.

Son olarak, 2015'in sonlarında vefat eden babama teşekkür ederim. O hayatım boyunca sarsılmaz dayanağımdı. Keşke filmin çekildiğini görebilseydi. Seni özlüyorum, baba.